

## บทเกี่ยวจ้อ ของ กั้น ทองหล่อ...(1)

เราดำรงธงไทยไตรรงค์ไว้	ให้สถิตปลายเสาศูดมุดม่องใส
เด่นลมพลิวปลิวสับค้วดแกว่งไกว	เป็น โชคชัยเฉลิมเมืองกระเดื่องแดน
ไทยทั้งชาติศาสนาพระมหากษัตริย์	เจดจรัสจ้าจบพิภพแผ่นดิน
วัฒนธรรมนำหน้า อย่าย่ำลอนแคลน	คนทั้งแผ่นดินไทยขอให้ใจกลมเกลียว
พลเมืองดีปฏิบัติไม่บกพร่อง	พวกพี่น้องเราพร้อมจิตคิดเจดียว
สามัคคีตีสันทิเป็นชีวิตเดียว	เป็นเกลียวเคลียวเชื่อมจับ ไม่กลับกลาย
คิดถึงหลังครั้งสมัยไทยอดีต	ผู้ที่ขีดไว้ด้วยเลือดไม่เหือดหาย
ประเทศไทยใครมาชิงเราหญิงชาย	ต้องสู้ตายประดับไว้กับแผ่นดิน
พระแม่ศรีสุริโยทัยหรือพระนเรศวร	เราควรร่วมเกล้าคือพระเจ้าตากสิน
องค์พระพุทธรูปห้ามหาบดินทร์	หวนถวิลถึงท้าวเทพกษัตรีศรีสุนทร
คุณย่าโมหรือองค์พระปิยมหาราช	ประจักษ์ชัดประวัติศาสตร์อนุสรณ์
ประเทศไทยใครยังควรสังวร	แห่งภูธรไทยอยู่คู่ฟ้าดิน
ให้ไตรรงค์สูงส่งอยู่สุดเสา	คนไทยเราหวนจิตคิดถวิล
เอกลักษณ์ประจักษ์อยู่คู่ฟ้าดิน	อุทิศให้สิ้นเลือดของไทยเพื่อไตรรงค์

## บทเกี่ยวจ้อ ของ กั้น ทองหล่อ...(2)

ตรลบอวลสวนอินทร์กลิ่นกระจาย	ไช้ดอกฟ้าปาริชาติที่มาดหมาย
บานยั่ววนมวลงแมลงแสวงหา	แย้มขยายกลีบช่อละอออ่อน
สงสารทรวงปวงภูมรินถวิลวอน	มวลงบุฟารวยระรินกลิ่นเกสร
เฝ้าฝืนคันธาปาริชาติ	สิ้นแรงร้อนบินหาดอกฟ้างาม
สุคสาวทมาดหมายดอกไม้้งาม	หอมประหลาดกลิ่นอบทั่วภพสาม
สิ้นแรงปีกพลิกเกลียวกลีบลมกรด	เที่ยวเหาะข้ามเทวโลกเที่ยวโบกบิน
สุคสาวทมาดหมายดอกไม้อินทร์	จะร่วงหมดเสียด้วยลมไม่สมถวิล
	จะเขยกลิ่นเรณูออกสุทรวง

เฝ้าถนอมอมอดกำสรดโศก  
 สวยหนักเหลือดอกโกสมเป็นพุ่มพวง  
 จะรอนจนหล่นหลายได้ชมชื่น  
 ต้องเป็นแมงแฝงเมฆแทรกถ่องลม  
 เฝ้าจะชมดอกบุปผามาตาอ่อน  
 เก็บเรณูฟูฟ่องละอองลอย  
 เทียวหลงระเริงด้วยเพลิงฤษณา  
 ในโลกนี้ไม่มีจริงสิ่งทั้งปวง

คนละโลกหรือจะรักให้หนักหน่วง  
 เทพทั้งปวงเสนาหาคันธารมณ  
 ถึงสักหมื่นปีปลายไม่ได้สม  
 ไม่ได้ชมดอกฟ้าตั้งหน้าคอย  
 จะนั่งอ่อนวอนอยู่ใต้ต้นจนหล่นผลอย  
 ถึงสักน้อยพอได้ชื่นระรื่นทรวง  
 โย้มาลวงพวงมาตาพารักห้วง  
 ต้องหล่นร่วงเกลื่อนกลาดลงคายนิน

### บทกวีของ ของ กั้น ทองหล่อ...(3)

จงทำจิตให้ใสศดหมคควังค์  
 เรื่องคณหาราคะเราเบือหน่าย  
 ตั้งแต่หูดูให้เพลินเจริญตา  
 เห็นเนื้อข้าขาวขาวเต้าเต่งเต่ง  
 อันเรือนร่างอยู่กลางเพลิงบนเชิงตะกอน  
 เรื่องประคองเซยเคยสนุกสุขสังวาส  
 รักเพียงจะกลืนชื่นชมภริมย์เรียง  
 เพราะเพศสองสนองตามความสนุก  
 เมื่อแก่ห้อมหมคความสวยด้วยถึงคราว  
 เมื่อแรกครั้งยังสาวพวกบ่าวบ่าวมาแยบขอ  
 สีอะไรในโลกจะเทียบตาม  
 เสียงเพลงรักนักร้องที่ไพเราะ  
 โลกนี้เปรียบเทียบเคียงกับโรงละคร  
 อันเพชรนิลจินดาที่ว้าราคาแพง  
 ผู้ชนะกลศึกใหญ่ในสงคราม  
 ส่วนยศศักดิ์มรรคสียังคิดว่า  
 อันลาภยศสรรเสริญชอบกันทุกคน  
 สัตว์เกิดในโลกนี้มันว่ามีบุญเลิศ

สวัสดิคนแก่เฒ่าที่รุ่นราวกับหนัง  
 โลกนี้มันอนิจจังอยู่ในวิฎฎสังขาร  
 หมคความหมายห่างเหินหา  
 ถือเสียวอายุยังแต่ไม่ใคร่สังวร  
 ปลั่งปลั่งเปล่งหนังเนื้อล้วนเป็นเหยื่อหนอน  
 ไม่เหมือนนอนแนบนางบนกลางเตียง  
 ความสวาทหวนคิดเราไม่ใคร่หวัดเหวียง  
 เป็นแต่เพียงเมามัวไปชั่วคราว  
 รักเรียงสุขสำหรับกับหนุ่มสาว  
 ไม่ยืนยาวอยู่นานการสวยงาม  
 แก่เข้าก็พระมัจจุรามาแยบตาม  
 ดูไม่งามเหมือนกับสีที่พระข้อมจีวร  
 ฟังไม่เพราะเหมือนรศพระธรรมคำพระสอน  
 เทียวหลอกหลอนลวงเล่นเต็นยั่วกาม  
 ไม่เหมือนแสงของพระรัตนะสาม  
 ไม่เลิศนามเหมือนพระชนะคน  
 พระศาสดาผู้ประสพได้พบผล  
 ปุณฺชนที่สนจิตพระว่าอนิจจัง  
 พระว่าเกิดบนโลกนี้มีทุกข์

ศัพท์ปาปัสสะอกรรมัง  
 สัจจิตปริโยทพุทธภามิต  
 เราเลิกทำบาปเสียแล้วบุญจะหนุนมา

กุสสสังกัสสุปสัมปทา  
 เป็นหัวใจของพระศาสนา  
 เป็นมหาตมกลีศประเสริฐคุณ

### บทกวีของ กั้น ทองหล่อ...(4)

โลกมนุษย์เปรียบประดุจโรงละคร  
 เวทีใหญ่ใสบทกำหนดทาง  
 ทั้งบทกับบทโศกในโลกรนี้  
 ชีวิตคนจนมีผู้ตีโพร่  
 อาศัยโชคแต่ละคนคลบันคาล  
 ชีวิตจริงหญิงชายมันไม่แน่  
 มนุษย์ทุกคนบนโลกที่เกิดมา  
 การแข่งเรือแข่งพายนั้นไม่ว่า  
 เป็นผู้้น้อยหวังในธรรมเป็นกำลัง  
 เมื่อเรามีชีวิตคิดต่อสู้  
 หวังให้ชื่อลือชาทั่วชาติ  
 เป็นมนุษย์สุดประเสริฐเลิศกว่าสัตว์  
 สร้างความดีหนีมารพาลพาลา  
 เป็นผู้ใหญ่ต้องฝึกฝึกับธรรมะ  
 พ่อแม่คือสั่งสอนลูกให้ถูกทาง  
 ผู้ใหญ่ดีเป็นศักดิ์ศรีของหมู่บ้าน  
 เลิกความชั่วทำความดีมีหรือจน  
 คิดข้อหนึ่งปาณาไม่ฆ่าสัตว์  
 อันทรัพย์สินของเขาอย่าไปเอามา  
 อันลูกเมียของเขาเราอย่าคิด  
 เมียของเขาเอาไม่ได้เราอย่าหมายโยเย  
 ข้อสุราพระท่านห้ามยามมีนเมา  
 สูญทั้งเมียเสียทั้งลูกถูกของลง  
 สูญความดีมีแต่ชั่วตัวต้องอับ

มีทุกตอนแต่ละคนบนเวที  
 โลกผู้สร้างสัตว์มนุษย์สุดโศกศรี  
 คนชั่วดีแสดงออกบอกอาการ  
 บ้างยากไร้บ้างมั่งมีที่มาตรฐาน  
 ให้เบิกบานหรือเศร้า โศกโชคชะตา  
 สุดแล้วแต่บุญพาสวาสนา  
 ปรรณาส่วนมากอยากจะดัง  
 แต่จะแข่งวาสนานั้นอย่าหวัง  
 คงมีหวังสักวันทันผู้ดี  
 เกิดมาอยู่เพื่อก่อร่างสร้างศักดิ์ศรี  
 สิ้นชีวิตชื่อประทับกับโลกา  
 สร้างประวัติให้เผ่าพงศ์และวงศ์  
 ควรเสาะหาหลักธรรมได้นำทาง  
 สัจจิตตะภามิตทำให้จิตสว่าง  
 เป็นตัวอย่างที่ดีมีมงคล  
 คนกล่าวขานความดีมีเหตุผล  
 จะหลุดพ้นจากกิเลสเพศมายา  
 อทินนาว่าไว้ชัดตัดปัญหา  
 ข้อที่สามพระสอนว่าละกาเม  
 อย่าทำจิตคิดแต่ได้จะไขว่เขว  
 การใช้เล่ห์ผัดข้อมูสาวาหลอกหลวง  
 ชีวิตเราผิดพลาดลงจงรักห่วง  
 ถึงพ่อแม่ที่รักห่วงคังดวงใจ  
 กิตติศัพท์ที่สร้างไว้ไม่เหลือไหร

เสียทั้งญาติขาดทั้งเพื่อนคอยเตือนใจ  
 อันรูปสังขารของไม่เที่ยง  
 อันเกิดแก่เจ็บตายไม่กลับคืน  
 เสียทีที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์  
 จงซึ้งจิตคิดค้อย่าเบา

ไม่มีอะไรที่จริงจั่งอยู่ยั่งยืน  
 จะหลีกเลี่ยงวิญญูะสังขาราสุดฝ่าฝืน  
 ถ้ายังขึ้นทำชั่วจะมัวเมา  
 ผลที่สุดต้องทิวโซ่ซ้ำโง่เงา  
 จงยึดเอาพระนิพพานสำราญรมย์

### บทกวีของ กั้น ทองหล่อ...(5)

สุริยงลับไปกับเหลี่ยมเขา  
 ต้นก็หายปลายก็หดหมดเข้ามา  
 ความทุกข์โศกโรครุมเกาะกุมจิต  
 เกิดแล้วแก่เจ็บแล้วตายไม่คงทน  
 เกิดเป็นกายความตายตามติดตัว  
 จงรู้จักอนิจจังเสียแต่ยังเยาว์  
 จงเชื่อกรรมทำมาแต่อดีต  
 มีแต่บุญกับกรรมมันนำพา  
 ชีวิตจบสงบนิ่งต้องทิ้งร่าง  
 ไปสวรรค์นั่นคือสุข ไปทุกข์คืออบาย  
 ใครรักสวยให้รู้สึกนึกถึงศพ  
 จงรู้จักอนิจจาที่ว่าคน  
 คนที่ตายเป็นความหมายผู้อยู่หลัง  
 ในโลกนี้ไม่ได้มีสิ่งอันใด  
 เช่นประเภทวัตถุย่อมผูก  
 เปรียบสภาพให้เห็นก็เช่นกัน  
 เหลือแต่คิมี่แต่ชั่วที่ตัวสร้าง  
 ควรคิดขุดค้นแต่ต้นมา  
 ชั่วคิมี่ไว้ให้กับลูกหลาน  
 พ่อแม่ดีลูกต้องดีไม่หนีไกล  
 พลิกคูรู้ซัดในประวัติศาสตร์  
 เกิดเป็นคนควรสร้างในทางดี

อายุของเราก็ล่วงลับไม่กลับมาหา  
 ความชรามันตามเติมเพิ่มใส่ตน  
 ถึงจะคิดแก้ถ่ายไม่ได้ผล  
 รู้สึกตนแล้วกลับตัวอย่ามัวเมา  
 อย่าเมาแล้วแต่ประมาทจะพลาดเวลา  
 ว่ามนุษย์เรามันแน่ชัดเป็นอนัตตา  
 ลิจิตซ์คทางชีวิตเป็นปริศนา  
 ถึงเวลาขุดฝังมันคงตาย  
 วิญญูะห่างเหินไปไกลความหมาย  
 ทุกคนหมายความสุขกันทุกคน  
 กันให้พบสิ่งสังวรมีเหตุผล  
 อันตัวคนนั้นจะมีอยู่ที่ใด  
 ได้เห็นสังขารธรรมกรรมเป็นใหญ่  
 ส่วนปัจจัยให้วิบัติอัศจรรย์  
 เหมือนคนทุกข์คนเป็นบุญจันท์  
 จงถือนันว่าบุญกรรมมันเป็นธรรมดา  
 ต้องทิ้งขว้างเอาไว้ให้ว่างศา  
 ซึ่งบุญ่าฝังฝากแล้วก็ตายจากไป  
 ส่วนแก่นสารนั้นจะมีอยู่ที่ไหน  
 เราตั้งใจประพตธรรมกอบกรรมดี  
 คนชั่วชาติทำชั่วไว้มันยังไม่หนี  
 ลูกหลานมีจะโชติช่วงเหมือนดวงตรา

อันชั่วดีย์ยอมมีตราประทับ  
 อย่าให้เสียทีที่กำเนิดได้เกิดมา  
 อันบุญญาบารมีชื่อไม่ได้  
 ให้บุญพาวาสนานำคำจูนคน

เอาไว้กับเผ่าพงศ์และวงศ์  
 จงอุตสาหกรรมทำคือจักเป็นวีรชน  
 ต้องชวนขวายเป็นสมสร่างทางกุศล  
 บรรลุผลล่งดับเข้านิพพาน

### บทกวีวจอ ของ กั้น ทองหล่อ...(6)

วันอื่นคืนใดไม่เหมือนที่  
 สาธุชนสนใจนมีสการ  
 เพราะวันอื่นคืนใดไม่เหมือนในวันนี้  
 เราน้อมนีกะลิกถึงพระทศพล  
 พระโมลีมีพระภาคพระองค์ใด  
 ผู้หลุดพ้นจากห้วงบ่วงพวกมาร  
 พระมุนีมีพระภาคพระองค์ใด  
 ตรัสรู้จตุสัจจ์สวัสดี  
 พระโมลีมีพระภาคพระองค์ใด  
 เมื่อเพ็ญจันทร์วันวิสาขะมงคล  
 พระผู้มีพระภาคพระองค์ใด  
 เมื่อเพ็ญจันทร์วันวิสาขะพิศดาร  
 พระผู้มีพระภาคพระองค์ใด  
 ปัญญาคุณบุญญาบารมี  
 พระผู้มีพระภาคพระองค์ใด  
 เพ็ญจันทร์วันวิสาขะพิศดาร  
 แสนอาลัยในพระผู้มีพระภาค  
 ปัญญาคุณสิ้นฟ้านภลัย  
 พระนิพพานโปรดประทานพระธรรมไว้  
 ทรงไว้ซึ่งศาสนาสถาพร  
 เหตุของเพ็ญวันจันทร์วันของพระ  
 เดือนหกเพ็ญวันวิสาขะบูชา  
 ประสูติตรัสรู้สู่นิพพาน

วิสาขะปุณณมีอภิหารีย์  
 สมเด็จพระโพธิญาณทั่วทุกคน  
 ควรปฏิบัติมีกุศล  
 ผู้เลิศล้ำโลกาพุทธกาล  
 มีปัญญายังใหญ่แผ่ไพศาล  
 พระองค์ผ่านราคินสิ้นราคิ  
 มีพระญาณยิ่งใหญ่ประเสริฐศรี  
 รุ่งราศีแจ้งช่วงดวงกมล  
 ประสูติในลุมพินีนาถแห่ง  
 ทั่วดินแดนเทวดาสาธุการ  
 ตรัสรู้มารวิชัยโพธิไพศาล  
 ทั่วถิ่นฐานเทวัญอัญชุตี  
 ประจักษ์ใจแจ้งธรรมนำวิถี  
 ห้าพันปีสิ้นสุดพุทธกาล  
 นิพพานได้ไม่รังมงคลสถาน  
 โลกสะท้อนสะท้อนถึงเทพไท  
 พระองค์จากโลกาสุธาไหว  
 พระกรุณายิ่งใหญ่กว่าสาคร  
 พระธรรมได้แทนองค์ทรงสั่งสอน  
 คุณากรตลอดกาลนรินตรา  
 พุทธมาวิสาขะเทศนา  
 สักการะนอบน้อมโดยพร้อมกัน  
 ถดถูกลวิสาขะหน้าคิมหันต์

เพ็ญเดือนหกตกถึงปัจจุบัน  
 สักการะรอยพระพุทธรบาท  
 ชาวโลกพร้อมน้อมนึ่งมิ่งมงคล  
 ขอเดชะบุญมีวิสาขะ  
 พุทธองค์คงคู่พระศุภรา

เป็นมิ่งขวัญวันดีมีมงคล  
 อภิวาทพระโลกเชษฐตามเหตุผล  
 สืบแต่ชั้นบรรพชนต่อเนื่องมา  
 ขอคุณพระชุกปกเกล้า  
 ศาสนาจงสถิตสถาพร

### บทเกี่ยวจอ ของ กั้น ทองหล่อ...(7)

อาทิตย์ดับลับวิวิหวิเทือกเขา  
 ดวงจันทร์เด่นเห็นสว่างอยู่กลางฟ้า  
 ดาวล้อมเดือนเหมือนแก้งแต่งประดับ  
 สูดแสนสวยโสภาน่าจะโลม  
 สงบเงียบเทียบหายศึกสังัด  
 กระจายเด่นตามต้นชื่นชมจันทร์  
 หยาดน้ำค้างพร่างพรมลมพัดพา  
 ดอกมาลีกลีบกลายระบายบาน  
 สบายใจบัวสาวคราวสนุก  
 เพลงไทยเค็มเริ่มคังเสริมสังคัม

เอเซียเรามีคัมทุกทิศา  
 สวยสง่างามเสงี่ยมเยี่ยมโพยม  
 ระยิบระยับรอบดวงช่วงชูโคม  
 จะโจนโคมจูบแก้มเจ้าแจ่มจันทร์  
 พระพายพัดพือพานูปผาผัน  
 เกษมสันต์สุขสวัสดิศรัทธิกาล  
 จากฟากฟ้าประปรายสายสนาน  
 กลิ่นซาบซ่าหอมไกลไปตามลม  
 เกษมสุขสำราญจิตสนิทสนม  
 เชิญท่านชมเรื่องหนึ่งฟังให้เพลิน

### บทเกี่ยวจอ ของ กั้น ทองหล่อ...(8)

ดวงดาวเคลื่อนเดือนคึกคึกเลื่อนลอย  
 สังัดเงียบเทียบเสียงสำเสียงคน  
 ด้วยบันเทิงเรริงรื้นครันครันครึก  
 ความสนุกเสมือนยารักษาใจ  
 เหมือนสวรรค์บันดาลประตั้นเสียง  
 เราจากเรือนเหมือนนกออกจากรัง  
 นอนไม่หลับกลัวจะกลับตอนคึกคึก  
 ไหนลมหนาวดาวเดือนก็เคลื่อนคล้อย  
 ความชุ่มน้ำกำหนดคำคัดคึก

น้ำค้างย้อยเยือกเย็นทุกเส้นขน  
 หน้าโรงหนังยังแต่คนที่สนใจ  
 ทุกคนนึกคิดสนุกความสุขใส  
 ให้แจ่มใสสุขสวัสดิศรัทธินัง  
 ต่งต้เนียงเถียงแซ่เทวเรืองแตรตั้งข้  
 ไข่ข้างหลังตั้งหน้าคังตาคอย  
 คงนั่งนึกเปล่าเปลี่ยวความเกี่ยวสอย  
 น้ำค้างย้อยเย็นวาบซาบซึ่งทรวง  
 ยิ่งรู้สึกหวานหาอาลัยหวง

ดอกไม้ทิพย์กลีบหุ้มเป็นพุ่มพวง  
 เร้าอารมณ์ลมเรื่อยเฉื่อยเฉื่อยขึ้น  
 หักอารมณ์ชมหนังฟังบทกลอน

เพียงจะร่วงโรยรายกระจายจร  
 หอมระรื่นรวยรินกลิ่นเกสร  
 ตัดนิเวศน์ลงวังก์ฟุ้งให้เพลิน

### บทกวีของ ของ กั้น ทองหล่อ...(9)

สกุติด้วยกลอนอักษรศิลป์  
 เอกโทตรีสามัญสรสาเนียง  
 ตามฉบับบรรพกลอนอักษรสาร  
 สละสลวยด้วยสำนวนขึ้นชวนชัก  
 หนังสือนองของขวัญกับด้วยเสียง  
 เสนาะสนุกปลูกประสาทบาทบทกลอน  
 ไม่สมจิตพิศประสงค้คงมองเห็น  
 ความสุขเสริมเพิ่มผลพิมลพรรณ  
 ปากเป็นเอกเลขเป็นโท โบราณถือ  
 ปากเป็นเอกเสกสรรค้ประพันธ์กลอน  
 นักพูดเพราะเคาะลิ้นเป็นศิลปะ  
 คนพูดมากปากเปราะเที่ยวเราระบาย  
 อันเครื่องหมายร้ายคืออยู่ที่ปาก  
 ปราชญ์โบราณท่านชี้ความนิยม

โสตศิลป์สอดสอศดับรับฟังเสียง  
 ร้อยเรียบเรียงแบบบรรพฉันทลักษณ์  
 คำขับขานซาบซึ่งตริงสลัก  
 มาร่วมรักรื่นรสด้วยบทกลอน  
 ส่งสำเนียงเรียงศัพท์ดับอักษร  
 ห่างยิ่งหย่อนห่างเหินเกินแก้วกรรม  
 ให้ท่านเป็นสุขโสมประโคมขวัญ  
 คำสำคัญของคุณท่านสุนทร  
 ว่าหนังสือ้นั้นเป็นตรีปราชญ์ชี้สอน  
 พอคับร้อนได้ด้วยลมปากคมคาย  
 รสวาตะหวานหูไม่รู้หาย  
 เกิดเบื่อหน่ายชิงชังกับสังคัม  
 เช่นพวกปากขับขานหวานขึ้นขม  
 ใครปากคมพูดแล้วคนสนใจฟัง

### บทกวีของ ของ กั้น ทองหล่อ...(10)

กิมหันต์เปลี่ยนเวียนจวดมาวัตสันต์  
 สามฤดูล่วงช่วงชีวิต  
 วันคืนเลื่อนเคียนค้ำนับเป็นปี  
 ความร้อนเริงเพลิงเผาเอาชีวิต  
 รุ่งเที่ยงคำย่ำยามสามเวลา  
 โลกหมุนเวียนเปลี่ยนจักรราศี  
 เหมือนธาราลงมหาสมุทรไท

ถึงหมันต์บรรจบครบรอบปี  
 พระอาทิตย์ตกคดับลับวิถี  
 หลบหนีหนีหนีพ้นผ่านกาลเวลา  
 อำนาจฤทธิ์เริงแรงแสงอุษา  
 นั่นคืออายุคนที่พ้นไป  
 ไม่มีที่สิ้นสุดถึงจุดไหน  
 กระแสไหลหลงเวียนวงวน

วันเวลานาทีอันมีค่า  
 เวลาหาทางที่สร้างตน  
 เมื่อคืนน้ำไฟมยังสมบูรณ์  
 ดันไม้ตายใช้แกนแสนสำคัญ  
 แต่กาบกล้วยช่วยประหยัคมัดสิ่งของ  
 ดันกล้วยเกลี้ยงเลี้ยงสุกรก็ได้การ  
 กล้วยทั้งต้นสันติไม่มีโทษ  
 คนพอตายเนาหมื่นสันชาติเชื่อ  
 คนชั่วตายลายลักษณ์ประจักษ์โทษ  
 นุคะวิยะทัศนาศาธุชน

นาฬิกาซื้อใช้ไม่เสียผล  
 ชีวิตคนเกิดดับนับไม่ทัน  
 ปฏิภูมสุญสิ้นเบญจขันธ์  
 ที่จะบันดาลได้หลายประการ  
 แล้วใบตองทำได้หลายสถาน  
 ลูกกล้วยหวานกินดีไม่มีเบื่อ  
 เป็นประโยชน์มากหลายไม่มีเหลือ  
 สิ่งที่เหลือชั่วคืนนี้แหละคน  
 คนดีตายไว้ประโยชน์โสดิผล  
 ดวงกลมส่องสว่างเห็นทางธรรม

### บทกวีของ ของ กั้น ทองหล่อ...(11)

ลวสตีวงศาที่มาสบุก  
 อโรคยาปรมาลาภาท่านว่าไว้  
 ท่านมาชมมหรสพพบสนุก  
 สรรเสริญลาภยศปรากฏมี  
 การที่หวังสังกมอบรมจิต  
 ควรจดจำตามคำคนโบราณ  
 กับบัณฑิตคิดคบพบลาภผล  
 คบพาลพาลพาไปหาแล้ว  
 ผู้ปัญญาจะเป็นผู้อุปถัมภ์  
 ศาสนาเหลือเวลาเมื่อเท่าใด  
 พยายามตามพุทธองค์ทรงบัญญัติ  
 ใครอยู่ได้ให้พื้นที่ถึงกลับ  
 เราชาวพุทธยึดหลักปักพิภพ  
 ได้แอบอิงสิ่งดีที่แน่นอน  
 เป็นชาวพุทธเมื่อไม่ยึดพระไตรรัตน์  
 ธรรมคว่าว่ามีสี่พรรณราย  
 ยุงปักมีมีแววที่วงหาง

ให้สิ้นทุกข์สุขีระคิหาย  
 ผู้ที่ไม่มีโรคนั้น โชคดี  
 เก็บความสุขใส่สมองให้ผ่องศรี  
 แม้เกิดที่ผู้ใดใจเบิกบาน  
 คบบัณฑิตซิดเชื่อเพื่อสมาน  
 คบคนพาลคงจะพาไปหาแล้ว  
 ไม่นำตนตกตมลงหลุมเหว  
 ไปพื้นเปลวเพลิงกสามหาภัย  
 ควรค้นคว้าหาธรรมงำใจใส่  
 นี้สองห้าหนึ่งสี่พันปีถึงกลับ  
 อย่าเพิ่งตัดพระโอวาทให้พลาตหัน  
 ต่อแต่นั้นศาสนาจะถาวร  
 ควรเคารพหลักพระพุทธไม่หลุดฉอน  
 ตัดความร้อนอ้อมโอบโลกอบาย  
 เหมือนเพชรพลัดลงตมจนจมหาย  
 รานร้ายร้ายก็มีเห็นว่าเป็นแก้ว  
 สงวนร่างถนอมศักดิ์รักหางหัว



สัญชาติหงส์ชอบหลงเล่นในสระบัว  
มาคูหนึ่งแม่ท่านฟังพบภามิต  
บางท่านชอบขมนิยายไคร่นิยม  
ท่านจดจำธรรมชาติพุทธคริสต์  
อายุยืนหยัดจตุพร

ไม่พาตัวจู้โจนลงโคลนตม  
จงพินิจคิดพิเคราะห์ให้เหมาะสม  
คำท่านชมชอบนิยายหนึ่งให้พร  
เทศน์บัญญัติข้อธรรมคำสั่งสอน  
จงถวามั่นคงจงเจริญ

### บทกวีของ ของ กั้น ทองหล่อ...(12)

พระสุเมรุแสงหายไม่เห็นเงา  
แก้งแก่งเห่าหาเสียงเขียนตัวตน  
พาหูชนคันคิดจิตสังวร  
คชาดาชใช้ใบปทุมปก  
เกิดเปลื้องกายตายไปก็ตัวเปล่า  
คนเคยขอพอเขาเขี่ยพูดเปรยเปรียบ  
อย่าติฉินนินทาอย่าประณาม  
พวกพุทธคริสต์อิสลามพราหมณ์ฮินดู  
กฎหมายไทยไม่จำกัดไม่กักกัน  
สิทธิเสรีประชาธิปไตย  
พระศาสนาสอนว่าให้ทำดี  
ถ้วนถ้อยคำเป็นธรรมสัจจะ  
เราสละละวางห่างเหินทุกข์  
สะอาดกายสบายใจสงบ  
คนแขกเขาก่อนจะทำพิธีการ  
ก่อนละหมาดสะมะยังทุกครั้งเขาสะสาง  
เขาขีตีสั่งเสวร้ายจากกายคน  
ธรรมทั้งหลายความหมายเหมือนกันหมด  
คำ "กิเลส" มุสลิมแปลว่า "เซตัน"  
พุทธศาสนาว่ากิเลส  
ศาสนาสัมพันธ์กันเกิดท่าน

พระสุริยฉายใกล้ดับลับเหลี่ยมเขา  
ฝูงควายเขากลับคอกเขาคำคนเฒ่าเก่าก่อน  
เป็นเหตุผลเทียบธรรมคำสั่งสอน  
เหมือนคันขอนหาเข็บก็เจ็บเปล่า  
หรือเงินครกยกขึ้นบนภูเขา  
แม้แต่เงาเราตายก็หายตาม  
เหมือนดินเหยียบอย่างตรงลงบนหนาม  
ขอทำความเคารพศาสนาสัมพันธ์  
ร่วมกันอยู่เมืองไทยไม่ผิดผัน  
การสัมพันธ์ศาสนาสามัคคี  
ไม่มีใจรังเกียจเบียดเสียดลี  
ความดีที่ท่านจะพันทุกข์  
ถ้าเชื่อพระศาสนาได้ผาสุก  
ทุกสิ่งสุขเป็นบรมอุดมการ  
เลี้ยวเลียงหลบทางหลงวิญสงสาร  
ทุกคนท่านอิสลามมิกชน  
ชำระล้างสิ่งกิเลสมีเหตุผล  
อันเป็นผลทางปริศนาธรรม  
ทุกแบบบทสอนไว้ไม่แปรผัน  
ทางคริสต์นี้ นเรียกว่าตัว "ซาตาน"  
ตัวต้นเหตุทำให้หลงในสงสาร  
เหมือนเกิดมารดาเดียวคล่องเคลียวกัน

อยู่ในแผ่นดินไทยไว้รวมก่อ  
พระมหากษัตริย์ชาติศาสนาสถาบัน

แตกติดต่อพงศ์เผ่าเป็นเหล่าหลั่น  
ไม่แยกกันมั่นคงจงเจริญ



## บทเกี้ยวขอ ของ ฉิ้น อรมุต...(1)

สายัณห์ยึดมีดมนฝนสงบ  
 ดูเหว้าร้องก้องกู่แว่วหูฟัง  
 แม้ขนคำธรรมคาฝุงกาเหว่า  
 คังคนตรีทิพย์ลับลับขับประโคม  
 เห็นตัวคำชั่วช้าไม่น่าดู  
 คนส่วนมากอยากเลี้ยงเพราะเลี้ยงดี  
 ถึงรูปชั่วตัวคำน้ำคำหวาน  
 เหมือนทุเรียนเสียนคิมเนื้อใน  
 อันมะเคื่อเมื่อสุกแดงแมลงหวี่  
 ก็ร่วงวายไร้ค่าไม่น่าชม

เสียงเขียดกบร้องแซ่เหมือนแตรสังข์  
 วิเวกวังคังเพลงบรรเลงโสม  
 สำเนียงเจ้าหวานหูเฝ้าชูโสม  
 กล่อมประโคมโลกหล้าเมื่อราตรี  
 ชีวีรูปอัปลักษณ์ยศศักดิ์ศรี  
 คังสตรีสวยงามในน้ำใจ  
 นำสมานอยู่เสมอทุกสมัย  
 ไม่มีใครเกลียดชังหวังนิยม  
 บังเกิดมีขึ้นทำลายจนไส้ขม  
 ต้องทิ้งถมใต้ดินเพราะมลทิน

## บทเกี้ยวขอ ของ ฉิ้น อรมุต...(2)

ไอ้แหลมทองของไทยวิไลเลิศ  
 ลมพัดหวิวฉิวสบายฉายสีแวม  
 ลมอ่อนอ่อนหย่อน โยน โอนหวิวหวิว  
 เป็นลูกลูกกลมผสมลอย  
 ธรรมชาติในอ่าวไทยในตอนค่ำ  
 เหมือนหญิงสาวคราวสิบห้าประคอง  
 ขอให้ไทยใจกล้าจับอาวุธ  
 แม้พรหมินทร์อินทร์ฟ้าจะมาเขย  
 อันแหลมทองของไทยไทยร่วมสิทธิ์  
 ระเบิดโลกขึ้นให้รู้อย่าดูเบา

ประกอบเกิดข้าวของทองทั้งแหลม  
 เหมือนแก้วแก้วกับมณีสีเพชรพลอย  
 ละลอกลิ้วเข้าตะลิ่งกลิ้งผลอยผลอย  
 คลื่นน้อยน้อยตามกันชวนหันมอง  
 วิไลล้ำราศีไม่มีสอง  
 มีคนปองมุ่งหมายจะได้เขย  
 ป้องกันบุตรเอาไว้เถิดอย่าเปิดเผย  
 อย่าหวังเลยแหลมอ่าวของชาวเรา  
 เอาชีวิตแลกไว้ไม่เอาเขา  
 ว่าไทยเราเป็นเจ้าของแหลมทองคำ

บทกวีวจอ ของฉันทน์ อรุณศ...(3)

สุกวิสัยภุมรินจะบินตอม  
 สิ้นลมปีกหลักเลี้ยวเกลียวลมกรด  
 มิได้ชมสมหมายดอกไม้อินทร์  
 ทั้งก้านกาบราบเรียกระวังไว้  
 อดสูทรวงแสนเจ็ญเป็นแมลง  
 อย่าโบกบินสิ้นแรงเลยแมลงภู  
 ไม่เสียหวังตั้งจิตที่คิดคอย  
 ถึงดอกไม้สารภีที่สูงสุด  
 จะถลัดคลื่นสิ้นรสเมื่อมดตอม  
 เมื่อกลีบบานก้านก็แห้งแมงก็กัด  
 สิ่งเหล่านี้ไม่จริงเรื่องทั้งปวง

ไล่ดอกไม้ปาริชาติสะอาดหอม  
 แต่ตรมตรอมเศร้าโศกเฝ้าโบกบิน  
 จะร่วงหมดเสียด้วยลม ไม่สมถวิล  
 ส่งแต่กลิ่นหอมหวานแวมลง  
 ไม่เปิดให้แมลงภูมันรู้แห่ง  
 ต้องเฝ้าเฟ่งกลิ่นคมเมื่อลมลอย  
 จงเฝ้าอยู่ใต้ต้นเดียวก็หล่นผลอย  
 คงขาดลอยลงตามลม ให้คมคม  
 คงร่วงหลุดลงให้หมู่แมงภูหอม  
 จะหายหอมแห้งกรอกทั้งดอกดวง  
 ถูกลมพัดกิ่งหักนารักห้วง  
 ต้องโรยร่วงเกลื่อนกลาดลงคายนดิน

บทกวีวจอ ของ ฉันทน์ อรุณศ...(4)

โบราณว่ารักดีงามให้ห้ามจ้ว  
 คบนักปราชญ์ราชเมธีเป็นศรีเรา  
 ตัวเป็นหมูหรือจะสู้สิงหาราช  
 สัจชาติกาถึงเสียศักดิ์ก็คำ  
 อย่าเขี่ยปราชญ์ชาติบัณฑิตคิดให้ถูก  
 เป็นหิ้งห้อยหรือจะแข่งกับแสงจันทร์  
 อย่าเปลี่ยนปลอมย้อมเขาเอาแมวขาย  
 อย่าโลกลาบาปไม่คิดจักผิดที่  
 เกิดมาชั่วตัวจัญไรหนักใน โลก  
 เหมือนกอยเคยแตกหนามแดนตามตอม  
 ราชสีห์เข้ายังก้าวพลาด  
 มนุษย์สัตว์ปฏิสันธิบน โลกนี้  
 แต่พระองค์ทรงศาสนาเมตตาสัตว์

ถ้ารักชั่วเลวทรามให้ห้ามเสลา  
 อย่าคือเอาความชั่วตัวตกต่ำ  
 ถ้าปลั่งพลาดผิดนัดพลัดด่า  
 อย่ากลัวกลัวกลัวหงส์ผิดพงศ์พันธุ์  
 อย่าเลี้ยงลูกพยัคฆาทำไม่ขัน  
 เขาเปิดขันต่างไก่ใครว่าดี  
 เขาจับได้เสียมยสมดศักดิ์ศรี  
 ถ้าหากสีเค็มคำอย่าทำปลอม  
 อุปโลกนัเหมือนดอกไม้ไร้รักกลิ่นหอม  
 ถึงเสียหอมตัวคายนก็ลายมี  
 เป็นนักปราชญ์ยังปลั่งกลอนอักษรศรี  
 ถึงยังมีนิทานพยายาม  
 เทวทัตย์ ึงเบี่ยนเป็นเสี้ยนหนาม

เพียงหนึ่งฉันทน์หรือจะสิ้นคนประณาม

จะสิ้นความคิดชั่วต่อตัวตาย

### บทเกี้ยวจอก ของ ฉันทน์ อรมุต...(5)

คิดถึงน้องซึ้งถึงนางมาห่างนวล

เบาะที่นอนหมอนที่หนุนเคยอุ่นแอบ

มาดูหนึ่งนั่งกลางน้ำค้างพรหม

เชออยู่หลังตั้งสติคำริระลึก

จะคืนค้ำหวารนอนอยู่บนเตียง

เย็นน้ำค้างพร่างพรหมต้องลมว่า

เคยร่วมเรียงเคียงข้างกลางราตรี

ถ้าผิวอยู่คู่เคียงเรียงภิรมย์

ยิ่งวิโยคโศกขำสุคนธ์ดักกลิ่น

ภุมรินบินเลยไปเซยอื่น

ดั่งคอกไม้ไผ่ไถลต้นจะหล่นโรย

จะครวญคร่ำรำลึกยามคิดคืน

เอาภูษามาปิดให้มีคิ้ว

แมลงภู่เป็นคู่ของบุปผา

หญิงกับชายเป็นคู่ชออรมณ

พยัคฆ์ขยงหลงป่าพนาคง

พระรามหลงสืตามราวี

หลงสิ่งใดไหนจะหลงเหมือนทรงสมร

พระอภัยยังหลงองค์ละเวง

จะเค็จหลงกุสุมาตะละแม่

สมเด็จท้าวเจ็ดตะวาดนิราศร้าง

อันสตรีที่หลงจำนงหมาย

ถ้าหลงรักมีก่ายถูกผู้ชายพา

กำดัดคึกนี้ถึงคณึงหวน

เคยชื่นชวนเซยชิดสนิทชม

สนิทแนบเสน่หาผ้าที่ห่ม

มิได้ชมคู่เซยที่เคยเคียง

กำดัดคึกดูสงบสงัดเสียง

กอดแต่เพียงหมอนข้างต่างสามี

อนาถหนาวนวลน้องจะหมองศรี

คืนนี้หนีมาดูหนึ่งเสียทั้งคืน

อุ่นกว่าห่มผ้าทิพย์สักสิบผืน

ยามคิดคืนหนักหน่วงให้ร่วงโรย

ไม่ไปชื่นชวนนวลจะหวนไทย

น้ำค้างโปรยปรายต้องจะหมองมัว

ถึงผู้อื่นอยู่เป็นเพื่อนไม่เหมือนตัว

ไม่เหมือนผ้าเซยชิดสนิทชม

โบราณว่าเห็นจริงทุกสิ่งสม

โลกนิยมหลงเป็นอยู่เช่นนี้

กามนิตหลงเสน่หาวาสถิฐี

นักคนตรีหลงเพียงด้วยเสียงเพลง

ละอออ่อนแรกตั้งขึ้นปลั่งเปล่ง

ถึงผมเองก็ยงหลงอนงค์นาง

นุกเมืองแปรเป็นประวัติเมื่อซัดขวาง

เพราะหลงนางซิมซันกัลยา

หลงผู้ชายก็อย่ารักให้นักหนา

เหมือนสาริกาหลงคอนต้องนอนไพร

## บทเกี้ยวจอก ของ ฉิ้น อรมุต...(6)

กำตัดคึกเคื่อนสว่างน้ำค้างช้อย  
 หนาวน้ำค้างพร่างพรอมเมื่อลมพราว  
 ดูดวงดาวคานคืนประดาประดับ  
 นักดูดาวเล่าว่าคำรามมี  
 เราไม่มีความรู้คูไม่เป็นที่  
 เห็นรางรางกลางแปลงด้วยแสงดาว  
 ช่างชื่นชุ่มพุ่มพวงดวงดอกไม้  
 ใสบุปผาหน้าแล้งแห้งระทวย  
 ถึงจะบานก้านต้องแห้งแมงจะกัด  
 บานกลางคืนชื่นชุ่มเป็นพุ่มพวง  
 เมื่อแรกเคิมเริ่มบานตระการกลิ่น  
 ไม่ควรบานก็อย่าแบ่งให้แมงกวาน  
 เมื่อมีคชคิปกบังไว้มั่งเถิด  
 แม้เกลือกกล้วมัวประมาทจะพลาดแผลง  
 อันสตรีนี้เป็นคู่ของบุรุษ  
 ราชสีห์หลงถ้ำอันอำไพ  
 แม้เหมราชปรารถนาฝูงกาเหว่า  
 ตักคัสรวงนกวรณอมให้พร้อมมูล  
 ตัวเป็นสาวคราวหนึ่งฟังสงวน  
 เหมือนเพชรงามล้ำค่าราคามี  
 ถึงรูปชั่วตัวดำคำด้อยศักดิ์  
 คังเคยหอมมีหนามตามทำนอง  
 ถ้ำเหลวไหลใจหาญร่านสาวท  
 ปลิวไปตกกอกอับริบแต่อายุ  
 เพราะปล่อยตัวมัวประมาทจึงพลาดแผลง  
 แรกประเคิมเริ่มทนงหลงระเริง  
 รู้สึกตัวก็เมื่อสายไม่หายหมอง  
 หนึ่งฉิ้นเล่นเป็นเรื่องเครื่องเตือนใจ

หิมะปรอยปรายฟองละอองหนาว  
 ไหนจะหนาวอายละอองของราตรี  
 เกิดสำหรับปากฟ้าเป็นราศี  
 รู้วิธีจัดผสมชมรูปดาว  
 เพียงแต่เห็นดาวสว่างอยู่กลางหา  
 น้ำค้างพร่างพร่างพรอมเมื่อลมลอย  
 แยมขยาก็ลึบอ่อนเกสรสวย  
 แสงแดดช่วยเผากรอกทั้งดอกดวง  
 ถูกลมพัดกิ่งหักนารักหวง  
 ทั้งดอกดวงชื่นฉ่ำเป็นน้ำนวล  
 ภูรินเฝ้าจะชอนเกสรสงวน  
 ให้เสียนวลเสียนเนื้อเป็นเหยื่อแมง  
 อย่าเพิ่งเปิดให้แมงภู่มันรู้แห่ง  
 อันแมลงมันเป็นคู่สุดมาลัย  
 มันเป็นจุดที่ประสงคเฝ้าหลงไหล  
 สกุดไก่อ่าหงส์หลงสกุด  
 ก็เสียเผ่าหงสาพากันสูญ  
 จึงสมบุญภักิรียาเป็นนารี  
 ถนอมนวลรักสง่าเป็นราศี  
 ไร้ราศีไฟฝาน่าประคอง  
 ถนอมรักตัวไว้อย่าให้หมอง  
 มีคนปองมุ่งสาวทไม่คลาดคลาย  
 คังว่าวขาดลอยหนไปพันสาย  
 เป็นว่าวร้านลมจักจนบิกเบ็ง  
 ปล่อยให้แรงลมเปิดเคล็ดเคลิง  
 ในชั้นเชิงของผู้ชายจึงตายใจ  
 จะเรียกร้องความเป็นสาวมาจากเจ้าองค์ไหน  
 ตามวิสัยชอบสอนในกลอนเพลง

ไม่คัดลอกแบบเขาเอามาเล่น  
ความคิดค้นวนหาปัญญาเอง

ทำตามเห็นเรียงระดับกระฉับกระฉง  
แล้วทำเพลงขึ้นเสนอบำเรอโลม

### บทกวีของ ของ ฉิ้น อรมุต...(7)

อาทิตยดับดับดับกับทิวเมฆ  
ในห้องฟ้าดาระคาบประดับดาว  
โกลิกลากสักหยุดพักผ่อน  
ดอกโพदानบานขยายพระพายพา  
นกราตรีสีด้าเมื่อค่ำมืด  
ผิควิสัยใจพาลทั้งวันแควือ  
รุ่งขึ้นมาตาฟางบังตาคน  
เหมือนหนึ่งตัวนั้นไม่มีราศีคาย  
ใครเอาอย่างนางผีเสื้อเชื้อปีศาจ  
เหมือนหนึ่งนางนกผีที่มีดาว  
ทำปราดเปรียวเที่ยวแฝงแสวงรัก  
เป็นเพชรงามล้ำค่าเมื่อราตรี  
เธอเป็นสาวคราวเดียวเจียวนะน้อง  
อย่าหลงรักมักง่ายเมื่อชายชวน  
พยัคฆ์ร้ายไกลเนื้อเชื่อไม่ได้  
อย่าชิงหนาวก่อนฝนคนจะลือ  
สงวนศักดิ์รักษาให้ปรากฏ  
ธรรมชาติเสกสรรค์ไว้ฉิ้นใด  
อย่ากังวลจนใจว่าไร้คู่  
ถือให้มันคั่นหมายไว้ให้ตรง  
เขารักจริงสูงขอต่อผู้ใหญ่  
ที่รักหลอกหยอกเล่นเป็นสันดาน  
ดูหนึ่งเล่นดูให้เป็นที่คนศึกษา  
หนึ่งฉิ้นเล่นอยากให้เป็นเครื่องอบรม  
เอาสกปรกมาดลกผมไม่เล่น

โสมสวรรค์เสกแสงสว่างขึ้นกลางหา  
น้ำค้างพรราวพร่างพรหมเมื่อลมพา  
เข้าวังนอนชบชุ่มพุ่มพฤกษา  
หอมผกาเกสรขจรเจือ  
แอบมุ่มมีศฤกษ์แฝงแสวงเหยื่อ  
เป็นผีเสื้อราตรีไม่มีอาย  
ทำซุกซนมิดเม้นไม่เห็นหาย  
เขารู้ได้เพราะไม่สิ้นที่กลิ่นคาว  
จะเสียชาติเสียเชื้อเสียเนื้อสาว  
เขาจะกล่าวครหาว่าราศี  
จะเสียศักดิ์เสียสง่าสิ้นราศี  
ใครจะตีวงทองสนองนวล  
จงประคองเกียรติถนอมให้หอมหวาน  
จะเสียนวลอัปอายเมื่อปลายมือ  
เหมือนผู้ชายไกลผู้หญิงไม่จริงหรือ  
แล้วจะซื้อความสาวจากพระเจ้าองค์ใด  
คงไม่หมดผู้ประสงค์อย่าหลงไหล  
จะเป็นไปเช่นนั้นจริงมันคง  
ไม่ขาดผู้หมายปองต้องประสงค์  
อย่าดุ่มหลงด้วยอุบายของชายพาล  
ก็จะได้เห็นรักที่หลักฐาน  
จงคิดอ่านชิงชังอย่าหวังชม  
ใช้ปัญญาพิเคราะห์ให้เหมาะสม  
ไม่นิยมชั่วช้าที่น่าอาย  
มันไม่เป็นมงคลไม่ชวนขาย

กลัวพหูสูตเขาจะพูดว่าน่าอาย  
 อย่าสนใจใฝ่คำจะทำให้เสีย  
 คนต่างคำเข้ามาเห็นหน้าของไทย  
 พอหนังสือเล่มนั้นก็เฮฮาสนั่น  
 เข้าใจผิดเราควรคิดว่าลามก  
 เราผู้ดีไปหัวเราะเหมาะแล้วหรือ  
 อย่าชอบชั่วมีวมนำขนพอง  
 หนังสือเล่มเราควรมุ่งในแบบศิลป์  
 บรมครูผู้เป็นบูรพาจารย์  
 หนังสือใดใฝ่คำทำลายศิลป์  
 บูรพาจารย์ท่านไฉนจะตัดสินให้ใคร

ทั้งทำลายแบบศิลป์ไทย  
 มาเล่าลูกเล่าเมียจะพลอยเสียนิสัย  
 ก็จะไปนิทนาว่าลามก  
 หัวเราะสั้นโค้งคังว่าหนังสือดก  
 ไม่ควรยกของที่ต่ำผิดทำนอง  
 อย่าออกชื่อของที่ชั่วจะมัวหมอง  
 อย่ายกย่องสรรเสริญให้เกินการ  
 ทั่งให้สิ้นเรื่องสกปรกตกหาญ  
 ทิพย์วิญญูท่านจะได้สบายใจ  
 ให้มลทินสร้างเสื่อมอย่าเลื่อมใส  
 เป็นหนึ่งในแนวหน้าของอาจารย์

### บทเกี้ยวจอก ของ ฉันทน์ อรมุต...(8)

เพื่อน้อมนำความสำราญบริการญาติ  
 การอภัยเหมือนมัลลย์เป็นของขวัญ  
 มาถึงบ้านไม่ฟังท่านจะฟังใคร  
 ท่านคงไม่ก่อรวนรบกวณหนังสือ  
 เสียงไม่ดังฟังไม่ได้ว่าไม่ดี  
 การเล่นหนังหวังให้เหนือหนักเหลือหนัก  
 ผมนายหนังตั้งหน้าพยายาม  
 เพราะนานาจิตตังดังพระว่า  
 กราบแทบเท้าท่านทุกคนผู้สนใจ

เรามาสังสรรค์กันด้วยศิลป์ป็นศาสตร์  
 คิดพลังพลาดโปรดด้วยช่วยอภัย  
 จากท่านนั้นนับว่าบุญคุณยิ่งใหญ่  
 ถึงอย่างไรคงไม่ขัดคัดไม้ตรี  
 ทุกคนยังรักชื่อหรือศักดิ์ศรี  
 ท่านผู้มีความรู้อย่าว่าวาม  
 เหมือนปากพักตร์บุกพงเข้าดงหนาม  
 จะทำตามทุกท่านก็เป็นการหนักใจ  
 เป็นปัญหาความสามารถขนาดไหน  
 ต่อนี้ไปเชิญชมหนังฟังนิทาน

### บทเกี้ยวจอก ของ ฉันทน์ อรมุต...(9)

ยามศึกคืนเดือนดาวก็พร่าวพร่าง  
 ชื่นชุ่มน้ำทิพย์บริบปรายปรอย  
 รัญจวนจิตคิดถึงหย้าสาวคู่ยาก

หยาดน้ำค้างตกต้องเป็นฟองฝอย  
 หยาดหยดย้อยเย็นยับเจ้าจับใจ  
 เราจรรจากเหาที่อาศัย



เหมือนปีกฆาตกรบิน โบกบิน ไกล  
 เพราะกายเกิดมาหลงในวงศิลป์  
 ความฝันเห็นเป็นจริงสิ่งหนึ่งนือบ่า  
 ต้องจรจัดพลัดพรากมาจากเหย้า  
 อยากเห็นน้องต้องโหยหาสารพัน  
 ยิ่งครีครองมองคูเคือนก็เคลื่อนคล้อย  
 เราสีเหมือนหิ่งห้อยพลอยราตรี  
 หรือเป็นบ้าพากันบุกไปทุกบ้าน  
 เราเป็นหนึ่งตั้งเป็นหนึ่งพึ่งพวกคุณ

นิราศไร่ร้างเรือกอกกา  
 เป็นศิลป์ป็นศรัทธาใจเฝ้าไฟเฝ้าหา  
 เทียวกล่อมหล้าโลกเล่นเช่นจ๊กจั่น  
 พอลมหนาวพัดรวนใจหวนหัน  
 ไร่ตะวันยังไม่แจ่มแจ้งแผ่ราตรี  
 คาวหลายร้อยแจ่มจรัสรัศมี  
 คิดให้ดีแล้วไม่ทราบว่าเป็นบุญ  
 บริการได้เหนือเขาเกื้อหนุน  
 ท่านการุณเราน้อมรับแล้วจับนิทาน

### บทกวีของ ของ ฉิ้น อรมุต...(10)

เมื่อยามค่ำอำแสงพระอาทิตย์  
 คารารายพรายแสงแจ่มจรัส  
 คูพรายพราวดาวประดับระยับย้อย  
 หิมะตกลงเป็นฟองละอองอ่อน  
 อาบน้ำค้างกลางหนาวหนาวชื่นชุ่ม  
 บางเรณูชูดอกออกช้อยชด  
 เริ่มผลิดอกออกตามฤดูกาล  
 ภูรินบินเฝ้าประเล้าประโลม  
 ไม่กลับหลังรังรวงเฝ้าหวงแหน  
 ได้บินตรงลงในแล้วไซซอน  
 ชิมน้ำหวานผ่านรสหมดทั้งสิ้น  
 เหลือดอกดวงร่วงกระเด็นเป็นพเนิน

หมอกเมฆมิดฟ้าคืนสิ้นแสงสุริย์  
 คังไฟทูลย์ส่องสว่างกลางอัมพร  
 บ้างเลื่อนลอยลับเงาภูเขาขร  
 ต้องเกสรบัวบุษบงกช  
 ขยายพุ่มแย้มเย็นเหมือนกันหมด  
 ระบายสงามระยับจับโพยม  
 ที่แย้มบานยิ่งเบ่งดูเป่งโลม  
 มโนโน้มน้อมในอาลัยวรณ์  
 กมลเม่นมุงฉวีกลิ่นเกสร  
 หมู่ภุมรมัวคำร้ายรำเพลิน  
 แล้วภูรินแรมร้างไปห่างเหิน  
 แล้วขอเจริญเรื่องราวกล่าวนิทาน

### บทกวีของ ของ ฉิ้น อรมุต...(11)

หยาดน้ำค้างพร่างพรอมสายลมพราว  
 หอมกล้วยไม้ใกล้มีงสมรมิตร

มัจฉิมาราตรีทิวหนาว  
 แสงเดือนดาวคูสว่างกลางโพยม  
 ยังจำจิตแรกจับจวบหลงรูปโฉม

ไฉ่ยามนี้มีไฉ่กลิ่นประทินชะโลม  
แมลงผึ้งหึ่งแห้วในแก้วหู  
ปุยเมฆเกลื่อนเดือนสว่างอยู่กลางดาว  
สัตว์สี่เท้าหรือจะก้าวขึ้นเมืองฟ้า  
ถึงโศกเศร้าเฝ้านับเป็นกัปป์กัลป์  
สกุลค่าน้ำใจจะไผ่หา  
เป็นดอกดินดอกหญ้าในจางาเอย  
เกิดดอกฟ้ามาเป็นคู่หมั้นเฑาะ  
เป็นดอกฟ้าแล้วอย่าโรยลงโปรยปราย

จะเศร้าโศกด้วยน้ำค้างที่พร่างพราว  
โบกบินสู่ฟ้ากว้างกลางห้วงหา  
บุราณเล่าว่ากระต่ายหมายพระจันทร์  
วาสนาไกลลับกับสวรรค์  
ก็พระจันทร์ไม่มาให้กระต่ายเหย  
ที่ปรารถนาคงไม่ได้กระต่ายเหย  
จะหมายเหยดอกฟ้าก็น่าอาย  
สกุลเปรตถึงจะปล้ำหมคความหมาย  
จะหอมได้ชั่ววหัวสักฟ้างาม

### บทกวีของ ของ ฉิ้น อรมุต...(12)

โฉนทีนดับดับแสงลงแฝงฝัง  
เรไรลับบรรเลงพลิวเพลงเพลง  
เสียวกระเซ็นเย็นน้ำด้วยน้ำค้าง  
บุปผาเผยกลีบกำนบานรับลม  
จันทร์ดีดวงทรงกลศปรากฏเห็น  
น้ำค้างชุ่มพุ่มพวงดวงดอกไม้  
แมลงผึ้งหึ่งแห้วในแก้วหู  
เพราะตกลงหลงกลิ่นฉวีวอน  
วิสัยโลกรักหลงพะวงอยู่  
พระอาทิตย์อุทัยรังค์หลงกลางวัน  
ราชสีห์หลงถ้ำที่สถิต  
กนธรรพ์หลงปรารณานางากี  
เหล่าผู้ชายหมายประหวัดหวังสตรี  
ลมเต็งที่แก้วแววมณีเวียง  
เหล่าสตรีที่หลงจำนงหมาย  
ถ้าหลงรักมักง่ายผู้ชายพา

เหลียมโลกบังมิดเม้นไม่เห็นแสง  
เมื่อรัวแรงแล้วก็หายกับสายลม  
ตกจากกลางอากาศธาตุผสม  
หิมะพรม โปรยต้องละอองอาย  
ดวงดาวเด่นคายนคืนกินเดือนหงาย  
แย้มขยายกลีบซ้อละอออ่อน  
โบกบินสู่ร่วมสมชมเกษร  
เฝ้านั้นพอนชุ่มชื่นทุกคืนวัน  
เป็นคู่คู่เหมือนแก้งแสงสร้งเสกสรรค์  
แต่พระจันทร์หลงฟ้าในราตรี  
เจ้ากามนิคเสนหาวาสีฉวี  
พระอภัยมณีหลงเพลงละเวงนาง  
มยุรีหลงลายที่ปลายหาง  
เพราะหลงนางซิมชันกัลยา  
หลงผู้ชายก็อย่ารักให้หนักหนา  
เหมือนสาริกาหลงคอนต้องนอนไพร

บทกวีของ ของ ฉิ้น อรมุต...(13)

แจ่มจรัสรัชนีไม่มีระแวง  
ปรากฏดวงดาราระคาดา  
แสงสกาพราวแพรวเหมือนแก้ววิเชียร  
จักจั่นกลั่นเสียงจะเจ็ยแจ้ว  
มดแมลงแฝงกายอยู่ใต้ดิน  
ต่างเซาซบสงบเงียบสงัดสิ้น  
ฤดูฝนสิ้นเขตพื้นเวทนา  
บ้างโฉบบินบ่ายหน้าสู้อากาศ  
หึ่งห้อยหวาพราวแสงแมลงกลางคืน  
จะเจ็ยแจ้วแว้วเสียงจิ้งหรีดหวีด  
เสียวเสน่ห์แสนเสน่ห์สนิทนวล  
แมลงผึ้งหึ่งแห้วในแก้วหู  
ใจพะวงหลงกลื่นฉวีวรรณ  
วิสัยโลกรักหลงพะวงอยู่  
พระอาทิตย์อุทธีรงค์หลกลางวัน  
ราชสีห์หลงถ้ำที่สถิต  
คนธรรพ์หลงปรารณนางกา  
ผู้ชายหนุ่มกุ่มกืดหลงสัตรี  
สมเค็จท้าวเจ็ดควาคนิราสร้าง  
สตรีงามยามสาวพราวเสน่ห์  
แม้หลงรักมักง่ายผู้ชายพา

จันทร์ตี่วงทรงกลดปรากฏแสง  
พระพายแกต้งพัดกวาดอากาศเดือน  
คูเกลื่อนกลาดกลางหาเหมือนควาเขียน  
ฤดูเปลี่ยนมาถึงที่ราศีมีน  
กังวานแว้วกลมเกลี้ยงคังเสียงศิลป์  
กว่าจะสิ้นฤดูฝนทรมาน  
อยู่ใต้ดินเหน็บหนาวเศร้าหนักหนา  
ต่างเร้งรำส่งเสียงเกลี้ยงกลมกลืน  
หลายเหล่าชาตินับไม่ถ้วนจำนวนหมื่น  
บ้างเกาะพื้นเรียงรายซาโยคควน  
กระเกรียคกรีดเสียงกลมเมื่อลมหวน  
มายั่วยวนชวนใจให้อาวรณ์  
โฉบบินสู่วร่วมสมชมเกสร  
เฝ้าพื้นพอนชมชื่นทุกคืนวัน  
เป็นคู่คูเหมือนแกต้งแสรังเสกสรรค์  
แต่พระจันทร์หลงฟ้าในราตรี  
กามนิตเสน่หาวาสถูฐี  
พระอภัยมณีหลงเพลงละเวงนาง  
มยุรีหลงลายที่ปลายหาง  
เพราะหลงนางชิมชันกัลยา  
อย่าหลงเล่ห์ลมรักให้หนักหนา  
เหมือนสาธิตาหลงคอนต้องนอนไพร

บทกวีของ ของ ฉิ้น อรมุต...(14)

ว่าศีลธรรมไถ่กลบจะลบเลื่อน  
มวลมนุษยที่น้องตรงให้เห็น

โบราณท่านมีคติเตือน  
แต่คำเตือนคติธรรมจะนำทาง  
ว่าโลกเป็นอนิจจังมีคแล้วยังสว่าง

บุญคู่บาปคู่ชั่วเป็นตัวอย่าง  
เป็นความจริงหญิงคู่ชายหน่ายคู่รัก  
พระอาทิตย์คู่จันทร์วันคู่คืน  
เมื่อวอดองค์ทงฤทธิ์ให้ผิคุคู่  
เหมือนต่อเรือเหลือน้ำเกินลำธาร  
เหมือนไม้ไผ่ใหญ่สูงส่งลำสู้  
ส่งยอดแหลมเหมือนจะแหลมเสียบตะวัน  
ไม่มีแก่นแก่นล้มพัดก็พังพับ  
คิดคำนึงถึงค่านวญสิ่งควรทำ  
อย่าหลงยศชื่อเสียงเพียงหัวโขน  
ว่าวเล่นลมอยู่ได้เพราะสายใย  
ราชสีห์หลงถ้ำค่านอนป่า  
ใครมียศศักดิ์ศรีคือคุณ  
หญิงหลังสิ้นลมชายมักตายทำ  
หลงน้ำเย็นล่องเล่นชล่าใจ  
เหมือนโบราณท่านว่าเหล่าปลาหมอ  
โง่งมเกินเพลินตอดจิ้งจอกควาย  
เกิดเป็นสาวคราวหนึ่งฟังสงวน  
เคยแตกหนามตามต้นจนลงดิน  
ใครทำตัวชั่วหนักก็หนักโลก  
อันคำทำเป็นหงส์ทงปปลอม  
การนิทนาการเหมือนเหน้า  
เหล่ามนุษย์สุดประเสริฐกำเนิดมา  
แต่พุทธองค์ทรงศาสนาเมตตาสัตว์  
เพียงหนึ่งฉิ้นหรือจะสิ้นคำประณาม

หนาคู่บางกลางวันอยู่คู่กลางคืน  
ถ้าแก่นจ๊กขาดคู่ก็อยู่ผืน  
สิ่งอื่นอื่นก็มีคู่ตลอดกาล  
เป็นเพียงหนอย่าไปอ้างผู้ข้างสาร  
ต้องขึ้นคานค้ำเกินเนิ่นนานวัน  
ขึ้นเฉียดขุ้ยฟ้าทำสวรรค์  
ข้างโน้นนั้นหลอกดวงกดวงหลอดลำ  
ลงทบทับลำแหลกต้องแตกสำ  
ถ้าเหลือลำชำร้ายทุกรายไป  
เขาถอดโยนสิ้นยศหมดยิ่งใหญ่  
ขาดเมื่อไรว่าก็ลอยปล่อยตามลม  
แต่บรรดาศักดิ์น้อยอย่าพลอยถม  
กลับหลงมยศศักดิ์มักเสียใจ  
เหมือนมัจฉาหลงล่องช่องน้ำไหล  
อันเงาไซ่ลวงตามัจฉาตาย  
อ้าปากกรอรับเหยื่อเมื่อกระหาย  
ถลำกายติดกับเขาจับกิน  
ถนอมนวลศักดิ์ศรีให้มีศิลป์  
แดนไม้สิ้นพยายามยังตามตอม  
อุปโลกน์เหมือนดอกไม้ไร่กลิ่นหอม  
มันก็ยอมส่งเสียงสำเนียงกา  
ไม่ชอกช้ำเหมือนมีดกรีดมังสา  
ใครจะพันนิทนาการพยายาม  
เทวทัตยังเบียดเป็นเสี้ยนหนาม  
จะสิ้นความชั่วตัวต่อตัวตาย

## บทกวีวจอ ของ ฉันทน์ อรมุต...(15)

น้ำค้างพรหมลมเซสร่าเพชพา  
 รวยระรินกลิ่นบุปผาสะตาหมัน  
 คิครื่องรักแล้วก็แค้นแสนเสียดาย  
 พี่เคยหลงรูปร่างนวนนางหนึ่ง  
 นื่องทั้งคำสัญญาไม่น่าเป็น  
 ใจเจ้าแตกแยกย้ายรักชายใด  
 พี่รักแน่ต้องยอมแพ้ก็เพราะจน  
 หัวน้องตายเมื่อไรบอกพี่ด้วย  
 ดอกศรรักปักจิตผนีกทรวง  
 พี่ไม่เคยเกลียดหน้าชายคนใหม่  
 ก็พารักก็เหมือนนักเตะฟุตบอล  
 ใครเก่งกล้าสามารถไม่พลาดพลั้ง  
 พี่หมดแรงแพ้คู่แข่งหลายประตู  
 ถ้ารักใคร่ไปวันหน้าคว่าให้คิด  
 เหมือนกีฬาเอเชียนเกมส์ต้องเล่นให้เต็มสติม จะได้อยู่มีรับรองของรางวัล

สายัณห์ยี่คมมีคิ้วทิวเวหา  
 หอมผกาเกสรขจรกระจาย  
 เหมือนกลิ่นจันทน์เจือประโลมแม่โถมฉาย  
 ด้วยแม่สายสุดสวาทขาดกระเด็น  
 สวดยศซึ่งนางนั้นยังฝันเห็น  
 หรือเจ้าเห็นว่าเสียทีมารักพี่คนจน  
 พี่เสียใจนี้จะตายตั้งหลายหน  
 จ้าใจทนชอกช้ำระกำทรวง  
 พี่จะช่วยเลี้ยงบุตรเพราะสุดห่วง  
 เสียดายดวงดอกไม้พางางอน  
 ที่มีชัยชิงประโลมโถมสมร  
 ทั้งสองฝ่ายหมายจะค้อนเข้าประตู  
 ก็มีหวังได้รับถ้วยอันสวดยหรู  
 จึงถูกซู้เข้ามาแข่งแย่งไปชิม  
 ริมชมชิดกอดกุมอย่าหุยมหิม

## บทกวีวจอ ของ หนั่งฉันทน์ อรมุต...(16)

เขาเรียกสายลมว่าหวานพิลึก  
 นึกถึงสาวคราวนอนชะอ้อนแอบ  
 ถึงมีเพื่อนเหมือนกับมาเอากาย  
 ถ้าคู่เซบเซบซิดซิดมาหัว  
 ยิ่งดึกคืนขึ้นน้ำยิ่งซ่าวม  
 สุขสิ่งอื่นหมิ่นแสนในแดนสุข  
 ชื่นอะไรไปสิ้นทั้งคืนคอน  
 ปลื้มสิ่งอื่นหมิ่นแสนแม่นจะปลื้ม

น้ำค้างพรหมลมพัดก้าดัดคิก  
 พี่รู้สึกหนาวรสนกนธ์กาย  
 สนิทแนบเนียนางไม่ห่างหาย  
 เพราะเพื่อนชายมิได้เหมือนกับเพื่อนชม  
 จะให้ช่วยปลอบบปลุกให้สุขสม  
 ให้ผ้าห่มอิจฉาเวลานอน  
 ไม่สนุกเหมือนแรกได้สายสมร  
 ไม่เหมือนนอนอนเริงรักเลยสักคราว  
 ก็ไม่ลืมเหมือนได้อยู่กับซู้สาว

เพลินอะไรไปถิ่นแดนดินดาว	สาวนั่งล่อต่อบ่าวเพลินจริงจัง
เมื่อสาวน้อยลอยหน้าทำตาหวาน	ใจบ่าวช่านแต่ละทีเหมือนผีสิง
ไม่เสียวช่านหาญขັນพันนิง	จริง ไม่จริงคงจะรู้อยู่ทุกคน
โบราณว่าค้นหาเป็นยาวิเศษ	มีทุกเพศพันธุ์สัตว์ที่ปฏิสนธิ์
ไม่ว่าตัวชั่วคิมิหรือจน	เกิดเป็นคน ไม่ข้ามกามราคา
ถ้าจะพูดให้งามเรียกกามศาสตร์	มนุษยชาติสืบพันธุ์เพราะค้นหา
หญิงใดสาวเข้าเขตการวิวาห์	จงรีบหาคู่ครองตามต้องการ
หญิงไม่สาวบ่าวอย่าหมายทำลายหล่อน	รอไว้ก่อนสักสองปีพอสาวมีรสหวาน
รักดอกไม้ก็ต่อรอให้พอบาน	แล้วได้ผ่านเข้าสู่ประตูวิวาห์

### บทกวีจ้อ ของ ฉิ้น อรมุต...(17)

ทั่วฝั่งฟ้าภาคพื้นนภาพ	สายัณห์ยี่คมมีดมนฝนสงบ
พวกเจียดกบชบเสร้านเมื่อคราวแล้ง	ต้องมนตร์มบมีดมัวทั่วฟ้าดิน
หยาดน้ำค้างพร่างพรายลงรายคน	นอนตัวแห้งภาวนารักษาสิล
ลูกทุ่งดื้อน โศควายจากชายทุ่ง	ระรินกลิ่นถันวิฬาร์แสนอาลัย
สิ้นสายัณห์เป็นสัญญาณหาไฟ	เขมันมุงกลับมาที่อาศัย
จันทร์กระจ่างกลางฟ้าคาราประดับ	เสียงเรไรร้องระงมรมตะเคียน
เราเคยถามนักศึกษามาเปรียญ	ระยิบระยับกลางหาดังดาวเขียน
ท่านก็บอกเราไม่ได้ให้คิดซัด	ว่าแก้ววิเชียรวิมานหรือคืออะไร
ท่านไม่หลอกบอกไม่คล่องยังข้องใจ	โอ้ใครจัดสร้างดาวแรกคราวไหน
ว่าแสงทวีปทั้งสี่ที่ว่าไว้	ก็ตอบไปตามคำปรัมปรา
ที่หางยาวดาวประหลาดอุบาทว์ฟ้า	แต่ท่านไม่รับประกันเป็นปัญหา
กับพวกหนึ่งตำนานว่าวิญญาณทิพย์	เรียกเปตาฟุ้งได้มิใช่ดาว
จะเวียนวนปนอยู่ในหมู่ดาว	ที่ลอยลึบแรมร้างอยู่กลางหวา
แม้ผู้ใดใครทักมักผิดห้อง	ก่อนจะเข้าสู่ห้องของมารคา
คำคนก่อนหลอนเราเล่นหรือจะเป็นตำรา	เหมือนหนึ่งต้องเสียงสาปบาปหนักหนา
เราเกิดหลังฟังเขาหลอกบอกว่าบาป	เราเกิดมาท่านผู้เฒ่าเล่าให้ฟัง
โบราณว่าฟ้าคนองก็ต้องฟัง	เขาจะปราบพวกปากบอนแสร้งสอนสั่ง
	คอยระวังดูแลเหตุสังเกตุการณ์

ทุกราตรีต้องมีวิญญูณาทิพย์  
แต่เรื่องอะไรเราจะสนใจกับวิญญูณ

เที่ยวลอลิบรวงฟ้าปาฎิหารีย์  
จงคูนิทานหนังสือสูงกันให้รุ่งราง

### บทกวีจ้อ ของ ฉิ้น อรมุต...(18)

ในคติปัจเจกต่อปัจเจก  
สัจจะกิริยงวะกาลี  
เดชะคุณบุญฤทธิ์พิชิตมาร  
องค์อินทร์พรหมมัยกษัตริย์  
ช่วยคุ้มกันจัญไรไทยทุกคน  
พ่อขุนรามคำแหงมหาราช  
พระวิญญูณผ่านสวรรคที่อยู่ชั้นใด  
รักษาแดนแผ่นดินให้สิ้นหนาม  
ด้วยเมืองไทยในยุคปัจจุบัน  
ไทยพี่น้องป้องกันอยู่ชั้นแข็ง  
คิดทำร้ายหมายมั่นทุกวันคืน  
อันแผ่นดินจีนนี่เป็นที่สุด  
ถึงถูกเขียดเลือดหยดจนหมดใจ  
การฆ่าฟันบรรพชนของคนไทย  
ถึงตัวตายชายหญิงใจจริงเจียว  
เทพทุกองค์ทรงคุณบุญฤทธิ์  
เมืองสิ้นเคราะห์เพราะบุญเจ้าขุนเจิม

พอดวงเดือนเคลื่อนเคลื่อนค้อยโลกลอยหมุน  
เดชะบุญของสวรรค์จึงบันดาล  
ขอคำร่ดั่งสัจจ้อธิษฐาน:  
อีกเทพท่านเทวัญในชั้นบน  
ผู้ทรงฤทธิ์เรืองแรงทุกแห่งหน  
ทั่วผืนดินแหลมทองของคนไทย  
แผ่อำนาจทรงสร้างไว้กว้างใหญ่  
พระองได้ชุบช่วยไทยด้วยกัน  
เกิดพ่อรามคำแหงผู้แข็งขัน  
เป็นจุดมั่นหมายปองของผู้อื่น  
เขาจะแย่งแผ่นดินสิ้นทั้งสิ้น  
ทั่วภาคพื้นธานินทร์แผ่นดินไทย  
ไทยจะรูดริบหนีไปที่ไหน  
ไม่ยอมไปต่างคำวสัถ์ก้าวเดียว  
เคยมีใจเด็ดขาดไม่หวาดเสียว  
เพราะช่องเกี่ยวแผ่นดินเป็นถิ่นเดิม  
พร้อมศักดิ์สิทธิ์ทุกองค์โปรดส่งเสริม  
แล้วไทยเริ่มไซโยมโหฬาร

### บทกวีจ้อ ของ ฉิ้น อรมุต...(19)

พระจันทร์จรัสแสงระยับ  
หอมดอกไม้ชายควนให้ชวนชื่น  
กลิ่นดอกไม้คล้ายกับกลิ่นประทีปชะโลม

เมื่อสิ้นแสงสุริยันตะวันดับ  
ดาวประดับคู่สว่างกลางโพยม  
ระรวยรินรินรินเหมือนกลิ่นโฉม  
กลับทราวมโหฬารเหมือนนบุผาสุมาลี

แมงกู่เซยเหมือนพี่เคยประคองเกล้า  
 โข้ห้วงเหวเปลวรักปลักโลกีย์  
 ป่าวกับสาวเข้าใกล้เขาไม่เชื่อ  
 แต่ร่างกายหมายเหมือนเรือนโรคา  
 เรากี่แปลกเมื่อแรกหนุ่มสาวรูมรัก  
 นำเสียดายกายแก่ลงเสียก่อน  
 ที่รักหนายรายหนักถูกหักหลัง  
 มีชายใดใครจงมาครองใจ  
 จะกล่าวลั่นกลืนสาวเมื่อคราวรัก  
 สาวที่หมายนายร้อยไม่น้อยราย  
 ที่รายหักรักหายเป็นรายแปลก  
 ที่สังขรณ์มีสันทัดเป็นสังจา  
 ถูกหักร้างห่างรักมักเข้าช่อง  
 ไบร้อยสองไบจายก็บายใจ  
 โข้ลมโกรกโลกกลมแล้วลมสังค  
 เหมือนรักหญิงกาลิเป็นก็พา  
 พยเงินจางนางจรไม่นอนใกล้  
 ปลงเรื่องรักหักอารมณ์ข่มหัวใจ

ดอกไม้เศร้าเหมือนกับน้องเจ้าหมองศรี  
 มั่นยอมมีสำหรับอยู่คู่โลกา  
 เพราะหนึ่งเนื้อทุกทุกส่วนยวนตัมหา  
 สังขาราเปลี่ยนแปลง ไม่แน่นอน  
 สนุกนักร้องประโลมแม่โถมสมร  
 ไม่แน่นอนใจนางก็งานใน  
 หามีหวังใดไม่จะได้ใหม่  
 ทอดอาลัยหายรักต้องหักราย  
 ช่างหอมนักรายหนูไม่รู้หนาย  
 ที่เราหมายหารักก็หักรา  
 เพราะรักแรกตาหันด้วยตัมหา  
 คือสุราในจอกไม่นอกใจ  
 คินที่สองใจหมายก็บายใหม่  
 รุ่งวันใหม่จนสายัณฑ์เป็นสัญญา  
 ประเดี้ยวพัดพาหันเป็นปัญหา  
 ไม่ที่หาไหนจายก็หนายใจ  
 จงจำไว้เถิดบ่าวจะรักสาวคนไหน  
 ให้อยู่ในห้วงภวังค์แล้วดูหนังให้เพลิน

### บทกวีขวอ ของ ฉิ้น อรมุต...(20)

แม้ขับผิดคิดบทสะกดพลาด  
 อันคชีสี่เท้ายังก้าวผิด  
 ถึงพลังพลาดปราชญ์ทั้งหลายยอมให้อภัย  
 แหกต้ม ไม่แตกต้มแนบเหน็บให้เจ็บชยก  
 อุดริคิด้งตั้งใจเบียน  
 ใครจะเซยเคยแฉกที่แตกหนาม  
 เคยจะมีดอกหอมก็อมแมม  
 แต่นักปราชญ์ราชครูย่อมรู้ดี

เคารพรักนักกวีเมธีฉลาด  
 หรือเคลื่อนคลาดบกพร่องทำนองใด  
 ปราชญ์ไม่คิดพลาดพลังบ้างไหน  
 กลัวแต่ใจคำด้อยคอยดิเตียน  
 พยถอยชยยกก็รู้เท่าว่าบ่สยเสียน  
 เห็นเพี้ยนเพี้ยนก็เก็บมาเหน็บแนม  
 เพราะไม่งามเรียวกเล็กเหมือนเหล็กแหลม  
 ได้โบแหลมแดนยังทำรังดอม  
 อันมาลีแล้วกลิ่นไม่สิ้นหอม



ถึงลมพานพัดต้องก็ไม่หมองมอม  
 วิสัยหนึ่งหวังดีที่ฝักปาก  
 เหมือนรองเอาน้ำค้ำกลางนภา  
 เนื้อกน้อยไหนจะเจือเติมเนื้อคช  
 แสงหึ่งห้อยน้อยนึคคิดเปรียบปาน  
 อันช้างล้มข่มข้ำมก็คร้ามขลาด  
 การตินิกนินทาสารพัน  
 เช่นพระสัพพัญญูผู้รู้ชัด  
 เพียงหนึ่งฉิ้นหรือจะสิ้นคำประณาม

มคจะตอมแมงจะดำเป็นธรรมชาติ  
 จะให้ชอบคนส่วนมากยากหนักหนา  
 เต็มมหาสมุทรสุดก้นคาร  
 กำลังมคหรือจะบังกำลังสาร  
 ให้เทียบทานทนแข่งแสงพระจันทร์  
 แต่คนพลาดคนข้ามทั้งหยามหยัน  
 ที่ซึ่งกันก็มักกว้นแต่ถวนตาม  
 เทวที่ดียงเบียนเป็นลิ้นหนาม  
 จะสิ้นความดีชั่วต่อตัวตาย

### บทเกี้ยวจ้อ ของ ฉิ้น อรมุต...(21)

หิมะตกปกคลุมพุ่มพะเนิน  
 ฤดูว่าวหนาวจัดพื่อพัดโบก  
 ทุกกิ่งก้านกวัดแกว่งแรงวาตา  
 กระจ่มุ่ โถมโครมครามกัมปนาท  
 ถูกบางแห่งเหลือแต่หินเพราะดินพัง  
 มะฆางไทรใบร่วงลงดินคอน  
 เพราะกิ่งใหญ่ใบขวางหนทางลม  
 พงไม้้อเอนลู่รู้สึกหลบ  
 ถึงลมจัดพัดนานก็ทานทน  
 ทำเยอหยิ่งกิ่งกางเหมือนอย่างไทร  
 ต้องอ่อนเอนเช่นอ้อให้พองาม  
 เห็นเขาตังเราต้องอ่อนผ่อนให้เขา  
 ผู้ค้นแปรแก้ถ้อใช้ปัญญา  
 อันอ้อยตาลหวานลิ้นแล้วกินหมด  
 กำลังพลหรือจะพินกำลังพล  
 ถึงจะมีเคซาอันสามารถ  
 รู้คำคินคินได้สมุทรไท

จันทร์กระจ่างกลางฟ้านภาเดิน  
 พระจันทร์เดินดาวสว่างกลางนภา  
 พายุโยกเขื่อนย้ายปลายพฤษา  
 ทะลบบ้าคลื่นถึงตะดิงพัง  
 กระจื่นสาดเซาเซาทรายทำลายฝั่ง  
 ไม้ยูงยังหักขาดอำนาจลม  
 รากกระถ่อนหักพับลงทับถม  
 จึงราบลุ่มลงพินาศไม่อาจทน  
 พอลมสงบขึ้นน้ำรับน้ำฝน  
 เหตุเพราะต้นอ้ออ่อนรู้ผ่อนตาม  
 ต้องลมใหญ่จะไม่หักอย่าพักถาม  
 คอยคล้อยตามท่วงทีกิริยา  
 นักเลงเก่ากับนักเลงเกรงหนักหนา  
 จะพูดจาแต่พอนวลจึงควรรกร  
 ไม่ปรากฏหวานล้าเหมือนคำหวาน  
 มัจจุรไม่เคยเว้นชีวิตใคร  
 ยกปราสาทเวษยันต์ให้วันไหว  
 เพลิงประลัยมาทำลายก็วายปราณ

เมื่อเขาโกรธอย่าเพื่อโกรธพิโรธตอบ  
 โบราณว่าแพ้เป็นพระชนะเป็นมาร  
 ธรรมดาไม้อ่อนไม้ห่อนหัก  
 กำลังน้อยทำเป็นฝอยเข้าสูมไฟ  
 รู้อะไรก็ไม่สู้รู้วิชา  
 มีอุบายถ่ายเทด้วยเล่ห์กล

ค่อยพูดปลอบผันผ่อนให้อ่อนหวาน  
 พาลต่อพาลหากันต้องบรรลัย  
 ถ้าแข็งนักมักตายเช่นไม้ใหญ่  
 เหมือนไม้ใหญ่ก็คขวางทางลมบน  
 รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดคุณ  
 ให้เหมือนคันธ้ออ่อนผ่อนตามลม

บทกวีของ ของ ฉิ้น อรมุต...(22)

พอดาวเดือนเลื่อนส่องส่องทวีป  
 แสงทิวสุวรรณวัชจับโพยม  
 เจริญศรีสิริสวัสดิ์ฉิมน์สนับ  
 ด้วยไทยเดิมเริ่มต้นของอาจารย์  
 เหลือจ่าแนกแจกจ่ายไซของเก่า  
 ถึงจะคังฟังไม่ได้ไม่คงาม  
 ใครทำดีมิได้ตกเขายกย่อง  
 เหมือนเรือใบไม้ได้ต้องใช้ลม  
 อันแข่งเรือแข่งพายนั้นแข่งได้  
 ชั่วหรือคืออยู่กับภูมิปัญญา  
 กระสินธุ์สายต้องไม่วายกระแสนั้น  
 แบบสุกรนอนกินสบายใจ  
 เรื่องชั่วดีไซจะมีที่สกุล  
 สกุลค้อยได้ตีมีมากมาย  
 บนฟูกเบาะมุ้งหมอนที่นอนมนุษย์  
 ส่งดวงแก้วให้กับถึงมันทิ้งคลอง  
 รูปจะชั่วตัวจะคำต่ายศศกดิ์  
 ถึงรูปสวยรวยทรัพย์เขาจับจอง  
 วัหรือควายตายขับคนจับฆ่า  
 เป็นเขาใช้ตายเขากินสิ้นดับไต

พ้นจากกลีบเมฆเห็นเป็นแสงโสม  
 เฉลิมโสมโลกาตรีกาล  
 ความสุขโสมคำกินประโคมขาน  
 ขนบขนานของหนึ่งครั้งลายคราม  
 ขนาดของเพื่อหน้าเขายังไม่เหยียดหยาม  
 เพราะเป็นยามยุคทองของสังคม  
 ชั่วแล้วต้องยุบยับเขาทับถม  
 แต่แก่ล้มแล้วให้หนุ่มนั้นสุดปัญญา  
 อย่างมุ่งหมายแข่งอำนาจวาสนา  
 ด้วยวาจาเปิดให้รู้ประตู่ใจ  
 ก่อไฟพินต้องเห็นควันกันไม่ไหว  
 พอตโตใหญ่พวงพีถึงที่ตาย  
 ถึงมีประยูรศักดิ์มักเลวหลาย  
 กรรมจำหน่ายบาปบุญเป็นทุนรอน  
 หมุกถูกตมจมหุดในบึงหนอง  
 ตาบอดส่องกระจกให้มันไม่มอง  
 ถ้ารู้จักรักษาตัวไม่มัวหมอง  
 เข้าทำนองรูปไม่งามเอาหน้าใจ  
 พอท่านาวัวควายเขาใช้ไถ  
 ต้องอาศัยคนทำดีคนที่ดำ

## บทกวีของ ของ ฉิ่ง อรมุต...(23)

ขอสดุดีพี่น้องที่ดูหนัง	กำลังนั่งฟังศิลปินผม
สร้างสุขสรรค์กันพอหอมกล่อมอารมณ์	หากมีปมด้อยด้วยช่วยตัดเติม
ดีเพื่อต่อก่อเพื่อเกิดเชิญเถิดท่าน	คำวิจารณ์เพราะน้ำจิตคิดส่งเสริม
แทรกแซงใส่เป็นใบสอดช่วยหยอดเติม	ที่ค้อยเติมจะคูคึกวีวรรณ
ผมระวังยังระเวงพลัดเพลงพลาด	มันขัดขาดข้อคิดผิดเพี้ยนผัน
เหลือสั้นหลาดยากยิ่งสำคัญ	เอาน้ำปั่นเป็นตัวกั้วตกต่ำ
อย่าตีเตียนเพี้ยนผิดคิดว่าพลาด	แต่คบบาทก็ยัก้าวเท้าถ้ำ
ภาพพจน์ภาคจากจิตคิดข้อคำ	หมายฝากสัมพันธ์เพื่อเป็นเยื่อใย
หวังยึดยาวราวญาติขอปราชญ์โปรด	ประสาท โสดสดับด้วยช่วยแทรกใส่
เหมือนส่งเสริมเติมต่อขอขอบใจ	หนังจะได้ยืนอยู่คู่แผ่นดิน
คนคั้งเดิมเริ่มแรกทดลองเล่น	ทำเชิงเช่นลวดลายสีบสายศิลป์
ศิษย์ศึกษามาถึงผมนิยมยินดี	ศิลปินฝังลึกผืนใจ
ประทับใจติดแน่นคั้งแผ่นผลึก	ที่จกรีกคำว่าศิลปินใส่
ศึกษาสนคั้นคว้ามานะใน	แล้วตั้งใจบริการท่านผู้ชม

## บทกวีของ ของ ฉิ่ง อรมุต...(24)

แม้พลังพลาดบาทบทพจนานา	น้อมคารวะท่านผู้ผ่านการศึกษา
แต่สี่ขาปรากฏเช่นคบบาท	หรือราชาศัพท์แสงตกแต่งต่ำ
ผมรู้เนื้อค้อยศึกษาปัญญาต่ำ	ยังรู้พลาดพลังเท้าก้าวถ้ำ
ถึงเป็นปราชญ์ราชครูยังรู้พลัง	ยอมผิดศัพท์ขับช้ำเป็นธรรมดา
โลกสมมุติที่มนุษย์เรากิดมา	เพียงนายหนังจะไม่ผลออย่าเงื่อหา
ที่รักใคร่หมายมั่นก็สรรเสริญ	มีนิทาสรรเสริญก้าเกินกัน
ครันกลับกลายภายหลังชิงชังกัน	ยกอนเกินความจริงทุกสิ่งสรรพ
เป็นวิสัยในมนุษย์สุดจะห้าม	เอาน้ำปั่นเป็นตัวว่าชัวชัว
คำชัวคิมืออยู่คู่โลกา	ปล่อยไปตามนโยบายปลายชีวา
ประเทศไทยใครก็ผ่านการศึกษา	ธรรมดาของมนุษย์ปู้ชุน
	ผู้ปัญญาจงสังเกตเอาเหตุผล

แต่องค์พระตถาคตทศพล  
 เทวทัตญาติเห็นมาแปรเปลี่ยน  
 แต่คนคินันย์่อมมีเทวดา  
 เพราะเบียดเบียนผู้ที่ไม่มียศ  
 แผ่นดินสุบสาปส่งลงอบาย  
 โอ้พระองค์ทรงศาสนาเมตตาสัตว์  
 เพียงหนึ่งฉิ้นไหนจะสิ้นคำประณาม

ยังมีคนคู่มั่นเที่ยวนินทา  
 คอยเบียดเบียนเพราะจิตแก้อัจฉา  
 คอยรักษาป้องกันอันตราย  
 จึงชีวิตเทวทัตอุบัตินาย  
 ก็มอดไหม้ไปด้วยเพลิงลูกเริงลาม  
 เทวทัตยังเขียนเป็นเลี่ยนหนาม  
 จะสิ้นความคิดชั่วต่อตัวตาย

### บทกวีของ ของ ฉิ้น อรมุต...(25)

ผมบริการท่านอยู่คู่สังกม  
 หากไม่ขังขังให้ชัศอรรถโหมมิต  
 ข้อเขียนผิดคิดว้ากรรมคาคน  
 เมืองค้พระสุริยาเจ้าแห่งจักรราศี  
 เราไถนาคาระวังก็ขังแวง  
 ภูมิล้ำเนาเราก็เนินเป็นเทินทุ่ง  
 มาสนศิลป์ป็นศาสตร์ขาดปัญญา  
 เมื่อยามว่างสร้างภาพพจน์ผูกบทหนึ่ง  
 ผูกฝืนฝากรากฐานการประพันธ์  
 สิ่งรื่นรมย์ลือกเลียนแบบแอบเชาน์ปราชญ์  
 ความฝันเห็นเป็นจริงสิ่งเหนือบ่า  
 ไซ้ชาติเสือแต่เป็นเชื้อศิลป์ป็นศาสตร์  
 ชาวเมืองได้ฝ้ายท่าสงขลาเรา  
 คราวขุนลอยฟ้าน้องค้พระมหาอุปราชา  
 ให้ปรากฏภูษชุนทรงจุนเจิม  
 ผมเป็นศิษย์ติดตามยามศึกษา  
 เพราะนิสัยจิตมาสนกกลการกลอน  
 จนกระหม่อมจอมขัฒยชาติ  
 ทรงพระกรุณาโปรดปรานพระราชทานนาม

ขอขอบคุณท่านที่นั่งคูหนึ่งผม  
 ปลุกนิยมนฝากไว้ฝังใจชน  
 ฝากข้อคิดอันควรค่าศึกษาสน  
 ถึงเลอลันเลิศปราชญ์ยังพลาดเพลง  
 ก็ยังมีเมฆพินาตามบังแสง  
 อันหลักแหล่งหนังสือสูงก็ทุ่งนา  
 เทียวลากจูงวัวควายไร้ศึกษา  
 เลือดชวานาไกลจากศรีกวีวรรณ  
 ความรักฝังจิตใจเฝ้าใฝ่ฝัน  
 เอาความฝันเป็นแนวทางสร้างลีลา  
 เรียนบทบาทบรรพชนค้นคว้าหา  
 เป็นนักธุรกิจบันเทิงในเชิงเชาวน์  
 เรียนบทบาทไปตามแนวเทือกแถวเถา  
 ภูมิล้ำนามมีหนังสือมาตั้งเดิม  
 กรมพระญาติจักรวิวงศ์โปรดส่งเสริม  
 ดีกว่าเดิมเด่นกว่าหนังสือเก่าก่อน  
 ขุนลอยฟ้าครุหนึ่งได้สั่งสอน  
 อดตานอนตั้งหน้าพยายาม  
 มหาราชเลิศสนรินทร์แผ่นดินสยาม  
 เหมือนหนึ่งน้ำทิพย์เทพเทวประทาน

ทราบซึ่งใจในพระมหากษัตริย์คุณ  
ขอพระองค์จงเจริญอยู่เนิ่นนาน  
น้อมชีวิตอุทิศถวายได้พระบาท  
จงสุขเกษมเปรมปรีดิ์จักรีวงศ์

ทั้งอบอุ่นด้วยพระบารมีปาฏิหาริย์  
สถิตสถานถิ่นไทยคู่ไครรงค์  
ขัตติยราชจอมจักรศักดิ์สูงส่ง  
พระมหาจักรพงศ์จงเจริญ

### บทกวีวจอ ของ ฉันทน์ อรมุต...(26)

ทั่วโลกแหล่งแสงทิพย์สว่างลิบลับ  
สิ้นแวรวันสัญญาแห่งอาทิตย์  
ธรรมชาติประกาศให้ชีวิตหมุนวน  
เวียนคืนวันผันแปรคนเราแก่ไปด้วย  
โลกหมุนไวใจหมุนวนชีวิตคนก็หมุนเวียน  
สามฤดูราศียังมีกลับ  
มวลมนุษย์จุดชีวิตอย่าให้ผิดทาง  
อย่าอนหลับทับสิทธิ์ตั้งจิตให้มั่น  
เมื่อกิจการงานเดินเงินก็ดี  
เหมือนล้อวงกงเวียนหมุนเวียนหัน  
ห้ามพระอาทิตย์ห้ามพระจันทร์ห้ามควันไฟ  
ไม่ต้องกลัวตัวจะตายก็ให้ลายติด  
ชั่วลูกหลานท่านจะเกิดว่าเราเกิดกายมา  
ทำตัวอย่างสร้างประวัติไว้ให้เป็นบรรทัดฐาน  
จารึกลายไว้ให้แน่อยู่กับแผ่นดินคอน

ถึงสัญญาสาขันธ์หัตถ์วันดับ  
เมฆพยับเหมือนจะย้อยโผยมยล  
แบ่งชีวิตของสัตว์ที่มาปฏิสนธิ  
เราทุกคนต้องแก่กันตามคืนวันหมุนเวียน  
ใครจะช่วยเหนี่ยวรั้งเป็นบังเหียน  
ดวงดาวเปลี่ยนราศีวิถีทาง  
ฟ้าพยับฝนอยู่ยังรู้สว่าง  
ทำตัวอย่างประกอบการณ์ในด้านดี  
ทีละขั้นก็ต้องได้ขึ้นบันไดเศรษฐี  
สายวารีกาลเวลาไม่รอใคร  
จะห้ามคืนห้ามวันนั้นโฉน  
ห้ามมิได้ก็อย่าห้ามความชรา  
เหมือนลิขิตไว้กับแผ่นที่แผ่นผา  
เหมือนพระยาศรีเสวตเกษตรภูษร  
เพื่อลูกหลานภายหลังได้สังสรรค์  
นามกรก้องห้ำหั่นฟ้าดิน

### บทกวีวจอ ของ ฉันทน์ อรมุต...(27)

หมอกเมฆมีสีหม่นบนม่านฟ้า  
แรงลมบนสนโยนโอนโผยม  
พระพิรุณโรยแรงแข่งคลื่นสาด  
ลมทะเลคลื่นครันสนั่นมา

สายธารากลุ่มคลื่นซัดฝั่งโถม  
วสันต์โถมห้ำหั่นเหมือนสั่งลา  
กัมปนาทฟ้าร้องก้องเวหา  
ปวงพฤษยาแอนอ่อนเกือบถอนโคน

ธรรมชาติคุดันพริ้นขยาด  
 มาหลักโลกโยกแกว่งด้วยแรงโยน  
 แต่แล้วคลื่นลมนั้นก็ปล้นซบ  
 พกภาษาชาติขุมขึ้นระรินมอง  
 คินน้ำคู้หยังยังไม้แน  
 เดียวคลื่นลมถันสั่นเสียวเดียวเรียบดี  
 กระนี้หรือรักหวังฝิ่งฝากจิต  
 เสียวแรงเรียมร่ำรักหนักค้ำด้วยเพียร  
 อารมณ์รักเหมือนฝนหม่นเมฆฟุ้ง  
 ไม่มีวันแท้เที่ยงเหมือนเสียงทนาย  
 สามฤดูราศียังมีกลับ  
 อาทิตย์ลับเที่ยงเย็นเช้าเห็นพลัน

คล้ายปีศาจภูตผีที่แผ่นดิน  
 แล้วตะโกนเวลาฟ้าคั่นอง  
 ลมสงบฝนซาฟ้าสิ้นหมอง  
 ตะวันส่องแจ่มฟ้าไร้ราศี  
 หนาวร้อนแปรสู่ฝนวนราศี  
 เปรียบราตรีและทิวาเวลาเวียน  
 จะมีผิดพลาดตลอดเกษียณ  
 จวบจนเจ็ยนสมหวังรักยังวาย  
 บางวันล่องลอยกว้างบางวันหาย  
 รักสลายเหมือนเมฆเจกเช่นกัน  
 ฟ้ายับฝนอยู่ยังรู้ผัน  
 ความรักฉันทับสลายไม่ค้ายคิน

### บทเกี้ยวขอ ของ ฉันทน์ อรุณุต...(28)

หยาดน้ำค้างพร่างปลัดกำดัดคึก  
 สายลมแผ่วผ่านผิวทิวไม้ไกว  
 จักจั่นกลั่นเกลี้ยงส่งเสียงแจ้ว  
 จันทรแจ่มฟ้าราศีรัศมีดาว  
 คิดถึงเบาะที่เคยนอนหอมอนเคยหนุน  
 ต้องเร่ร้อนจรจัดมาพลัดพราย  
 สิทธิเสรีมีทุกคนบนวิถี  
 ทุกชีวิตผิดกันตามคัลลอง  
 จึงแตกต่างอย่างคินกับถินฟ้า  
 กลายเป็นข้อส่อเสียดเบียดเบียนกัน  
 โครตก้อบคับขันสวรรคส์สาบ  
 มีแต่เงาเอาเป็นเพื่อนคิดเตือนกาย  
 โลกสร้างคนวนเวียนเปลี่ยนประหลาด  
 เจริญรูดล้มร้างต่างเวลา  
 สิทธิเสรีมีทุกคนบนแหล่งโลก

ประกายพฤษณ์แจ่มจ้าห้องฟ้าใส  
 พัดพาไอระอองเย็นจับเส้นพราว  
 เหมือนเพลงแอ่วบั๊กเสี่ยวร้องเกี่ยวสาว  
 อากาศหนาวเริ่มโรยมาโปรยปราย  
 เคยอบอุ่นต้องอ้างว้างมาห่างหาย  
 เหมือนนกไร้รูปร่างที่หวังปอง  
 นอกจากมีหรือจนสุขหม่นหมอง  
 ชะตาของคนเราไม่เท่ากัน  
 คักคินนเกียรตยศจึงลดถลัน  
 ถึงใครหยันก็ต้องอยู่ยอมสู้ตาย  
 คนเคยกราบกรานลดหน้าลดหาย  
 สวรรค์ว้ายให้เห็นเป็นมายา  
 ให้อำนาจน้ำวโน้มนาบโถมหน้า  
 เหมือนเกิดมาเพียงเพื่อเป็นเหยื่อกล  
 แต่ว่าโชคเปลี่ยนปรับให้ลับสน

ไปตามเกณฑ์เอนเอียงไม่เที่ยงทน

ตราบที่คนมีกิเลสเป็นเศษเกิน

### บทกวีของ ของ ฉิ่ง อรมุต...(29)

หยาดน้ำค้างพร่างพรอมสายลมครวญ  
โธ่คนเราจะเอาอะไรมันใจเล่า  
ว่าร่างกายหมายเหมือนเรือโรคา  
แรกหนุ่มแน่นแสนอาอองทงงศักดิ์  
กลับเปลี่ยนแปรแก่กายสาวหน้าใจ  
แต่สังขธรรมล้ำค่าเราอย่าข้าม  
สิ่งวิเศษเมตตธรรมนั้นสำคัญ  
อย่าส่อเสียดเบียดเบียนเป็นเส้นแทรก  
ครั้นจิตใจไทยแบกมาแตกสามัคคี  
ปัจจุบันปัญหาสารพัด  
เพราะถึงคราวข้าวสารน้ำตาลแพง  
โจรก็ไวใจราษฎรก็หวาดผวา  
นายอย่าโกงโจรอย่าก่ออันตราย

กำดัดคึกนี้มาถึงคณึงหวน  
เหมือนจะชวนใจเศร้าครวชรา  
พระพุทเจ้าแจ้งเหตุเทศนา  
สังขารไม่ตั้งมั่นแปรเปลี่ยนไป  
สาวรุมรักเพื่อนร่วมจิตปลิดไม่ไหว  
ไม่มีอะไรมันเป็นจริงสักสิ่งอัน  
อะไรงามเลิศล้ำกว่าธรรมชั้น  
โลกจึงย่นยื่นหยัดคอบุ่บัดนี้  
ต้องแบ่งแยกพวกพ้องให้หมองศรี  
ก็ต้องมีการระว่างที่ระวาง  
มันเร่งรัศรีตราษฎร์หวาดเสยง  
เราก็แข่งเขากินเมืองเรื่อร้างวาย  
ไม่รู้ว่าเป็นใครนึกใจหาย  
ผมขอให้ปฏิบัติอยู่ในสังขธรรม

### บทกวีของ ของ ฉิ่ง อรมุต...(30)

กลางอากาศหยาดน้ำค้างตกพร่างพราว  
นภาแจ่มแสงไสมโทยมเยียม  
สว่างแจ่มแสงจันทร์พรรณราย  
บุณซาริกไหวระริกระคะคิ่น  
แมลงผึ้งคิ่งเกล้าฝ้าประโลม  
โธ่กรเรียนเทียมภุมรินรัก  
เที่ยวล่องเล่นลมเวียนเจเวียนบิน  
มิกล้าสอยมัวคอยให้ดอกไม้ร่วง

มีชมิมาราตรีทวิหนาว  
สายลมหนาวพัดโชมาไปรยปราย  
อากาศเปี่ยมปิมปกตกเป็นสาย  
กลีบเมฆคลายเคลือนคส้อยลอยโทยม  
ตกกลางคิ่นมานแบ่งรับแสงไสม  
ชมเชยโถมเกสรเวียนว่อนบิน  
ซึ่งสำนักนอกสระกระแสนินธุ์  
มิได้กลิ่นดอกฟ้าอุราตรอม  
จะแนบทรวงชมให้สมหอม

แมงเจ้าชู้คูหมีนจะบินตอม  
จะอดหอมถนอมไว้มิให้หมอง  
บุญที่น้อยคอยทำอุรารวน  
แก้งบ้านล่อพอเห็นแล้วเร้นลับ  
ไม่สมหวังคั่งรักเลยสักคราว  
สัตว์สี่เท้าหรือจะก้าวขึ้นเมืองฟ้า  
ถึงม้วยดินสิ้นดับถึงกับปีกลปี

จะมียอมให้เกาะต้องละอองนวล  
ใส่พานทองถนอมยาอุตสำหรับสงวน  
พอจวบจนแล้วก็จืดไม่ยืดยาว  
เหมือนลอยกลับทวนลมไปชมหา  
แสนปวดร้าวคั่งกระต่ายหมายพระจันทร์  
วาสนาไกลลับกับสวรรค์  
ก็พระจันทร์ไม่มาให้กระต่ายเขย

### บทกวีของ ของ ฉิ้น อรมุต...(31)

กลางอากาศหยาดน้ำค้างตกพร่างพราว  
จันทร์กระจ่างกลางฟ้ารุ่งราศี  
เมฆหมอกหมดไม่มัวหมองต้องลมแรง  
ปรากฏดวงดารระคาดาบ  
สุกสกาแววเหมือนแก้ววิเชียร  
จักจั่นก้านเสียงจะเจื้อยแจ้ว  
พวกมดแมงแฝงกายอยู่ใต้ดิน  
ต่างเขาสบหงบเห็บบงศ์สัตว์  
ฤดูฝนสิ้นเขตพื้นเวทนา  
บ้าง โบกบินบ่ายหน้าสู่อากาศ  
หึ่งห้อยเห็นเป็นแสงแฝงกลางคืน  
จะเจื้อยแจ้วแว่วเสียงจิ้งหรีดหวีด  
เสียงสนั่นสนั่นสนนระสนิทนวล  
อนิจจาโลงพุทโธเหย  
อยากจะขันบ้างอย่างเข้างศรีใจ  
กินน้ำค้างต่างหญ้าสารพัด  
ความหลงผิดจิตลาระอาเอย  
อยากจะขันเหมือนจิ้งหรีดเสียงกรีดคราด  
เข้าทนกินน้ำค้างจนวางวาย

บรรยากาศของคืนนี้ทวิหนาว  
สายลมหนาวพัดหมุนมารุนแรง  
รักมีเปลี่ยนแปลงไม่บังแสง  
เหมือนลมแก้งพัดกวาดอากาศเย็น  
ดูเกลื่อนกลาดกลางหาวเหมือนดาวเขียน  
ฤดูเปลี่ยนมาถึงที่ราศีมีน  
กังวานแว่วกลมเกลี้ยงดังเสียงศิลป์  
กว่าจะสิ้นฤดูฝนช่างทรมา  
อยู่ใต้ดินเหน็บหนาวเศร้าหนักหนา  
ต่างเร้งร่าส่งเสียงเกลี้ยงกลมกลืน  
หลายเหล่าชาติไม่ถ้วนจำนวนหมื่น  
บ้างเกาะพื้นเรียงรายชายโขดควน  
กระกราดกรีดเกลี้ยงกลมตามลมหวาน  
ช่วยวนชวนใจลาให้อาลัย  
ไม่น่าเลยใจเข้าเฝ้าหลงไหล  
เคยอาศัยฟางหญ้ากลับละเลย  
เกียรติประวัติลาโง่พุทโธเหย  
จนร่างเลขหมอมชูรูปปร่างกาย  
คนละชาติละชั้นมันไม่ได้  
ขาดใจตายเพราะหลงผิดชีวิตลา



เป็นคำเขียนข้อหาเนื้อภานิต  
 อย่าทำกิจผิดทางเหมือนอย่างลา  
 เห็นช่างเรือตากเรือเชื่อว่าง่าย  
 ไม่รู้หรือว่ามีมือเขาชำนาญ  
 เรื่องเขาเรียนเราไม่รู้ยกขึ้นเล่า  
 ตัวตาบอดสอดครู้คล้ายมือ  
 เห็นหนังเล่นล้อโลนตะโกนก้อง  
 กับหนังสือไม่เคยเห็นว่าเป็นครู  
 งานของตนทับลมว่าไม่สมศักดิ์  
 เมียของตนเองไม่อยากจะอยู่เป็นคู่คิด  
 ราชบัลลังก์เป็นที่นั่งของพระเจ้า  
 เมียเองหึงจะไปชิงเอาดอกฟ้า  
 เพราะหลงผิดจิตมันจะขันขาน  
 เสียชีวิตรายตายกลิ้งเพราะเจ้าหึงหล้าฟาง

เตือนให้คิดถึงชาติวาสนา  
 จะขายหน้าเปล่าเปล่าไม่เข้าการ  
 ลองถากบ้างเสียไม่ได้ด้ามขวาน  
 จะคิดอ่านอวดแรงทำแข่งมือ  
 เอมะพร้าวขายสวนสมควรหรือ  
 จะเอาชื่อให้เขาบอกว่าหมอดู  
 ตัวเองลองเล่นมั่งเป็นหนังหมู  
 ไม่ใช่คู่ของตัวไรหัวกิด  
 อย่าสมัครงานใหม่เข้าใจผิด  
 หมายจะซิดชาววังหวังคารา  
 คนอย่างเราอย่าผยองไปเรื่อหา  
 ก็เหมือนลาเลิกสิ้นไม่กินฟาง  
 หึงอาหารสารพัดจึงขัดขวาง  
 กินน้ำค้ำเพราะหลงผิดชีวิตลา

### บทกี่ยวจ้อ ของ ฉิน อรมุต...(32)

สิ้นแสงไสบโลมหล้าลับลาโลก  
 อรุโณทัยไขแสงแจ้งวิจิตร  
 หัวเรือนเจ้าวังนายบ้านไพร่พล  
 เกิดเมฆคลุมเครือครอบทั่วขอบฟ้า  
 บุปผาเผยกลีบกำนบานกระจาย  
 แมลงภู่หมู่พวกภมรมาศ  
 พอกลิบร่วงโรยราไม่น่ามอง  
 ว่าดอกไม้สวยสดเมื่อหมดกลั่น  
 หลึงเสียตัวมัวมีราศีคลาย  
 ถึงรูปชั่วตัวดำเกียรติต่ำด้อย  
 ฝ้ายรีวไรค่าไม่น่ามอง  
 ทหารรบคู่มือมีสง่า

พายุโยกโลกกลมแรงลมโกรก  
 อุษาโยคแย้มเยี่ยมโพยมยล  
 อาบชีวิตมนุษย์สัตว์ปฏิสันธุ์  
 ที่ต้องมนตรีราตรีก็กลีกลาย  
 พวกไก่อ่าจับแข่งกับแสงฉาย  
 บ้างร่วงรายหล่นโปรยโรยระออง  
 ไม่เคลื่อนนคลาดคสังเคล้าเป็นเจ้าของ  
 เข้าทำนองคำโบราณท่านเปรียบปราย  
 ก็ละสิ้นภุมรามาโฉบฉาย  
 ชายไม่หมายซุบเลี้ยงเคียงประคอง  
 กากน้อยถนอมตัวไม่มัวหมอง  
 ด้ว่าห่อทองคำคาราคางาม  
 เลิศล้ำค่าสูงส่งเมื่อตลงสนาม

ทหารรบในร้านเหล้าเท่าแต่ทราบ  
พระชุกงค์ทรงพรตมิกลกลั่น  
สละสลัดตัดกิเลส ไม่เจตนา  
ที่กลลกดางข้างตึกนี้ก็แปลก  
บอกไปช่วยช่วยชาวบ้านการพนัน

ไม่สมนามทหารชาติชาติครา  
เพราะท่านมันอยู่ในไตรสิกขา  
อยู่ป่าช้าบริกรรมก็สำคัญ  
ตะบะแตกต้องการอาหารฉัน  
พระองค์นั้นหาลาภบาปหรือบุญ

### บทเกี้ยวขอ ของ ฉันทน์ อรมุต...(33)

ในโอกาสคืนนี้เรามีหนึ่ง  
เสนอนำคำขับรับร้อยกรอง  
ใช้เสียงศัพท์ขับขานการเสกสรรค์  
เสริมสุขเกษมเปรมดีปรีดิ์ต่อชีวา  
จะโน้มน้าวกล่าวคำอารัมภบท  
มาสนองพร้อมเสนอบำเรองาน  
รวมเรื่องรสบทรักหักร้าง โศก  
มาเผยแผ่แพร่พรายให้ท่านชม  
การเล่นหนังหวังให้เหนือนั้นเกลียดหนัก  
กว่าจะเป็นหนังต้องตั้งหน้าพยายาม  
แต่เมื่อเรามารักในศักดิ์ศิลป์  
เป็นมรดกตกติดคิดคัดแปลง  
ขอวิญญาณปราณปราชญ์ประสาทเสริฐ  
เพื่อดำรงวงศ์ศิลป์นภาคพื้น

ญาติพี่น้องฟังพิลปลิ้นเศร้าหมอง  
ตามท่านองหนึ่งตระกูลทุ่งนา  
เป็นของขวัญฝากส่งให้วงศ์  
ฟังลีลาเรียงรมย์สมตำราญ  
มุกโคสดขัดแต่เสียงไม่เกลี้ยงหวาน  
น่านิทานแนวบันเทิงรื่นเรียงรมย์  
คติไปกสาปนเหตุผลผสม  
หาสิ่งปมค้อยคัดตัดเติมตาม  
กลัวจะหลีกหลวมหล่นลงบนหนาม  
เหมือนปั้นน้ำเป็นตัวก็เติมแต่ง  
ศิลป์ปั้นปักยัไต้ได้ไต้แสวง  
แล้วเติมแต่งต่อตั้งให้ยังยืน  
ช่วยชุบเชิดชูหนึ่งไว้ทั้งผืน  
ให้ได้ยืนหยัดอยู่คู่โลกา

### บทเกี้ยวขอ ของ ฉันทน์ อรมุต...(34)

เขียนเสียงทับกับกรับกลองร้องประกาศ  
ก่อนที่ตัวจะวายวางเราควรสร้างความคิด  
ชาติไทยแท้อย่าให้แปรไปเป็นทาส  
แดนแหลมทองอันยิ่งใหญ่ของไทยเรา  
ไทยรักชาติศาสนาพระมหากษัตริย์

ถือว่าญาติร่วมทุกข์ร่วมสุข  
เทิดศักดิ์ศรีอย่าให้สูญสกุลเรา  
พวกต่างชาติมาเป็นนายต้องอายเขา  
ใครแย่งเอาแหลมทองต้องสู้ตาย  
เรานัดทางสงบอยากให้รบหาย

เมื่อชาติใดใครบังอาจมาทำลาย  
 แม้สตรีเรายังมีความสามารถ  
 ชื่อฝากแคว้นแดนสยามด้วยความจริง  
 คุณหญิงโมนารีที่อาจหาญ  
 ชีวิตลาวเหล่าร้ายตายเป็นกอง  
 คราวนครราชสีมาชะตาร้าย  
 ตั้งแต่นั้นบรรพชนคนยังถือ  
 เรารุ่นหลังยังได้รู้ประวัติศาสตร์  
 ฝ่าไครรงค์ธงทองของชาติไทย  
 อันสี่แควงคือชาติราชศักดิ์  
 อันสี่ขาวศาสนาของพระพุทธองค์  
 สีนํ้าเงินสวยสง่าพระมหากษัตริย์  
 โปรดพระองค์จงเจริญอยู่เนิ่นนาน

เรายอมตายต่อผู้ศัตรูจริง  
 ประวัติศาสตร์เลือกนักรบผู้หญิง  
 ถูกผู้หญิงเคียวทำแค้นผู้แหลมทอง  
 ปราบลาวพาลเรียบราบด้วยดาบสอง  
 โลกแกช้องสรรเสริญเจริญถือ  
 คุณหญิงโมกู่ไว้มิใช่หรือ  
 จึงได้ชื่อท้าวสุนาริไทย  
 ความสามารถของผู้หญิงก็ยิ่งใหญ่  
 สบัดไหวเล่นพระพายปลายเสารง  
 จะต้องรักษาไว้ให้สูงส่ง  
 จะยืนยงคู่ฟ้าไปช้านาน  
 พิชัยนักรวมเกล้าชาวสถาน  
 สถิตสถานคู่แคว้นแดนแหลมทอง

### บทกวีขอม ของ ฉันทน์ อรมุต...(35)

ฤกษ์สำคัญวันที่ห้า ธันวาคม  
 เฉลิมพระชนม์พรรษาพระมหากษัตริย์  
 จงทรงพระชนม์ยืนอยู่คู่ดินดอน  
 ทรงวรรณะสุขะพะละเลิศ  
 ให้รัปราชหาวคดลัวทั่วโลกา  
 ต่างชาติชอบบอบน้อมพระจอมจักร  
 ไม่ก่อก้าวร้าวรานการล่วงเกิน  
 ทศพิชราชธรรมล้ำฉลาด  
 พระทัยแท้แผ่เผื่อเอื้ออารี  
 ทรงศรัทธาเป็นศาสนูปถัมภก  
 เจริญธรรมนำทางอย่างมั่นคง  
 ในพระนามพระภูมิพลอดุลยเดช  
 อานุภาพปราบเปรื่องกระเดื่องปรา

ในศุภวารคติรังสีสม  
 ราษฎร์รื่นรมย์ร่วมจิตถวายพิชพร  
 พิชัยนักรฟ้าสยามนามกระฉ่อน  
 ประชากรอบอุ้มด้วยพระบุญญา  
 เป็นที่เชิดชูชาติพระศาสนา  
 พระมหาจักรพงศ์จงเจริญ  
 เคารพรักลือลั่นสรรเสริญ  
 ต่างเจริญร่วมใจเป็นไมตรี  
 ทรงอำนาจยอดคัมภีร์รัศมี  
 โปรดปรานไพโรฟ้าคามวงศ์  
 เชิดชูยกศาสนาวิคตาสงษ์  
 พระองค์ทรงปฏิบัติด้วยศรัทธา  
 บรูษเกศจตุจักรอัครมหา  
 กัญเคชาเป็นเกศนิเวศเวียง

ด้วยอำนาจพระมหาบารมี	พาลไพร่เซาชบสงบเสียง
โลกกระเดื่องเลื่องลั่นสนั่นเพียง	จะเอนเอียงองค์กั้วทั่วจักรวาล
ขอพระสยามเทวราชประสาทประสิทธิ	ให้บุญฤทธิ์กว้างไกลแผ่ไพศาล
โปรดพระองค์จงเจริญอยู่เนิ่นนาน	สถิตสถานแดนสยามในนามไทย

### บทกวีจ้อ ของ ฉิ้น อรมุต...(36)

น้ำค้างสาดหยาดเย็นจับเส้นพรราว	มีฉนิมาราตรีทวิหนาว
หนาวขนาดขาดคู่กล้วยี่รู้สึก	สายลมว่าวพัดผ่านเสี้ยวช่นทรง
คาราคาซกกลาดเกลื่อนล้อมเดือนดวง	คณิงนี่ถึงเคหาอร่าหว่ง
โกกิลากาสักหยุดพักผ่อน	โชติซัดช่วงแจ่มแจ่มแสงเดือนดาว
แต่ธุระของมนุษย์สุดยียาว	เมื่อทินกรดับถ่วงจากห้วงหา
แต่ลำบากครากคร่าจันคำพลบ	ไอ้เรื่องราวของคนนี้ทรมาณ
เชิญท่านอยู่คู่หนังฟังนิทาน	แล้วเชิญพบความสุขสนุกสนาน
คติดีมีบางตอนซอนแซมแทรก	พอสำราญเถิดค่อยไปใจเย็นเย็น
นิยายเย็บแบบศิลป์ป็นเป็น	ข้างปลายแปลกเรื่องโกหกยกให้เห็น
ถูกบาทบทจ้อคำผู้เฒ่า	ประพันธ์บทจ้อเล่นเป็นนิทาน
หนังเราเล่นเป็นเรื่องเบื่องโบราณ	เขามักเล่าเรื่องเล่นกับเหลนหลาน
	เป็นนิทานสถิตคิดแผ่นดิน

### บทกวีจ้อ ของ ฉิ้น อรมุต...(37)

ประโลมโลกเจริญรับประดับชาติ	เกษมสุขยุคศิลป์ป็นศาสตร์
ของต่างภาคหลากหลังกำลังร้าว	ล้วนลีลาคร่อนรำระบำป็น
ปลูกกระถันปั้นออรรมให้ชื่นฉิน	ไหลมาทั่วปักษ์ได้ลวดลายศิลป์
กีฬาหนังยังเป็นจีนศิลป์เมืองใต้	นิยมอินทูเชิดลือทวิไล
ชนต่างแคว้นแดนค้ำวก็เข้าใจ	ต่อต้านไว้ตลอดยุคทุกสมัย
ศิลป์ป็นศาสตร์ปราชญ์เปรียบเทียบประทีป	ว่าภาคใต้เราก็ยังหนังตะลุง
มีปมค้อยค้อยกลับเปลี่ยนปรับปรุง	เราจะรีบให้ถึงขั้นศิลป์ชั้นสูง
	ให้หนังตะลุงเราเจริญไปเนิ่นนาน

## บทกวีของ ของ ฉิ้น อรมุต...(38)

ตัวเป็นหนูหรือจะสู้สิงห์ราช  
 สัตว์ชาติกว้างอ้างว่าสู้กับเสือตาย  
 เป็นระฆังถึงตีตั้งก็ไม่เหมือนฆ้อง  
 อันน้ำตาลหวานวางไว้ข้างมด  
 เมื่อเป็นบรรพชิตคิดความดี  
 อันน้ำในห้องสมุทรนั้นสุดลึก  
 สุนทรภู์เป็นครุของงวี  
 อันความรู้หรือปัญญาเป็นอาวุธ  
 โบราณว่าคารมเหมือนคมมีด  
 กล่าวภาษิตเทียบนิทานอยู่นานนัก

พวกคนพาลจะรานปราชญ์อย่าคาดหมาย  
 รู้ว่าควายอย่าอวดแรงไปแข่งคช  
 จะเอาทองไปดูหินก็สิ้นหมด  
 ไหนจะอดใจได้อย่าหมายนึก  
 ครั้นสตรีไปหาคงลาสิก  
 แต่อย่าเฝ้าว่ามากไปกว่าน้ำใจมนุษย์  
 แต่คนดีในแผ่นดินไม่สิ้นสุด  
 ให้ถึงที่สุดก่อนนะจึงจะชก  
 ไม่ถึงขีดอย่าให้ออกไปนอกฝัก  
 การหยุดพักพอมิแรงแสดงต่อ

## บทกวีของ ของ ฉิ้น อรมุต...(39)

ใครไม่เรียนรับรองได้ว่าไม่รู้  
 ใครไม่ทำรับรองได้ว่าไม่เป็น  
 คำภาษิตที่ประดิษฐ์ประคังไว้  
 สิ่งที่ชั่วเราอย่าทำไม่จำเรอ  
 ใครเล่าเรียนรับรองว่าต้องรู้  
 ใครหมั่นทำรับรองว่าต้องเป็น  
 คำโบราณท่านว่าจะฝากของ  
 ฝากข้าวสารไว้กับไก่ให้พันก  
 ฝากไม้พินไว้กับไฟใส่ไว้มาก  
 เอาปลาปิ้งฝากแมวให้แคตัวคน  
 เห็นน้ำตักดื่มเหือดเอาเกลือฝาก  
 ล้วนแต่เป็นของผิดพิศดาร

ใครไม่คุ้รับรองได้ว่าไม่เห็น  
 มัวแต่เล่นความจัญไรไม่เห็นใครเจริญ  
 หญิงหรือชายทั้งนั้นเขาสรรเสริญ  
 ใครยังเดินเสาะหาจะดำเต็ญ  
 ใครหมั่นคุ้รับรองว่าต้องเห็น  
 จงบำเพ็ญศีลธรรมพระสัมมา  
 เราจงมองแต่ดูผู้รักษา  
 ฝากธิดาไว้กับชายให้พันคน  
 เอาเนื้อฝากเสือไว้คงไร้ผล  
 เอาอุบลไปฝากหงส์คงเสียการ  
 เอาช้อยไว้กับปากคชฉัตร  
 แปลประการจงจำเป็นตำรา

บทกวีจ้อ ของ ฉิ้น อรมุต...(40)

เราคนไทยอย่าทำใจให้เป็นทาส	มีเอกราชเสรีไทยมีสิทธิ์
เรามีวัฒนธรรมประจำจิต	เราควรรักกตัญญูท่านผู้นำ
ผู้นำไทยท่านมีใจรักทวยราษฎร์	ช่วยชูชาติเทิดไว้ไม่สูญสา
เปรียบเหมือนอย่างพ่อแม่ท่านแนะนำ	เราจงจำเหตุผลชาติพันภัย
เอกราชอยู่ในชาติของไทยรัฐ	อย่าให้พลัดไปเป็นชนชาติไหน
โครมาแย้งเอกราชของชาติไทย	จงพร้อมใจพลีชีพสู้กู้แหลมทอง
ชาติไทยทิพย์หยิบประเทศวิเศษถ้อ	ผู้ใดหรือจะรักเท่าไทยเจ้าของ
คนต่างค้ำวอย่าให้เข้ามาปกครอง	เมืองเป็นทองชาติเป็นไทยใครจะเทียม
แผ่นดินไทยอย่าให้ใครมาเป็นเจ้า	ใครหาญหัวเราจงยุทธให้หยุดเทียม
ให้เห็นว่าไทยแหลมทองไซ้ของเทียม	ถึงไหม้เกรียมก็ไม่กรอมยอมให้ใคร
เรารักชาติศาสนากษัตริย์ชาติ	มีเคยพริ้นหัวนหวาดกับชาติไหน
ขออำนาจศักดิ์ฤทธิไกร	ให้ชาติไทยยืนอยู่คู่ฟ้าดิน

บทกวีจ้อ ของ ฉิ้น อรมุต...(41)

เสียดายดวงเดือนขึ้นคูมินมิด	แสงเดือนมิดอับศรีด้วยขี้ฝน
จีลมตั้งเมฆขึ้นซีกบน	คูพิกลก่อนเมฆซีกหนึ่งแดง
เมฆเจ้ากรรมทำให้พระจันทร์หมอง	แสงสีส่องมิดอับเกือบดับแสง
คูว่องแหวังไม่ถนัดขัดใจแรง	แสงที่คี่สีที่แดงแจ้ไม่จ่าง
ทำอย่างไรอย่าให้เมฆมันหุ้มหอ	ที่จะขอชมจันทร์วันสว่าง
พระพายเอยช่วยพัดเพยให้เบาบาง	คูรางรางเพราะเมฆทำเดือนอำอูย
ช่างปิดไว้ไม่ล่อแต่สักนิด	จีลมปิดเข้ากันเป็นคว้นหมุย
โลกเลื่อนลดจจดผาเมฆมาลวย	ลมรุ่มรุ่มพระจันทร์ค้อยเมฆลอยตาม
ราหูเอี้ยพระราหูอย่าจู้จับ	จันทร์จะดับแสงสีที่อร่าม
ถอยเสียดพระราหูจะดูงาม	เรื่องอร่ามแสงจันทร์พรรณราย
อนิจจาราหูเอ็นคูน้าง	อย่าลบล้างแสงสีมณีฉาย
แสนเสียดายพระจันทร์น่าเสียดาย	ราหูร้ายพยายามมาตามจับ
กินจันทร์แจ้แสงสว่างกลางโทยม	ราหูโถมจับจันทร์คนไม่ทันนอนหลับ

เป็นมลทินสิ้นแสงดาวแดงดับ

ราहुจับพระจันทร์ก่ดินคั่นเป็นจันทร์

### บทเกี้ยวจอก ของ ฉิ้น อรมุต...(42)

สุภามิตติคคตมิเหตผล  
ใครไม่เรียนเพียรผดุงปรุงวิชา  
บ้านเมืองใดคำด้อยค้อยศาสตร์ศิลป์  
เมื่อชนชาติโง่งมจมทุกแนว  
บ้านเมืองใดไพศาลการศึกษา  
ราษฎรจรัสรัฐเจริญขึ้นเกินการ  
เพราะการเรียนวิชาหาตว่าง  
เหมือนต้นกล้ามาซาพอกเพิ่มพูน  
คนไม่เรียนคงไม่รู้เหมือนอยู่ถ้ำ  
ได้ศึกษาตว่างกระจ่างใจ  
มีความรู้ช่วยเชิดชูให้รู้จัก  
เรียนแล้วรู้รู้แล้วเป็นเห็นทุกทาง

กับยูวชนที่กำลังยังศึกษา  
ถึงมีตามีเสียเปล่าไม่มีแวว  
ถูกดูหมิ่นว่าขี้ริ้วเป็นทิวแถว  
คงไม่แคล้วจะเกิดภัยบรรลัยถลาย  
ยอมหุรหราชั้นมากเป็นรากฐาน  
ก็บันดาลสุขไสวงศไพบูลย์  
ความรู้ช่างสมองแจ่มดังแสงสุรย์  
เหลือจะถุกคิดค้นผลกำไร  
ถูกปิดงำมืดมนไม่เห็นไหน  
เหมือนแสงไฟพิชิตมืดให้จืดจาง  
งานจะผลิตเกิดผลพ้นกีดขวาง  
รู้จักสร้างสรรพศาสตร์ชาติเจริญ

### บทเกี้ยวจอก ของ ฉิ้น อรมุต...(43)

หังก้อนใหญ่ใครเห็นเป็นงานหนัก  
ถึงงานมากทีละน้อยค่อยและเต็ม  
นี่เป็นข้อแนะไว้ให้เพียรเถิด  
ถึงงานยากมากเหลืออย่าเบื่องาน  
อันสร้างตนเป็นทางที่สร้างชาติ  
ถึงแม้มีอุปสรรคมีกผจญ  
คำที่ว่าคนทั้งให้เป็นเข็ม  
ให้พากเพียรเต็มสติจงตริตรอง  
อันทั้งนั้นหนานักหนักและใหญ่  
จึงสามารถอาจจะทอนรอนลงมา  
ภามิตนี้มีคติพิเศษนัก

ยังประจักษ์ฝนได้ให้เป็นเข็ม  
ทำให้เต็มความสามารถอาจเป็นการ  
ผลจะเกิดให้เห็นเป็นแก่นสาร  
ต้องทนทานทำทุกอย่างเพื่อสร้างตน  
ตนสามารถชาติก็เด่นขึ้นเห็นผล  
ก็ไม่พ้นปัญญามานะสอง  
ใจความเต็มเต็มใจไทยทั้งพอง  
ตามทำนองคำขวัญอันปรีชา  
แต่อาศัยวิริยะมานะกล้า  
ให้เป็นเข็มเย็บผ้าเล็กนิกเคียว  
ว่างานหนักน้อยใหญ่อย่าใจเสียว

ปักใจนั้นมันยังให้จริงเจียว  
 ความส่าบากยากเย็นเป็นเหมือนทั้ง  
 อดสำห่ฝนทุกค่าเข้าเฝ้าปากเพียร

ไม่เลี้ยงเลี้ยงทำงานเลิกการเพียร  
 เอาคำสั่งใจมันไม่หันเหียน  
 จนทั้งเปลี่ยนเป็นเข็มเล่มงามงาม

### บทกวีวจอ ของ ฉันทน์ อรมุต...(44)

ต้นไม้ใหญ่ถ้าอยู่โสดสัน โคนเดียว  
 เรื่องอำนาจขาดพรคมักมีภัย  
 ถึงผ่อนดีไม่ถึงที่แล้วรื้อถอน  
 ถึงคราวพ่อนพ่อนเป็นท่าค่านันต์  
 เป็นคนดีไม่อดคิดดีสามารถ  
 เป็นนักเลงเขาไม่หาญพาลนักเลง  
 ชีวิตนี้เหนื่อยนักอย่าชักช้า  
 สละบาปป่าเพื่อบุญบุญหนุนนำตน  
 กตัญญูกตเวทีแสนดีเลิศ  
 เป็นรากแก้วขวัญตุนของคนดี  
 ถึงเหล็กกล้าหรือศิลาเขาวาแข็ง  
 ใจมนุษย์สุดท้ายกล่าปากจ้ง  
 อันความดีมีค่ากว่าความสวย  
 แต่ความสวยเสื่อมทรามไปตามวัย  
 คนอวดดีมีมากกว่าอวดชั่ว  
 ชั่วของตัวอวดนั้นก็มักทราม  
 เกิดเป็นคนทุกคนก็ต้องมีวัย  
 จงมานะแข็งข้อสร้างความคิด

ถูกลมเกลียวกรรโชกโยกหักได้  
 เหมือนไม้ใหญ่ไร้กำบังก็พังปล้น  
 เขาขอดค้อนเพื่อนเอ๋ยเยาะเย้ยหยัน  
 ชื่อสำคัญกว่าสิ่งใดในนักเลง  
 เป็นนักปราชญ์ไม่คุยโตโวโจงเจง  
 เป็นคนเก่งไม่ต้องกล้าไปกว่าคน  
 เร่งรีบหาหนทางสร้างกุศล  
 อย่าเป็นคนใจบาปหยาบไม่ดี  
 เป็นเครื่องเซ็ดชูสง่าเป็นราศี  
 ทำเช่นนี้จงไม่ผิดอย่าปิดบัง  
 นายช่างแต่งเติมได้ตั้งใจหวัง  
 สอนไม่ฟังเพราะคือถือแต่ใจ  
 คืออำนาจอวยสุขทุกสมัย  
 ดีเท่าใดถึงตัวตายคงไม่ตาม  
 ดีของตัวอวดนักคนมักถาม  
 จงปล่อยตามความจริงคือสิ่งดี  
 ถึงร่ำรวยก็ไม่วายตายเป็นผู้  
 กลายเป็นผีแล้วความคิดไม่หนีเลย

### บทกวีวจอ ของ ฉันทน์ อรมุต...(45)

ทั่วฝั่งปากภาคพื้นนภาพ  
 ถึงฤดูหญ้าแห้งฝนแล้งจัด

สายัณห์ยึดมีคมฝนสงบ  
 เสียงเขียดกร้องคังทั้งลุ่มดอน  
 พอฝนพลัดตกใสแตกใบสลดอน



หล้าชายยายแยกแวกไปอ่อน  
 พวกเขียดกบชบเสร์คราวฝนแล้ง  
 พอหน้าฝนหล่นพำน้ำชุ่มดิน  
 เหล่าเขียดกบพบคู่ต่างหูขึ้น  
 ออกลูกเต้ายาวยัดเป็นพืดแพน  
 พอฝนลงส่งเสียงสำเนียงแซ่  
 ดูเหว้าร้องก้องกู่แว่วหูฟัง  
 นกขณคำธรรมคาฟ่งกาเหว่า  
 คล้ายเสียงพิณคิดบินขับประโคม  
 รูปไม่งามตามประสาของกาเหว่า  
 ผมประศิชฐ์คิดเป็นกลอนตอนใกล้คำ  
 ท่านทำงานกรากกรำจนคำพลบ  
 ให้จิตใจใสสดหมดคร่ำคาญ

เมื่อใกล้ตอนมรสุมชุ่มแผ่นดิน  
 นอนตัวแห่งภวานารักษาศิล  
 ออกโคคคิ่นกินแมลงแสวงแฟน  
 ร้องเพลงครื้นแสนสุขสนุกแสน  
 ยึดดินแดนอาศัยตามในฟัง  
 ร้องจุงจิตจอบแจเหมือนแตรสังข์  
 วิเวคดังคล้ายเพลงบรรเลงโลม  
 สำเนียงเขาหวานหูอย่าดูโหม  
 กล่อมประโลมโลกหล้ากาเหว่าคำ  
 แต่เสียงเขาร้องคังฟิงแล้วขำ  
 เพื่อชักนำมิให้นอนตอนว่างงาน  
 เชิญมาพบกับความสุขสนุกสนาน  
 ชีวิตชานสดชื่นไปยืนยาว

### บทกวีของ ของ ฉิ้น อรมุต...(46)

อันสิ่งจะความจริงผมขออ้าง  
 ถึงตัวตายความจริงไม่ทิ้งที่  
 คือพันท้ายนรสิงห์ผู้เสี่ยงสัจ  
 ยังเตือนใจไทยทุกวันอันจำรูญ  
 สละชีพไว้ชื่อ โดยชื่อสัตย์  
 ชรอยเทพเทวีคุณดบันดาล  
 ครั้งสมัยพระเจ้าเสือส่งเรือหงส์  
 พอพระทัยในกงคาเป็นอาจิม  
 พอถึงถิ่นโลกขามสำน้ำกค  
 ฝิพายแรงริบริดสุดที่คทาน  
 นรสิงห์พันท้ายชายเชื้อชาติ  
 สารภาพความผิดไม่ปิดบัง  
 ตามกฏมณเฑียรบาลท่านบัญญัติ  
 พระเจ้าเสือเห็นนรสิงห์จริงสมชาย

ให้นอนนางเห็นประจักษ์เป็นสักขี  
 ประวัตินี้เมืองไทยยังไพบูลย์  
 ดิดประวัติอยู่ไคยังไม่สูญ  
 เกือกอฎลเกียรติก้องแหลมทองนาน  
 มีประวัติของชาติเป็นมาตรฐาน  
 ให้ชื่อท่านเด่นอยู่คู่ฟ้าดิน  
 ในคลองกงคาเคี้ยวกลางเกลียวสินธุ์  
 ธิบดินทร์เทียวทัศนมาการ  
 มันเลี้ยวลคสิกล้ำสำละหาน  
 เรือหงส์หาญเห็นโคนหัวโขนฟัง  
 เข้ากราบบาทพระเจ้าเสือเพื่อรับสั่ง  
 เข้านำนั่งรับอาญาให้ฆ่ากาย  
 สร้างประวัติไว้กับชาติมุ่งมาดหมาย  
 อภัยให้พันอาญาด้วยปรานี

ด้วยทรงรักน้ำใจรสังห์  
 รับชูปเลี้ยงแต่งตั้งเพราะหวังดี  
 พระเจ้าเสื่อเหลือห้ามความหวงแหน  
 นรสิงห์กราบทูลพระกรุณา  
 เคี้ยวนี้รูปนรสิงห์ยังไม่สูญ  
 ปัจจุบันยังมีคนไปบนบาน

ว่ายอดเยี่ยมกว่าใครในกรุงศรี  
 แต่สิงห์นี้ค้ำับรับอาญา  
 ปั้นรูปแขวนให้พื้นบ้านเกศา  
 จะโปรดอย่าให้เสียกมลฉวีรบาล  
 ชื่อเพิ่มพูนเด่นดังเขาดังศาล  
 โปรดทุกท่านชายหญิงเหมือนสิงห์นาย

### บทกวีของ ของ ฉันทน์ อรุณ...(47)

สิบแปด น.พอค่าตามลำดับ  
 ลงลับเหลี่ยมบรรพตหมดดวงแดง  
 สัตว์หากินกลางวันชวนกันกลับ  
 สัตว์หากินกลางคืนขึ้นสบาย  
 สรรพสัตว์มากมายหลายประเภท  
 หายาคีมีกำลังดังคชินทร์  
 รวมเรียวแรงแข็งขันวันยังค่ำ  
 ถูกไม้ต้นหลักกลับคิดกิจสำคัญ  
 คนทำกล้าน่ากลัวมิได้  
 ทำกลางวันยันค่ำแล้วมาทำกลางคืน  
 เมื่อกี้ไม่นิทราตั้งหน้าช่วย  
 ที่ต้องการงานงามยอมตามไฟ  
 สัตว์กาไก่หงส์น่านทำงานไม่ได้  
 สร้างเบาะหมอนมุ้งมานทำงานประจำ  
 เด็กเด็กเหยเจ้าจงนอนแต่หัวค่ำ  
 คุณพ่อแม่แก่กล้าเฝ้าเฝ้า  
 เห็นอะไรอย่าทักกรักพ่อแม่  
 ทำนอนกรนอออาหนวยตามอง  
 พบครูหญิงหนองจิ่งไปคว่ำบับ  
 ถ้าเป็นครูสาวสาวเล่าให้เขียน

อาทิตย์ลับลงหายไม่เห็นแสง  
 จันทร์เจ้าแจ่มแสงสว่างพร่างพราย  
 นิ่งนอนนับให้แจ่มแสงสีกาย  
 เดินคืนให้เสื่อกลานออกทำการหากิน  
 สัตว์วิเศษคือมนุษย์รู้สุดสิ้น  
 จะขุดดินสี่ไฟไปทั้งวัน  
 อาทิตย์ย่ำหยุดนอนพักผ่อนผัน  
 หวังรอยทันเพื่อนบ้านจึงทำงานกลางคืน  
 ถึงเจ็บไข้อยู่มั่งก็ยังขัน  
 กลางดึกคืนทนเหนื่อยทำเรื่อยไป  
 พร้อมใจด้วยสองคนเหงื่อหล่นไหล  
 กลนอาศัยมานอนบ้านถึงงานยังทำ  
 มนุษย์นี้ร้ายทำการดึกนีกแล้วข้า  
 เครื่องมือทำพลเมืองเราเฟื่องฟู  
 อด่าเทียวรำเทียวร้องให้ก้องหู  
 ทำหลับคู่สักพักเด็กเหยค้อยลัดลมอง  
 ถ้าเราแลเขาเห็นเคียวหลังจะเป็นหนอง  
 ค่อยบอกน้องน้อยใหญ่ก่อนไปโรงเรียน  
 ว่าครุครับครุชาครุอย่าเขียน  
 ถ้าครุเขียนครุว่านำรับรอง

## บทเกี้ยวขอของ ฉิ้น อรมุต...(48)

คิดเรื่องร้างห่างเหินหันขวบ  
 นื่องสัญญาว่ากระไรน้ำใจนื่อง  
 ภายหลังรักหักสวาทขาดกระเด็น  
 อันคนเราเขานิยมที่ลมปาก  
 เจ้าลบคำซำทั้งสิ่งสิ่งจจา  
 เข้าหนีหน้ากาคำเพราะจำเป็น  
 กระต่ายเอ๋ยเคยป้ออย่าทรงง  
 คัวอยู่ป้ออย่าไปอ้างสร้างประวัติ  
 วาสนาไกลลับกับพระจันทร์

หนวนน้ำค้างพร่างพรหมเมื่อลมหวาน  
 ที่เคยชวนชมพระจันทร์เมื่อวันเพ็ญ  
 ว่าถ้าเป็นของผาได้จะผาให้พี่เห็น  
 ไม่เหมือนเช่นคำมั่นที่สัญญา  
 จะอดยากโหยหิวที่ชีวิหา  
 ไปเบื้องหน้าใครจะถือว่าชื่อตรง  
 หรือนื่องเห็นแวหวางว่านื่องเป็นนางหงส์  
 อย่าเฝ้าหลงหึงหวงดวงพระจันทร์  
 เป็นเพียงสัตว์สี่เท้าหรือจะก้าวขึ้นสวรรค์  
 สักก็วันเจ้ากระต่ายจะได้เชย

## บทเกี้ยวขอของ ฉิ้น อรมุต...(49)

หยาดน้ำค้างพร่างพรายพระพายพัด  
 ทั่วทุกทิศ โลกธาตุนาถหนาว  
 พี่เร่รอนจรจัดมาปลัดพราย  
 โอ้เคราะห์ร้ายกายเราเพียงเท่านี้  
 พนจรร่อนเร่เหมือนเรไร  
 หนึ่งตะดุงมุงประโลมในโลกห้ำ  
 ต้องจากเรือนเหมือนนกที่จากรัง  
 หิมะตกอกหนาวเมื่อคราวตึก  
 จากที่นอนหมอนข้างมาห่างไกล  
 พี่จากรังจากเรือนเหมือนนกจากแม่  
 ในภาฟ้าพายับประดับดาว  
 ตึกกำดัดสังัดเขียบเขียบสงบ  
 จะต่อเรื่องตามลำดับขับประโลม

คารารายประกายพฤษดิ์ดิ่งสังัด  
 ซ่าสาดซัด ไทรมดั่งละอองอาย  
 นึกถึงเหยาเรือนไกลก็ใจหาย  
 เหมือนนกไร้รวงรังช่างกระไร  
 เหมือน ไม่มีเคหาจะอาศัย  
 จับกล่อมไพรพนมเนินให้เพลินฟัง  
 ตามภาษาศิลปินดิวิดิหวัง  
 ไม่หยุดยั้งย้ายถิ่นหากินไกล  
 กลับหวนนึกถึงเคหาที่อาศัย  
 ทั้งหนวใจหนวนน้ำค้างตกพร่างพราว  
 สวรรคนใจจะช่วยแก้ไขให้ทาบหนาว  
 ลูกสกาขาวสว่างกลางโพยม  
 สว่างจบบแจ่มแจ้งด้วยแสงโสม  
 กล่อมประโลมโลกห้ำในราตรี

บทกวีของของ ฉิ้น อรมุต...(50)

กลางห้วงดาวรายประกายพฤษ	โธ่ลมว่าหนาวพัดก้าคัคคิก
บุปผชาติติณชาติระดาดดิน	น้ำอมฤตสาดโชมขโถมลง
วาดาวะวาดพัดสะบัดธง	ระวยรินเรณูสู่กลิ่นส่ง
แมลงผึ้งคิ่งเกล้าเป็นเจ้าของ	นุษยงบัวระบูรบายบาน
จนไร่กลิ่นสิ้นเชื้อเหลือแต่ชาน	ไต่คอมต้องคิดตามเอาน้ำหวาน
อันดอกไม้คล้ายสตรีอิติพิเศษ	เพราะแบ่งบานบอกให้รู้ถึงหูแมลง
อันพวกเราเหล่าผู้ชายคล้ายแมลง	ช่วยกิเลสเข้าสู่ให้รู้แห่ง
เหมือนภุมรินบินหาสร้อยสาโรช	เสาะแสวงกลิ่นสาวไว้เกล้าคิ่ง
ถึงดอกไม้เทพท้าวในดาวดิงส์	ถึงร้อยโยชน์แน้มกลิ่นก็บินถึง
แมลงโคใจละสละได้	ไม่พินซึ่งพวกหมูแมลงภู่ออม
ฤดูกาลบานแบ่งแมลงคอม	เพราะดอกไม้มีกลิ่นไม้สิ้นหอม
วิสัยเสื่อรักป่าปลารักน้ำ	แมลงโคยอมอดโคได้ไม่มีเลย
หนูกับบัวเอาขั้วก็ต้องงย	ราชสีห์รักถ้าไม่ทำเลย
บ่วงกับสาวเข้าใกล้เข้าไม่เชื่อ	ค้นหาเซยตณหาอย่าทรง
เพราะธรรมชาติเสกสรรค์ไว้มั่นคง	เหมือนอย่างเนื้อกับพยัคฆ์มีประสงค์
	ไม่สิ้นหลงสิ้นโลกละโมบเมา

บทกวีของของ ฉิ้น อรมุต...(51)

ฟังผุดพื้นชลชุกูเคียงกัน	เสียดายดวงพวงพุ่มโกสมสวรรค์
กำลังบานแบ่งผกาสร้อยสาโรช	ในสระสุนันทาท้าวดาวดิงส์
เกิดสำหรับเทพไทซันไตรตรีงศ์	สูงหลายโยชน์ภุมรินบินไม่ถึง
เกิดเป็นแมลงเผ่งเมฆเหล็กอลอลม	สูงสุดซึ่งภุมรินถวิลวรรณ
กรีนจะลอยลมเหล็กปีกยังอ่อน	มิได้ค้มคอกคงพวงเกสร
ต้องตรมตรอมอมอดก่าสรดกระสัน	สุดจะร่อนล่องคัคคิกนานต์
ไม่เสมออย่าทะเยอหยิ่งทะยาน	คนละชั้นถึงจะหมายมิได้สมาน
สกุต์ตำน้ำใจจะไฟสูง	เหมือนนิทานกระด่ายน้อยจะสอยจันทร์
	ตั้งนกงูมุ้งเมฆเมืองสวรรค์

ต้องชูปมอมตรอมใจเพราะใกล้กัน  
เป็นชายจนคนจรเที่ยวร่อนเร่  
ถึงขึ้นไปไหนจะรอดตลอดปาง  
เกิดเป็นกาอย่าไปหลงว่าหงส์รัก  
เหมือนต่อเรือเหลือล้ำกว่าสำราญ

ด้วยหมายมั่นมุ่งมิตรให้ผิดทาง  
หมายเสนห์นางกษัตริย์ก็ขัดขวาง  
จะตกค้างกลางดินลงสิ้นปราณ  
ถึงสมัครก็ไม่เสมออย่าเพื่อสมาน  
จะกันดารค้ำน้ำเข้าตำรา

### บทกวีของฉิ้น อรมุต...(52)

หยาดน้ำค้างพร่างพรอมสายลมพัด  
บุณทริกไหวระติกระตะดิน  
สงสารทรวงภุมรินถวิลวรณ์  
โอดเยี่ยมเทียมภุมรินรัก  
หลงดอกไม้ทิพย์สถานพิมานอินทร์  
แต่ของหลวงหวงห้ามถึงยามรัก  
ระรวยรินกลิ่นผกาบุปผาพวง  
โอ้ไม้ต้นคนเฝ้าสาวรส  
แต่โกสมุภุมรินมาบิพวอน  
ตึกสังคสัตต์วีเยียบสงบหมค  
ระรินรินกลิ่นโสกกลมโบทโขย  
คารารายประกายพริกคึกกำคัด  
หนังตะลุงมั่งบรรเลงเพลงกล่อมใจ  
อันทำนองของหนังหวังสนุก  
ขับประ โคมกล่อมประ โลม โลกเจริญ

อนาถหนาวครวตึกกำคัดสังค  
มันสาชัคโทรมต้องละอองอ่อน  
ในกลางคืนดอกดวงบัวหลวงสออน  
แต่เร่ร้อนวนเวียนแฉวียนบิน  
อยู่สำนักนอกสระกระแสนินธุ์  
ส่งแต่ กลิ่นหอมหวานซาบซาบทรวง  
สุดจะหักหาญต้องเป็นของหลวง  
จะโรยร่วงเรณูฟูซขร  
ยังปรากฏกลิ่นกล่อมหอมเกสร  
ไม้ค้ำบร้อนร่วงกลิ่นให้คืนโดย  
แต่ณถกศรี้องเร้ากระเว้าโหว  
เหมือน โสกโรยแรมร้างมาห่างไกล  
เยียบสังคพฤษชาติไม่หวาดไหว  
ขอภัยคิดบ้างที่ค้างเกิน  
พลดับทุกข์กว่าตะวันคืนแมงเม็น  
ขอชวนเชิญชมนิทานเรบริการคุณ

## บทกวีวอ ของ ฉิว กิพย์วารี...(1)

ไทยเต็มคุดสิงห์หนุ่มกลางชุมเสือ  
จากอัลไตไทยมุงมุงชุนาน  
ไทยแรงนื้อขอยผ่านสู่นานเจ้า  
ตราบถูกกบไลช่านผลาญพารา  
ที่ไทยพื้นอื่นหยัดถึงบัดนี้  
หลังเลียดกล้าทาเดินคลั่งกลั่นก้าว  
ถ้าไทยเก่าเบาปัญญาหรือว่าชลาด  
คงเป็นจีนห็นชาติพินาศไป  
จงรักกันมันไว้เถิดไทยเอ๋ย  
เหตุเพราะไทยไม่รักสามัคคี  
จงรักชาติศาสนาพระมหากษัตริย์  
ท่านทำศึกผนึกไทยไว้ทุกแดน

แก่งก็เหลือค่านจีนเจ้าถิ่นฐาน  
ไทยโบราณรบและหน้อย่างปรีชา  
รวบรวมเผ่าสร้างวังเป็นฝั่งฟ้า  
ก่อนไทยบ่าลงได้รับหลายคราว  
ก็เพราะวีรชนไทยใจหาญห้าว  
ขับขอมลาวมอญตระว่าพม่าไกล  
ไทยทั้งชาติสูญแน่สุดแก้ไข  
รวมทั้งไม่อาจครองแผ่นดิน  
กรุงเก่าเคยเสียสองครั้งยังหมองศรี  
สิทธิเสรีของชาติจึงขาดแคลน  
คือสมบัติบรรพบุรุษสุดหวงแหน  
เลือดไทยแสนทรหดเลือดคอคทน

## บทกวีวอของ ฉิว กิพย์วารี...(2)

ธัมมัสสะสังฆัสสะบูชาชม  
ศกสองห้าสามหกถึงคกนี้  
กระแสนธรรมนำจยคุดสายธาร  
ใครแสวงแสงสว่างทางสงบ  
เมื่อเจริญเดินตามรอยพลอยรุ่งเรือง  
ไม่หลงตนหล่นลงต่ำดล้าเหว  
หลักคาวกลั่นสิ้นโลกีย์ที่จอมปลอม  
ค้ำยศรัทธาสมาธิวิริยะ  
รู้แจ้งจบภพอดีตปัจจุบัน  
รู้หยั่งสิ้นดินฟ้ามหาสมุทร  
นาคมนุยุศครูทาทวดคามาร  
รับเอาธรรมนำไปปฏิบัติ

ว่าพุทธัสสะบูชาเป็นปฐม  
เอกอุคดมอมตตามประการ  
ยังแจ่มจาร์สรศมีปาฎิหาริย์  
ยังแผ่ช่านปกคลุมทุกมุมเมือง  
แม้ประสงศ์คงประตบพบฟ้าหลิ่ง  
ช่วยปลดเปลื้องขัดเกล้าของเมามอม  
พันของเลวพบแต่ล้วนของหวานหอม  
จากวงล้อมที่ล่อวงห้วงผูกพัน  
ทรงชนะกิเลสสารสังขารชั้น  
ค้ำยพระปัญญาบารมีปรีชาญาณ  
ทั่วสามภพจบจุดสมุฏฐาน  
สาธุการโมทนาพระบารมี  
ซึ่งเป็นพุทธบัญญัติของบริษัทสี่

ยุบาทกยูบาทิกภิกษุภิกษุณี  
เป็นธงชัยในดวงจิตสนิทแนบ  
สายธารธรรมน้ำชื่นรื่นอารมณ์  
ด้วยอำนาจพุทธศาสนาที่ปรารถนา  
พุทธจักรที่ปักใจไปทุกกาล  
สู่สวรรค์ชั้นสูงสุดวิมุตติสุข  
หมั่นทำบุญหนุนผลงานทานมัย  
เลิกตระหนี่มีจาคะบริจาค  
ไม่หลงตนหล่นลงคมด้วยมมาย  
เมื่อตัวตายบุญตามจบทุกภพภาค  
โจจรโมยไม่โทษกอบสออบบุญไป  
บุญร่วมจิตมิตรร่วมจุดพุทธศาสนา  
จัดศทาโรธรรมภาวะทันที

สคติศาสดาสมณ โศดม  
ถือตามแบบพุทธกาลนานปฐม  
เมื่อเข้าถึงซึ่งบรมโพธิสมภาร  
ทั่วได้ฟ้าเมืองไทยแสนไพศาล  
ดลบันดาลผลัดกันเป็นบันได  
พบศรีอาริยะยุคสุขสคติ  
ชำระใจมัจฉริยะให้มลาย  
ละความอยากเลิกพศหมดทั้งหลาย  
คำทานวางสร้างบุญไว้ได้กำไร  
ไม่ว่าจากไปอยู่สู่โลกใหม่  
ดกที่ใดบุญย่อมมาเพิ่มบารมี  
นับโอวทคำสอนรับพรสี่  
ให้ท่านมีอายุวรรณะสุขะพะลัง

### บทกวีของของ ฉิว ทิพย์วารี...(3)

กว่าจะมีพุทธาอยู่อาศัย  
ร่างถมทับปฐพีไปก็ถน  
กลางกลืนดาวสงครามสามารถ  
หมู่ข้าศึกคือคนองกลองศึกคัง  
บรรพบุรุษของไทยไม่เลยขาด  
ชื่อแผ่นดินผืนนี้ด้วยชีวิต  
เป็นมรดกตกทอดตลอดสมัย  
ทรายทุกกำน้ำทุกหยดอย่าลดรา  
ไทยมีชาติศาสนาพระมหากษัตริย์  
คืนขึ้นเถิดขอเิงผู้ทั่วทัน  
ศัตรูร้ายกระหายเหยื่ออยู่เหนือสุด  
เหลือเพียงถิ่นขวานทองเป็นของไทย  
ไม่กว้างขวางอย่างขวานรูปฐานถิ่น  
ทรัพย์สินในดินสินในน้ำสิ่งสำคัญ

แผ่นดินไทยเปื้อนน้ำตามากี่หน  
บรรพชนถูกฆ่ามากี่ครั้ง  
เกลื่อนซากศพศัตรูผู้โหด  
ภาพความหลังสอนให้เราได้คิด  
ก่อสร้างชาติด้วยดาบอาบโลหิต  
รักษาสิทธิสร้างสรรคสืบกันมา  
ถูกหลานไทยทุกผู้ควรรู้ค่า  
แม้ใครกล้าล้ำสิทธิ์พิชิตมัน  
เป็นร่มฉัตรปกป้องคุ้มครองขวัญ  
เลือดไทยนั้นชั้นเข้มเต็มแก้วเไฟ  
มหาสมุทรกันขวางอยู่ทางใต้  
ได้อาศัยร่วมสุขร่วมทุกข์กัน  
ผืนแผ่นดินอุดมอย่างกมสัน  
เป็นของขวัญธรรมชาติประสาธมา

ให้สำหรับกับเราทุกเผ่าผู้	ได้ร่วมสู่วรรณคดีร่วมรักษา
ทุกคนตื่นอินยันด้วยปัญญา	พัฒนาเขตแดนทำให้มั่นคง
ใครกล้าบุกรุกกล้าเหยียบขำสิทธิ์	จะพิชิตดินแดนให้หักผง
ความเตรียมพร้อมจอมยุทธเป็นจุดตรง	ทรงดำรงเอกราชของชาติไทย
ประคองค้ำบรับยกสิ่งตกทอด	อย่างเยี่ยมยอดทั่วยุคทุกสมัย
เพื่อลูกหลานคลานตามทุกนามวัย	ได้อาศัยพึ่งพิงทั้งหญิงชาย
บรรพบุรุษสุดล้ำให้กำเนิด	และชูเชิดชาติประยูร ไม่สูญหาย
วันต่อไปใครบุกรุกไล่	จะถอยให้แม่แต่เนื้อไม่ถอยแล้ว

### บทกวีของของ นีว ทิพย์วารี...(4)

ก่อนเปิดฉากขอฝากคำปราศรัยเสนอ	เพื่อบำเรออารมณ์ผู้ชมหนึ่ง
ได้พรรณาวาทศิลป์ได้อินฟัง	เก็บไว้สังวรคำได้กำไร
จะเลือกหาสาระคันถลาง	มาชี้แจงตามจริงสิ่งใหม่ใหม่
เท่าที่มองตรงเห็นความเป็นไป	ประเทศไทยได้เร่งรัดพัฒนา
ทุกกระทรวงทบวงกรมได้ส่งเสริม	เพื่อพูนเพิ่มมาตรฐานการศึกษา
เป็นแนวนำล้ำเลิศประเสริฐค่า	คุณวิชาคู่ชาติของปราชญ์ชน
ความสำคัญอันนี้เท่าที่เห็น	รัฐจําเป็นปกป้องประคองผล
ได้เร่งรัดพัฒนาเยาวชน	จึงสร้างคนไว้คู่กับบูรินทร์
คอยดูแลแต่คุณหนูอยู่ในครรภ์	ให้ได้รับรู้ธรรมเนียมสมัย
จนจากครรภ์วันกลอดครอดกายิน	ให้ยากินอาหารเสริมช่วยเติมแต่ง
ไม่เลือกชั้นวรรณะอนุเคราะห์	เพื่อเพิ่มเพาะสุขภาพให้กราบแข็ง
แม่กล่อมเกลี้ยงเลี้ยงนำรู้ค่าแดง	จึงจัดแจ้งให้ศึกษาอนุบาล
คอยฝึกฝนเหมือนขนทั้งหว้งเป็นเข็ม	กว่าจะเต็มเต้าได้จนไพศาล
ต้องทุ่มเทเวลาก็ช้านาน	ในทุกด้านรัฐด้วยช่วยประคอง
ได้ออกทุนจนเจอความผ่อแผ่	คอยดูแลหนุนสนับบริบสนอง
สร้างสถานอาคารเรียนไว้รับรอง	ในทุกห้องที่หัวเป็นค้วนำ
มีกว้างขวางสร้างคณะศึกษาศาสตร์	ใครสามารถในวิชาอุปถัมภ์
ให้โอกาสภาคการในกิจกรรม	อย่างเลิศล้ำถ่านาเยาวชน
การเร่งรัดพัฒนาไม่ละทิ้ง	หวังในสิ่งศึกษาสถาผล



ช่วยสงเคราะห์เพราะจากผู้ยากจน  
 อย่างสูงสุดจุดประสงค์วงศิกษา  
 ตราประทับระดับชั้นดั่งบันได  
 แต่บางคนหล่นกันเพียงขั้นแรก  
 ไปไม่รอดจอดรอปีกถ่อพาย  
 สิ่งแวดล้อมน้อมนำเป็นกรรมชัก  
 ชั่วกับดีมีปนระคนไป  
 สิ่งแวดล้อมย่อมมีทั้งดีชั่ว  
 รู้กำจัดตัดทิ้งสิ่งราศี  
 ยึดอาศัยใจเพียรหมั่นเรียนรู้  
 ถ้าเป็นหญิงหญิงเปรตประเสริฐกาย  
 สมองดีมีฉลาดขาดเฉลียว  
 ลับหลังหลอกนอกเหนือครุรู้เหนือคน  
 หากดั่งเป็นเช่นนี้เอาดียาก  
 ผู้ปกครองต้องรับอุปมาณ  
 มิฉะนั้นในชีวิตที่ผิดอนันต์  
 คิดเฮ ไรอินสิ้นชูปหมครูปทรง  
 อันยศศรีมีศักดิ์นักศึกษา  
 ทางดีชั่วทั่วไปอะไรเป็น  
 จะไม่หลงลงหลุมเข้ามมมมีค  
 ได้ทนอุปถัมภ์ช่วยค้าชู  
 เป็นริ้วแรงแข็งขังกำลังชาติ  
 การศึกษาพาสู่ประตุชัย

จากกมลรมเกล้าของชาวไทย  
 เสริมปัญญาช่วยยุคทุกสมัย  
 ได้แต่ได้ถึงจุดจนสุดปลาย  
 ด้วยโรคแทรกแซงชำระสำระสาย  
 นำเสียดายคือยัคคั่นตกบันได  
 ให้เสียหลักรวนเรเถลไถล  
 อยู่ที่ใจของตัวเรื่องชั่วดี  
 แต่ถ้าตัวเรารักในศักดิ์ศรี  
 ถึงไม่มีปัญญามามากมาย  
 ขยันสู้จนสมอารมณ์หมาย  
 ถ้าเป็นชายหญิงเปรตประเสริฐคน  
 สนใจเที่ยวไม่ขยันหมั่นฝึกฝน  
 ชอบวางตนเหนือชั้นอันธพาล  
 เห็นส่วนมากย่าแย้มมีแต่ผลาญ  
 ความต้องการอนาคตถูกกลดลง  
 ไม่เท่าทัดเทียมผิดที่คิดผง  
 ชักนำลงขุมนรกตกทั้งเป็น  
 ชั้นปัญญาชนอยู่คงรู้เห็น  
 สิ่งที่เด่นหรือที่ด้อยยอมรับรู้  
 รัฐบาลพินิจหวังพึงซึ่งดาหู  
 ไว้ยู่คู่บ้านเมืองสืบเนื่องไป  
 เราพยายามสร้างยศให้สดใส  
 ประเทศไทยได้ทรงอยู่คู่ฟ้าดิน

### บทกวีของ ของ ฉิว ทิพย์วารี...(5)

ริมสายน้ำลำปำค่าลงแล้ว  
 เพียงชอทรงองค์อินทร์พัฒนครรพ  
 เสียงประสานปานประโคมประโลมโลก  
 แสงไฟสว่างท่ามกลางคืน

วิวกแว่ววังเวงดังเพลงสวรรค์  
 มากล่อมขวัญชาวลำปำยามค่ำคืน  
 สลัดโศกสิ้นระทมข้อขมขื่น  
 สะท้อนทับกับพื้นน้ำลำคลอง

ศุภรยแพร่แววมวงพราระยับ  
 คารารายฉายแสงแผ่สีทอง  
 ทุกเคหาอาศัยอุทัยสนุก  
 หาดทรายแก้วแนวนอกระลอกพราว  
 สนสสิ่งบังบ้านสถานลิจิต  
 ภัคตาการลานศิลาประชาคม  
 มวลพันธุ์ไม้รายเรียงเคียงไม้ดอก  
 ดึงน้ำค้างพร่างพรอมระบมใบ  
 พันธุ์โกมุทผลดอกออกแอบอ่าว  
 มัจฉาล้ำกล้ำกรายไถ่สาทร  
 นำกินลมชมวิวดูทิวพฤษภ  
 ไร่สำป้าล้ำอ่าวเข้าถึงทรวง  
 ชนิดต่างค้ำชาวไถ่ยังไผ่หา  
 ลิ่นนี้หน้ยังนำประจ่าง  
 ธรรมโชนม์โปรดสดับมารับใช้  
 ดั่งของขวัญอันจากฝักผลงาน

บระคุกับเก็งแก้วผุดแผ้วผ่อง  
 ธารห้องคลองสะท้อนทับรับดวงดาว  
 หนุ่มสาวสุขเกษมสมรับลมหนาว  
 พลุกขาน้ำวักง้น้อมค้อมรับลม  
 ของนักจิตรกรเขียนพู่กันสม  
 ที่เรียงลมเหล่าวัยรุ่นละมุนละมัย  
 ผายแผ่ออกกิ่งก้านบานไสว  
 ส่งกลิ่นไอแค่ละซ้ออรชร  
 ยามเช้าเข้าบานชวนมวลเกสร  
 ลมอ่อนอ่อน โขยขึ้นระรื่นทรวง  
 ในห้วงนิกของหนึ่งกึ่งยังหวง  
 ช่างเป็นบ่วงรำพันเสียนั่นคง  
 อุดสำห่มชมสถานการประสงค์  
 ตามเจตน์จงใจรับไว้กับงาน  
 ไว้สวดลาให้เห็นเป็นหลักฐาน  
 ขอให้ท่านประสบสุขทุกท่านเอย

บทกวีขอม ของ ฉิว ทิพย์วารีย์...(6)

ใครที่มีมือถือเวียนให้เขียนคัด  
 ตั้งแต่เส้นเป็นวงหัวตรงจน  
 สีสืบสีพยัญชนะสละต่อ  
 ใครที่ป้อนซิ่นเสียงสำเนียงไว  
 หนังสือเอกเลขโทโบราณว่า  
 พร้อมพุทธจริยะพะละชาล  
 ไถวที่เบรือบข้างปิ่นลุตศวรรนตั้ง  
 บ่มจรรยา มารยาทฉลาดวอน  
 ชี้อ้อย่างต้นอ้อกอไม่ล้ม  
 หัดการพนบน้อมถ่อมวาที  
 เปรยรกรอกกสวรรคมาสรรว่า

ใครช่วยหัดบรรจงทรงอักษร  
 ใครที่ป้อนความรู้เข้าสู่ใจ  
 แต่ตัว ก ถึง ฮ นกสูงถูกคำใจ  
 จนแจ่มในวิทยารูค่างาน  
 ให้ปัญญาแต่แรกจนแตกฉาน  
 หัดลาท่านเพียรพาผ่องอาภรณ์  
 ไม่รู้แสงนี้เรียงนกวถน  
 คัดไม้อ่อนที่คดงอให้พอดี  
 รู้ดูลมพายุอยู่สุชี  
 ใครคนชี้แก่นสารงานสำคัญ  
 ปลุกเมตตากาภูมิให้อุ่นขวัญ

มูติตาพาสันทุกกันวัน  
 อบรมเด็กที่มาสารพัด  
 ไกรพระคุณหนุนเศียรเวียนประเณิน  
 ไกรที่รื้ออยู่ว่างานอาภัพ  
 ไกรที่ย่อมค้อยทรัพย์ไม่คับใจ  
 พระคุณเออยแสงใดที่ในภพ  
 ท่านอาทรสอนศิษย์รู้วิชา  
 ต่างรำลึกนึกอยู่มีรู้หาย  
 ไกรคนนั้นปัญญาพาเราดี

ให้รู้มีนอบกขนาน่าทอดเทิน  
 บัญญัติจิตใจจนไม่เงิน  
 คูกเทียบเกินแสงสว่างพร่างอำไพ  
 ท่านยังกลับส่งข้ามพื้นน้ำไหล  
 กลับยึดในหน้าที่ชั่วชีวา  
 นอกพ่อแม่แลงบก็สุดหา  
 ได้นามว่าทิศเบื้องขวาค่ามากมี  
 ที่รอดกายเพราะพระคุณอยู่นเกิด  
 ท่านผู้นี้แหละหรือก็คือครู

**บทกวีขอม ของ นีว ทิพย์วารี...(7)**

สรวงสวรรค์สรรเสวงส์สักกะ  
 เลอเลิศสักกษณ์พระพักตร์พริ้มเยื่อนอ้มอ้ม  
 เทพสวรรค์ชั้นสูงสุดลงจุด  
 เสียงสวรรค์บรรเลงเพลงประโคม  
 สถิตไทยไพบุลย์พูนสมบัติ  
 รมพระคุณบุญญาคู่ธานีินทร์  
 ทรงขบขูหมูประชานาพาชาติ  
 นักประพันธ์วรรณนิพนธ์เลิศผลงาน  
 ทรงบรรเลงเพลงเพราะเสนาะโศค  
 ยามพระองค์ทรงเกษมราษฎร์เปรมปรีดี  
 สดุดประเสริฐเลิศศักดิ์อักษรศาสตร์  
 ความสามารถปราดเปรื่องกระเดื่องดัง  
 ทรงเชิดขูอนุรักษ์ให้ทักษะ  
 คอยโอบอุ้มภูมิปัญญาประชาชน  
 ทรงสันทัดประวัติศาสตร์ราชฐาน  
 ประจักษ์เจดีย์เหตุผลสนพระทัย  
 องค์ยุวราชามีสามารถ

ทรงโปรดประทานปราชญ์ฉลาดแหลม  
 ดั่งจันทร์แจ่มเจิดจ้าส่องโพยม  
 สูสิริกิติวงศ์พระทรงโฉม  
 กล่อมประโคมเทพธิดาลงมาดิน  
 ศักดิ์กษัตริย์สูงประเสริฐเลิศศาสตร์ศิลป์  
 พูนเพิ่มภิญโญยศปรากฏการณ์  
 ดำรงศาสตร์การศึกษามหาศาล  
 โวหารหวานเอี่ยมหยาดปราชญ์กวี  
 ดังปรานโปรดปลอบปลุกให้สุขี  
 อักคิตติสีขอเสียงกล่อมเวียงวัง  
 เจลี่ยวฉลาดฉาบแสงทับแฝงฝั่ง  
 คูกเสียงสังข์แสงสีสุริยอน  
 วัฒนพัฒนาสถาพล  
 เป็นโพธิ์ต้นร่วมเกล้าของชาวไทย  
 เบื้องโบราณคดีที่ยิ่งใหญ่  
 ทรงไว้ในบูรณามื้ออาหาร  
 เชิดชูชาติแจ่มจรัสประภัสสร

เสด็จสดับรับรู้แทนภูธร

นำพระทัยทศธรรมอันล้ำเลิศ

ทั่วทุกทิศมีตรประเทศน้อมเกศกรรม

ทรงพระคุณสิ้นฟ้าสากเรศ

สมเป็นยอดขัตติยากุมารี

คุณธรรมสัมมาจริยวัตร

องค์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา

บำบดร้อนอำนาจเย็นเป็นนิรันดร์

ทั่วไทยเทิดทูลกระหม่อมมิ่งจอมขวัญ

ผูกสัมพันธ์ซาบซึ้งพึงภักดี

ทรงพระเมตตาเติมเฉลิมศรี

บารมีพรสวรรค์เทพปัญญา

ผดุงรัฐค้ำจุนราชภูริศาสนา

พระบุญญาอันขจรพระเจริญ



## บทเกี้ยวจ้อ ของ แปลก มนตรี...(1)

เพื่อน้อมนำความสำราญบริการญาติ  
การอภัยเหมือนพวงมาลัยเป็นของขวัญ  
ผมคณะมาที่บ้านไม่พืงท่านแล้วพืงใคร  
ท่านรักสงบไม่รบกว่นเที่ยวรวนหน้ง  
ถ้าเสียงไม่ค้งพืงไม่ได้เล่น ไม่ค้  
การเล่นหน้งยังยากเหลือเหนือจะหน้ง  
ผมนายหน้งค้งหน้าพยายาม  
เพราะนานาจิตตังค้งพระว่า  
กราบแทบเท้าท่านทุกคนที่สนใจ

เรามาสังสรรค์กันด้วยเสียงเพียงศิลปศาสตร์  
แม้ศึคพลาดโปรดด้วยช่วยอภัย  
จากท่านนั้นนับว่าบุญคุณยิ่งใหญ่  
ความค้งใจท่านค้งไม่ขัดค้ค้ไมตรี  
พืงนึ่งยังรักชื่อหรือศักค้ศัตรี  
ท่านผู้มีความรื้อย้าววม  
เหมือนปากพักตร์บุกพวงฝาดงหนาม  
จะทำตามให้ชอบทุกท่านเป็นการหน้งใจ  
เป็นปัญหาคณะคนเดียวเจียวหรือไหว  
เมื่อท่านอภัยให้กับหน้งแล้วโปรดพืงนียาย

## บทเกี้ยวจ้อ ของ แปลก มนตรี...(2)

ท่านวงศาหน้าโรงหน้งนึ่งนอนนึ่ง  
สะไบบางกางบังมั่งเกิดญาติ  
จะไซ้หวัดจ้งขัดไว้ไหวให้ทัน  
น้ำค้ำพรมลมพราวเดือนดาวค้อย  
กลืนนวลเนื้อเจือจันท์กระแจะจาย  
จับจิตหน้งจ้งสนิทใจค้ควน  
ยั้งเย็นวบซาบซึ้งถึงค้ำยอ  
พอหายหนาวหนาวน่ายไม้ง่วงนอน  
แกล้งสุมหหนาวสาวหนุ่มชุ่มชิววัน  
ทั้งแบ่ค้ำมาแต่แลรักโศก  
ถ้านายหน้งนึ่งน่ายไว้ศรัทธา  
รัตติกาลผ่านผลสมลมน้ำค้ำ  
ห้องเคยนอนหอมอนเคยหนุนอุ้นอกใจ  
นึ่งถึงคู้ที่อยู่นอนถนอมแบบ

เมื่อลมปลัดพัดมาเวลาค้ค้  
ต่างรู้ลี้กหวั่นไหวไปตามกัน  
น้ำค้ำสาตหนุ่มสาวจะหนาวสั่น  
ช่วยแบ่งปันจ่ายสะไบให้ใจสบาย  
หอมดอกสร้อยเสาวคนธรรมาถันหลาย  
ระเหยหายหอมหวานจ้งจวนจ้อ  
กลืนโออุ้นวงศาหน้งหนาหนอ  
กระซิบขอให้หนุ่มสาว(กระชะชะ)เข้าใกล้กัน  
ไซ้หน้งสอนนอนสังค้กว่านึ่งหนาวสั่น  
ตัวค้ค้หาตาหันหากลัญญา  
ค้ยัง โกรกโลกยังก้ค้ค้ค้ค้ค้ค้  
ถูกว่าสง่วงศายยังอาลัย  
ท่านเห็นห่างเคหาที่อาศัย  
ค้องห่างไกลคู้ชมมาค้ค้ค้ค้ค้  
ไม่ได้นอนฮ้อนแอบแบบถนอม

ดอกราตรีที่อยู่ไกลแดนใต้ตอม  
 ป่านนี้ห้องต้องเงียบเทียบสังค  
 สุดอวิชฉันรนอนอยู่บนเตียง  
 อะไรคังฟังดูแห้วหูหา  
 นำเอ็นคู้อยู่หลังเฝ้าสังวร  
 ยั้งระวังยั้งระเวงแสสร้างให้โศก  
 หักอารมณ์ข่มอาลัยไปตามดวง  
 สร้างสวรรค์สรรสวาทาคไว้สวย  
 เฝ้าคอยหนบ่นหาน้ำตานอง  
 เพราะรู้เชิงเริงซู้ยู่สุดปลื้ม  
 ลืมคู่เก่าเรากูสร้างอยู่ห่างไกล  
 เหมือนมาลีไม่มีแมลงที่แผงเฝ้า  
 ด้วยลมพัดพัดไม้หยุดสุดเปล่าเปลี่ยว  
 ไหนหนาวเหน็บเจ็บจิตคิดแล้วกลุ้ม  
 สุดอดสู้อยู่หลังแสนสังวร

ก็หมองมอมรอกอยชะม้อยเมียง  
 คีกณัดยิ่งสงบสังคเสียง  
 กอดแต่เพียงหมอนข้างต่างกุ่มนอน  
 เมื่อใดมาแอบอุ่นตระมุนหมอน  
 ค้องร้าวร้อนโรครักสลักทรวง  
 กำเริบโรคสุครึกษาเมื่อยาหลวง  
 เวลาว่างแสนช้านาที่ทอง  
 โศกไม่ช่วยเมื่อมีที่มัวหมอง  
 หัวอกของคนคอยก็น้อยใจ  
 แล้วเลยลืมเกหาที่อาศัย  
 ลิดฝักไฝสัปคนอยู่คนเดียว  
 บานรอเคว่าแมลงจนแห้งเหี่ยว  
 คีกพิกเดียวดาวเดือนแกลื้อนอัมพร  
 ในทรวงสุขกามเกินต้องเมินหมอน  
 ว่านภขมื่นเหลือองอ่อนไปนอนอื่น

### บทกวีวจอ ของ แปลก มนตรี...(3)

สวัสดิวศาที่มาสูก  
 อโรคยาปรมลภาพระว่าไว้  
 ท่านมาชมมหรสพพบสนุก  
 สรรเสริญลาภยศปรากฏมี  
 สบสมหวังสังคมอบรมจิต  
 คำโบราณท่านว่าแบบไว้แบบคาย  
 คบบัณฑิตคิดคบพบเหตุผล  
 เมื่อคบพาลพาลพาไปหาลาว  
 คนปัญญาควรหาอุปถัมภ์  
 เพราะศาสนาเหลือเวลาไม่เท่าไร  
 เราพยายามตามองค์พุทธบัญญัติ  
 ถ้าอยู่ได้ให้พ้นจนกับปีกล้วย

ได้สิ้นทุกข์สุขิราศิหา  
 คนที่ไม่มีโรคนับว่าโชคคี่  
 ให้ความสุขอยู่ในสมองให้ผ่องศรี  
 แม้เกิดที่คนใดใจสบาย  
 คนบัณฑิตซัดเชื่อเมื่อมุ่งหมาย  
 คบคนร้ายร้ายจะพาไปหาลาว  
 ไม่พาคบให้หลงไปหลงเหว  
 ไม่พันเปลวเพลิงกล้ำมาหากัย  
 เราคั่นคว่าหาพระธรรมจำใจใส่  
 นี้สองห้าหนึ่งเจ็ดนับเสร็จกับกึ่งกล้วย  
 อย่างที่ตัดพทุทโรวาทให้คลาดผัน  
 ต่อจากนั้นศาสนาจะถาวร

เราชาวพุทธยึดหลักบิณฑบาต  
ได้แอบอิงสิ่งดีที่แน่นอน  
เราชาวพุทธถ้าไม่ยึดเอาไตรรัตน์  
แต่ธรรมความดีสี่แพร้วพราย  
เหมือนนกยูงมีแววที่วงหาง  
สัญชาติหงส์ย่อมลงเล่นสระบัว  
ท่านชมหนึ่งมาฟังมาพบภามิต  
ถูกบางท่านชอบนิยายที่หมายชม  
ท่านจดคำธรรมะพุทธตรัส  
ให้อายุยืนหยัดจตุรพร

คือเคารพหลักพระพุทโธมโหฬาร  
ตัดความร้อนข้ามโลกโอบอบาย  
เหมือนเพชรพลัดตกดินแล้วจมหาย  
ถึงร้าวราก็ไม่เห็นเป็นตะกั่ว  
สงวนร่างสงวนศักดิ์รักร่างหัว  
ไม่พาตัวตกโจนลงโคลนตม  
เอาไปคิดค้นพิเคราะห์ให้เหมาะสม  
คำนิชมชมนิยายผมให้พร  
เทศน์บัญญัติข้อคำเป็นธรรมสอน  
ให้ถาวรมั่นคงจงเจริญ

### บทกวีของ แปลก มंत्री...(4)

จะขอเตือนเพื่อนไทยสมัยนี้  
อย่าเห็นแต่น้ำเหต้ำเข้านั้นแบบ  
เขาเกี่ยวเหยื่อเพื่อล่อให้เราพอดิด  
พวกลิ้นแพร่งแผลงเพราะเปาะปัดโป้ง  
การลงทุนมีหรือคุณไม่คิดค้น  
บ้างนักการเมืองเบื้องหลังเขามั่งมี  
เขามียศหมดเหนือข่มเฟือยมาก  
เขามีบังกาโลไฮเตลเช่นห้างร้าน  
มีฟลอโซว์ไฮพารสถานอบนวด  
แอบถือนูอยู่ออฟฟิตตั้งคิดแอร์  
ชาวบ้านนอกคอกนาหลังค้ำ  
การอยู่กินแต่ละวันคิดกันไกล  
ผู้แทนที่โกงชาติเขาสามารถซื้อกับข้าว  
มีรถถังบรรทุกสาวเข้าเหลาบาร์  
โกงภาษีคนจนไปปรนสุข  
เมื่อหาเสียงเพื่อชิงสัญญาจะบานแบ่ง  
เขาแกล้งขอเราพอรู้เหมือนตุ๊ก

การเลือกผู้แทนที่ดีต้องมีแผน  
เลือกผู้แทนผิดระบอบเข้ากอบโกง  
มันไม่คิดบาปเวรเดนท่าโห่ง  
เลี้ยงแม่โจงควายวัวตัวอัปรีช  
เรางตั้งเปิดหลังฉากหน้ากาผี  
โกงภาษีฝากนอกคอกเนียบาน  
เราจนยากไร้ยศอดข้าวสาร  
ตึกอาคารขึ้นด้วยลิฟต์สูงลิบแล  
สาวทรงทรวดเชกซ์มีห่างแห  
เราอยู่เรือนแพปั้นหยาลงคำไทย  
อาศัยหน้ามุงจากฟากไม้ไผ่  
เราอาศัยกับข้าวกลูกเต้าน้ำปลา  
ทั้งเขี้ยวเหี้ยแต่ละวันคั้งทันหยา  
เราชวนาเดินเท้ากินข้าวแกง  
ตามสนุกที่ถนนวัดสี่แวง  
เขาก็ก่ล้งพูดให้เราตายใจ  
ว่าเป็นกระตุกสันหลังหวังรีดไถ

ให้ชนกตางชีตชนย์ โขกนบ่  
เอาเงินก้อนป้อนปากผู้แทนอยากได้  
เป็นสถานรกสกปรกจ้ง  
ตัวกฎหมายหยาบคดเป็นกกฎหมาย  
นักประห้วงล้วงความลับให้กลับกลาย  
บั้งค้ายาเสพติดสิ่งให้โทษ  
รวบโควตำรัฐมนตรีวิธีแย่ง  
ขาดยุติธรรมนำพรรคผิดหลักเลือก  
แต่ผู้แทนคดีก็มีมากมาย  
ที่กล้าทำกล้าเถียงด้วยเสียงสิทธิ์  
ค่าของคนที่ผลงานท่านทำจริง

แล้วร่วมใจกัน เก่งหลวงกระทรวงคลัง  
ยกมือไหว้นายทุนช่วยหนุนหลัง  
ก็เพื่อหวังเก้าอี้หน้ามียาย  
แล้วกลับมาขู่คนจนปล้นกฎหมาย  
สร้างเรื่องร้ายหนุนหลังหวังให้ของแพง  
เลี้ยงคนโหดชั่วช้าน่าแสง  
แล้วแบ่งให้กันเองไม่เกรงอาย  
ดีแต่เปลือกข้างในเลวเหลวฉิบหาย  
ที่รับใช้ประชาชนเป็นคนจริง  
เอาชีวิตเป็นประกันเพื่อสร้างสรรค์ทุกสิ่ง  
เราขายหญิงคิดมั่นคงไปลงคะแนน

### บทเกี้ยวจ้อ ของ แปลก มนตรี...(5)

เมื่อสายันห์สัญญาดวงอาทิตย์  
จะลาโลกกลับหล้าสังฟ้าดิน  
อัสดงลงลับพยับเขา  
หวิดเรไรร้องเรียงเสียงจ๊กจั่น  
สกุณาหากินแล้วบินหลบ  
เหล่าวัวควายเต็มหญ้าหาคเวลาลง  
ชนชาวนาต่างต้อนกาสรกลับ  
ค้อยกลินหายไก่อัรตรีมีแต่เงา  
วันหนึ่งหนึ่งฟังทำอะไรบ้าง  
ทั้งคุณงามความดีมีเมตตา  
วันเวลานาทีมิคอยด้า  
ดวงข เทิตย์ดับทสี่่แสงพี เคน  
เราแก่ไปไม่รู้ตัวอย่ามัวหลง  
เก็บอายุหมู่อัตว์ตามอัตรา  
อนิจจังทั้งหลายของไม่เที่ยง  
ยึดรธรรมนำทางอย่างแนวแน่

จะสิ้นสิทธิ์แสงส่องทั่วท้องถื่น  
ว่าจะสิ้นแสงสี่ระวีวรรณ  
คณาเหล่าโกกิลาเจื้อยจ้ำจั่น  
คังสนั่นประสานสมระงมดง  
ยังคาคบรวงรังคัง ประสงค์  
ต่างร้องส่งเสียงบอกกลับคอกเรา  
เพราะตะวันลับลิ้วโลกกลงเหลี่ยมเขา  
มนุษย์เราควรถัดถึงชีวิตเกิดมา  
ในเรื่องสร้างหลักฐานการศึกษา  
จงเสาะหาสร้างสมนิยมยินดี  
เป็นปัญหาให้เราคิดเป็นนิงสิน  
อายุสิ้นไปหนึ่งวันตามสัญญา  
การเวียนวงคืนวันเป็นปัญหา  
ค่าเวลาลงวันนี้มีแต่แก่  
สุดจะเสียงหลีกหายให้ห่างแเท  
ผลเพื่อแผ่บรรลู่สุขประคชูชัย



## บทกวีชาวอ ของ แปลก มนต์รี...(6)

เจริญรักนักนิยมสังคมนาฬัง  
 เอกโทตรีทิฆะวัธิตะเรียง  
 จาริตรอยร้อยกรองของ โบราณ  
 อนันตคุณอนนาคานุรักษ์  
 มรดกตกทอดตลอดเลิศ  
 ไกรจรโลงโครงการในด้านนี้  
 ที่ท่านรักนักแสดงศัพท์แสงเสียง  
 สมพรปากฝากพรสี่ที่สำคัญ  
 คนโบราณกาลเก่าแก่ออตั้ง  
 วัฒนธรรมสำคัญจรรยาด้วย  
 คัมภีร์ศาสนาจะเสื่อมสุด  
 หนึ่งจะเสื่อมเสียเพราะหนึ่งดังเช่นกัน  
 สิ่งเหมาะสมกรมศิลป์ากร  
 สอดส่องดูขุขมรดกไทย  
 สถาบันท่านผู้ใหญ่สนใจหนึ่ง  
 พระจอมจักรีวงศ์ทรงผดุง  
 ศิลปวัฒนธรรมประจักษ์กัน  
 อนุชนจงสนใจในหลักการ  
 ประเพณีวัฒนธรรมตะวันตก  
 ความเจริญวัตถุช่วยยู่ให้แล้ว  
 เลือกสิ่งที่ดีงามทำตามได้  
 อนุรักษ์ขุขมรดกไทย  
 ขอบคุณครบถ้วนสนับสนุนหนึ่ง  
 เป็นเอกลักษณะมีภัยให้ศิลปะถาวร  
 ใสสูงส่งอยู่ในดวงดินแดนประชาญ์  
 เรื่องที่ชั่วให้หายลงได้แผ่นดิน

มายืนนั่ง ได้สติบพิงศัพท์เสียง  
 ก็เพื่อเพียงแบบบรรพพันทักขณณ์  
 ด้วยผลงานซาบซึ่งครึ่งสลัก  
 โลกประจักษ์สิ่งจสุดดี  
 ชาติขุขิตริภษาเสริมราศี  
 ก็เป็นที่จุมขึ้นทุกคืนวัน  
 ก็เพื่อเพียงส่งเสริมเพิ่มสร้างสรรค์  
 ให้ท่านนั้นคนสรรเสริญเจริญรวย  
 เรารุ่นหลังสานต่อให้พอสวย  
 เรารองช่วยกันรักษาสถาบัน  
 เพราะสงฆ์สมมุติเหยียบย่ำธรรมชั้น  
 แต่ว่ามีปัญญาชนยังสนใจ  
 ไม่นิ่งนอนมีงานส่งเสริมใส่  
 ขอบยกใส่ไว้เหนือเกล้าชาวตะลุง  
 ลงไม่พึงจะเข้าขั้นคิดปิ่นสูง  
 มอบตะลุงแห่งชาติพระราชทาน  
 นิยมถิ่นรักษาไว้ให้ถูกหลาน  
 อัยาระรานหลงผิดคิดตั้งแล้ว  
 ถึงสกปรกอย่าทำตามลอบลามเหลว  
 เหมือนตกเหวเสียหายน่าอาลัยใจ  
 รู้จักใช้ตามประสงค์ไม่หลงไหล  
 ให้โปร่งใสสดสีความดีงาม  
 ให้คงยังยืนอยู่คู่สยาม  
 ไม่เสื่อมทรามเพราะผู้ข่มนิมิติน  
 ผู้ฉลาดเฉลียวเลิศประเสริฐศิลป์  
 ให้ศิลปป็นรู้ซึ่งถึงอินทร์พรหม

บทกวีวอจ ของ แปลก มนตรี...(7)

ให้ชนชมเพื่อเชื่อมสัมพันธ์ชาติ  
 สามัคคีค่าคุณจนเจือจิต  
 ผสมผสานการบันเทิงรื่นรมย์  
 จรรโลงไว้ฝ่ายจารีตประเพณี  
 ประจำไทยประจำใจของศิลปิน  
 แผ่นดินธรรมแผ่นดินทองท่องเที่ยวไทย  
 สามสถาบันนั้นให้แผ่นดินแกนกลาง  
 ประเพณีแผ่ซ้นตะวันตก  
 เลือกสิ่งที่ดีงามตามทำเนา  
 อย่างหลีกเลี่ยงความเจริญของวัตถุ  
 โลกหมุนไวใจหมุนวนผลตามมา  
 แผ่นดินสยามฝ่ายตรงข้ามมันต้องการ  
 แดกแยกเสียเอกราชหมดชาติไป  
 หนึ่งตารางนิ้วให้ใครไม่ได้แล้ว  
 เราหวงแหนแดนดินอดีตดั้ง  
 ยอมสูญเสียเลือดเนื้อพลีเพื่อชาติ  
 ให้เหมือนแผ่นดินบรรพชนคนไทยเดิม  
 เกิดเป็นมนุษย์พบพุทธศาสนา  
 สิ้นสวดยศยศแว่นพราหมณ์พรหมพราย  
 รสอะไรในโลกนี้ที่ปรากฏ  
 เสียงอื่นใดที่โคงคังทั้งคืนคอน  
 แสงอะไรใสสว่างกลางทวีป  
 ความเป็นธรรมนันทางสร้างศรัทธา  
 เพราะสังขารการเกิดแก่แน่นอนนัก  
 เกิดไม่ได้เอาอะไรมาเวลาตายนั้น  
 นอกแต่ความชั่วดีที่ทิ้งไว้  
 สามสถาบันมันคงถึงชงช้อ

ถูกยี่สำคัญสังสรรค์ศิลป์ป็นศาสตร์  
 ความสามารถช่วยเหลือเพื่อสังคม  
 ต่างมีสิทธิ์สรรแนวทางที่สร้างสม  
 คุณนิยมคำนิยายให้ยี่สยีน  
 ทั้งของค้ำวัฒนธรรมประจำถิ่น  
 ไม่เสื่อมสิ้นรักษาไว้ไม่เว้นวาง  
 เสกสรรใส่สิ่งสูงส่งสรรเสริมสร้าง  
 อย่างอออย่างประเพณีนอกหลอกลวงเรา  
 สิ่งสกปรกเสวทรามอย่าตามเขา  
 อย่ารับเอาสิ่งต่ำต้อยค้อยปัญญา  
 ย่อมอ้วนดูให้เสียชาติวาสนา  
 ตัวคั่นหาพาเวียนเปลี่ยนแปรไป  
 จะรุกรานรบเรานั้นในวันไหน  
 จะร้องเพลงชาติไทยให้ใครฟัง  
 แผ่นดินแก้วแหลมทองอย่าปองหวัง  
 ชีวิตไทยยังไม่ยอมเพื่อจอมเจม  
 ต้องฟันฟาดแลกชีวิตจนโลหิตเต็ม  
 สิ่งสูงเสริมไม่ให้เหยียบย่ำใครทำลาย  
 ก็นับว่าชาติเกิดดิศเหลือหลาย  
 ยังสวดยไม่เท่าสี่ที่พระข้อมจิ๋ว  
 ไม่เหมือนรสของพระธรรมคำพระสอน  
 ไม่ถาวรเหมือนเสียงธรรมล้ำโลกา  
 ไม่เทียมประทีปปัญญาธรรมล้ำโลกพลา  
 เลิกอิจฉาแข่งแก่งแย่งกัน  
 วัฏจักรความจริงทุกสิ่งสรรพ  
 ของสำคัญท่านไม่ได้พาอะไรไป  
 สมบัติทั้งหลายเป็นของโลกอย่าเศร้าโศกสงสัย  
 สติดีไทยอื่นอยู่คู่ฟ้าดิน

## บทกวีจาก ของ แปลก มนต์รี...(8)

ไหว้ใครรงค์ไทยใครรงค์รัตน์  
 ความรู้เดิมเริ่มคุณแรกครูสอน  
 เหมือนปึกษาในป่าสักสำนักบุญ  
 อย่าพักเรียนเพียรรักจะหนักอก  
 ต้องทำไปไทยป่าจาเจนจน  
 นื่องคำขานนายคำของดั่งรู้คิด  
 นางนักร้องนื่องนักรำนำผลงาน  
 คำนายสอนอย่างอนสายไว้ใส่หู  
 พบนิทานนานที่มีกลก้น  
 ใสสำนวนสวนน้ำคำสั่งสอน  
 วันสวนคมสมกันวันสมควร  
 แม้นมีสองมองสิดีหรือชั่ว  
 คนที่คำทำดีที่กล่าวก้น  
 ครุอนอนสั่งนั่งสอนวอนให้รู้  
 เรียนกับเขาเรากับเขียนอย่างเรียนว่า  
 เมื่อชายดีซัดยไว้สร้างสม  
 ที่เหลือจ่ายหลายเจือเพื่อสับเปลี่ยน  
 เพราะวงสาวว่าส่งจงใจคิด  
 เราได้เห็นเร้นหูอย่าดูค้าย  
 พบทางสุขทุกข์สร้างทางที่ชอบ  
 รุ่งหลายหนหลนหายไม่บ้ายใจ  
 คมเหมือนแก้วแก้วคมคารมหลาย  
 ฮอมจ้านพจนนำทำบศกถอน  
 หนักน้ำเขียนเนียรขำนำมว่า  
 จงประสพสุขตามคำควรเจริญ

ขอน้อมเกศเนตรก็มประณมหัตต์  
 น้อมมนัสคุณธรรมอันคำพูน  
 ทางอักษรอ่อนสีกดีหลักเวียนหมุน  
 อาศัยคุณผลทานต้องผ่านทน  
 เหมือนวิหคเวียนวันละพันหน  
 จำวางทนทางต้องว่างงาน  
 แรกสนิทผ่านลินต้องพื้นฐาน  
 ตามอาจารย์อ่านจาเริ่มประพันธ์  
 อย่าอูดอู้ดั้นหาจะตาหัน  
 สิ่งสำคัญสรรเอาคำสำนวนควร  
 ตัวหน้ากลอนตอนนำกล้วทั่วทุกส่วน  
 ในสำนวนสวนคำที่สำคัญ  
 ไม่ติดต้นติดหัวเมื่อตัวหัน  
 คนสำคัญสรรคำนำวาจา  
 เห็นทางคาหาทางหุประดูหา  
 รู้รักคนเขียนไว้ได้ขายเรียน  
 เพื่ออบรมเรียนขายไว้รายเขียน  
 อุดสำห้เพียรศึกษาจากาย  
 อย่างมีวิศิตมิตผ่าตัวสลาย  
 ต้องเขียนขายจ่ายเขียนเขียนจิตใจ  
 เมื่อรักรอบมอบรักเป็นหลักใหญ่  
 แต่คนไทยใครทนหนทางจร  
 พวกชายพลงข้างพลาชได้ฝึกสอน  
 เหมือนคนจรคอนจนทนทางเดิน  
 ขอบุชาบาซुरूสรรเสริญ  
 ยกนิยายขึ้นให้เพลินชนเชิญชม

### บทกวียาวจ้อ ของ แปลก มนตรี...(9)

แม้ว่าจะขึงกังวานประสานเสียงสงฆ์  
 นี้คือไทยมีธรรมนำประเทือง  
 อภิธรรมนำพิสุทธิพุทธศาสน์  
 กฎแห่งกรรมเป็นกลางทางชั่วดี  
 นิฏฏจักรธรรมจักรหลักภายิต  
 วัฒนธรรมนำทางสร้างศรีทธา  
 ประเพณีดีงามความประณีต  
 ขอบาริกผืนดินแน่นไว้นิมนั่นใจ  
 อย่าหลงวัตถุนิยมตะวันตก  
 ช่วยปกป้องของทีสิ่งดีงาม  
 ประเพณีตะวันตกสกปรกหย่าบ  
 ไร้ศีลธรรมเหมือนน้ำใจจืดไร้ปลอ  
 เราชาวพุทธถ้าไม่ยึดเอาใครรัศน์  
 ถ้าไม่ช่วยกันรักษานำเสียขาย  
 นักศึกษาอนุชนช่วยกันสนจิด  
 โลกหมุนวนใจคนก็หมุนไว  
 ขึ้นตามเขาเหมือนเราสูญตื้นชาติ  
 พิจารณาทางสร้างสัมพันธ์  
 เหมือนโมรีมีแววที่างหาง  
 ชาติบัณฑิตต้องคิดดีนี้ความซื่อ  
 ผ่านมาคุดันมาฟังพบภายิต  
 แต่ไม่หันพุทธวจนะพระ โคดม  
 เราชาวพุทธยึดหลักปักพิภพ  
 ขอให้ขยเขื่อนหทัยห้อมอัญพัพร

แต่ละองค์ห่มจีวรงามอร่ามเหลือง  
 ชาติรุ่งเรืองด้วยอารยะประเพณี  
 โลกธาตุโลกธรรมนำศักดิ์ศรี  
 เป็นเวทีของชีวิตท่านพิจารณา  
 เราควรคิดถึงภาษาถิ่นถวิลหา  
 ให้วัฒนาขังยืนอยู่คู่ถิ่นไทย  
 รอยจารีตจรโรงไว้หลายสมัย  
 ไม่หลงไหลสิ่งชั่วตัวกล้อยตาม  
 จงซุกเขกถักถักกัศย์สยาม  
 ถ้าละเลยสามแล้วจะพาไปไหนแล้ว  
 อยู่ในรอบของสังคมนการสัมพล  
 เหมือนตกแหงหัวงโมหาจะรุ่งวาย  
 เหมือนเพชรพลัดตกตมแล้วจมหาย  
 จะกลืนกลายเป็นวัฒนธรรมประจำไทย  
 ท่านมีสิทธิมีสมองที่ห้องใส  
 ขาดวิชัยในวิจเรณิจึง โยขจัน  
 ความสามารถอนุชนอย่าให้เหตผลผิดผัน  
 จงมุ่งมั่นพัฒนาอย่ามามัว  
 สงวนร่างสงวนศักดิ์ศรีกทางหัว  
 ไม่พาทัวกระ โจนลง โกลนตม  
 เก็บไปคิดค้นพิเคราะห์ให้เหมาะสม  
 ถ้าทุกสังคมปฏิบัติตามหมคความอารณั  
 คือเคารพหลักพระพุทธไม่หลดลอน  
 ให้ข้ เวมั่นทนงที่แห่งขวิญ

บทเกี้ยวจ้อ ของ แปลก มนตรี...(10)

ปากเป็นเอกเลขเป็นโท ไบราถเถือ  
 ความชั่วคือเป็นตราปราชญ์ว่าวอน  
 นรลักษณ์ประจักษ์นรชนชาติ  
 ซิพมลายสลายสิ้นทั้งอินทริย์  
 กวางวัวควายทั้งไว้ซึ่งเขากู  
 แรดทั้งนอเป็นข้ออ้างซ้างทั้งวา  
 นอกแต่ความชั่วคือที่ทั้งไว้  
 โลกได้รู้ชั่วคินี้คือใคร  
 ความดีชั่วเป็นหัวอย่างสองทางเทียบ  
 รู้ว่าผิดคิดหาทางล้างมลทิน  
 เว้นเสียได้อบายมุขเป็นสุขสุด  
 อย่าชิงชังอนุชนสิ่งสนใจ  
 เด็กละชั่วฆ่ามอมสิ่งข้อมกิด  
 จอร์โลงไว้ฝ่ายจารีตประเพณี  
 ผู้เหตุผลก้นกิดรู้ผิดถูก  
 เอาศีลธรรมยึดแน่นเป็นแก่นกลาง  
 ประเพณีแฟ่พขันตะวันตก  
 เลือกสิ่งที่ดีงามตามทำนอง  
 อย่าเพ็ดพิศเพลินการเจริญของวัตถุ  
 โลกหมุนไวใจหมุนวนผลตามมา  
 เป็นมมนุษย์พบพุทธศาสนา  
 ลีอื่นสวยด้วยแฉวพรราวแหราวทราย  
 รสอะไรในโลกนี้ที่ใสสก  
 เสียงอื่นใดที่ไค่ดังทั้งคินคอน  
 แสงอะไรใสสว่างกลางทวีป  
 เหลือประมาณการประเมินเกินราคา  
 พิสูจน์สุดพุทธศาสน์สะอาคแสน

สตุคคิทธิธรรมเป็นคำกลอน  
 ส่วนหนังสือเป็นศรีเมธีสอน  
 อนุสรณ์ประทับอยู่ชั่วชาติ  
 โททนต์ธาตุดั่งหรือคือสักขี  
 สิ่งกล่าวนี้เหลือไว้ในโลกา  
 นำมาหามูทั้งเข้ากรามตามประสา  
 มนุษย์คายไม่ได้พาอะไรไป  
 ถูกหกลานหลายเหลนหลินสิ้นสงสัย  
 ไม่ไปไหนผนิกแน่นในแผ่นดิน  
 ปราชญ์เปรยเปรียงเตือนศรีหรืออย่างมีศิลป์  
 โลกยังยินดีช่วยฮ่านวยชัย  
 ถึงวิมุติอนาคจะสตุไส  
 เลิกเหลวไหลแล้วกระทำกองปรกรรมดี  
 เดินทางผิดอุปถัมภ์เสื่อมศักดิ์ศรี  
 ทั้งไว้มีวัฒนธรรมเพื่อนำทาง  
 เพื่อฝังปลูกอุบนิสัยใจสว่าง  
 อย่าเอาอย่างชวานอกหลดอกสงวเรา  
 สิ่งสกปรกเลวทราบอย่าตามเขา  
 งามใจเอาจริงที่ด้อยคืออภัยญา  
 ย่อมยังอยู่ให้เสียชาติศาสนา  
 ตัวตมหาพาเวียนเปลี่ยนท่าสาย  
 ก็กับว่าชาติเกิดเลิศเหลือหลาย  
 สวยยังไม่เท่าสี่อ้อมจิ๋ว  
 ไม่ก่มีอนรรธของพระธรรมก็พระสอน  
 ไม่ถาวรเหมือนเสียงธรรมล้ำโลกา  
 ไม่เทียบประทีปปัญญารธรรมล้ำโลกห้ำ  
 เอนกค่าอนันต์คุณบุญบารมี  
 เดินตามแดนพุทธพจน์สตุสุขศรี

สิ้นภยันทีอันพิราลัยไว้แล้วก็  
 เราชาวพุทธถ้าไม่เคยเอาใครรัตน  
 พบเข้าแล้วของดีมีราคา  
 เข้าไว้ควากันเสียบ้างพึ่งทางพระ  
 จงทำบุญตักบาตรเราชาติไทย  
 เขี่ยคหฬามชาติศาสน์กัมมัฏริย์จัดเป็นพาล  
 ชาติบัณฑิตคิดดีจะมีเงิน  
 เพราะสังขารการเกิดแก่แน่นอนนัก  
 เลิกเบียดเบียนทั้งสาเล็กฆ่าฟัน

ผู้ซึ่งเคยคิดใหม่ทวงเมตต์กับ  
 กับผู้คบบุญบชใหม่ทวงเมตต์กับ  
 เหมือนเพชรพลัดตกคมสุมดมหา  
 หมั่นศึกษาศีลธรรมประจำใจ  
 แล้วเลิกละภิกษุเสลวโลกเหลวไหล  
 จิตเต็มใสสุดประเสริฐเกิดมงคล  
 จะهلكลาญเทพสาบแข่งทุกแห่งหน  
 ล้ำของคนรักษาคำเป็นสำคัญ  
 วัฏจักรความจริงทุกสิ่งสรรพ  
 ทุกคนนั้นไม่พ้นเพลิงเซิงตะกอน

บทกวียาวจ้อ ของ แปลก มนตรี...(11)

สามฤดูอยู่ดีก่อนนี่นั้น  
 โลกหมุนหันตามวันของเดือนปี  
 ล้อลิ่มหันคั้หมันดำสันต์สืบ  
 มีทุ่งนาป่าเขาถ้ำเนาธาร  
 ฝนตกต้องตามฤดูอยู่เป็นนิจ  
 มลพิษคิดพันธุ้ไม้นั้น ไม่มี  
 บ้าอคมสมบูรณ์พูนพิพัฒน์  
 มลภาวะไม่มีที่พิษภัย  
 มีดงหน่าป่าใหญ่ใบไม้รัก  
 เมื่อน้ำใหญ่ไหลหลากมากมายนั้น  
 รากไม้เหนียวเกี่ยวพันนั้นยึดได้  
 น้ำไหลหลากจากเขาช่วยเบาแบ่ง  
 แต่เดี๋ยวนี้มีเป็นเหมือนเช่นก่อน  
 เขาโล้นเปลี่ยนเขื่อนเขื่อนกั้นเขื่อน  
 เป็นโคลนตมหล่มเหลวเหลือหลากสิ้น  
 ลงห้วยหนองคลองบึงถึงวงวัง  
 เป็นภาวะมลพิษคืออยู่หรือ  
 น้ำปล่อยจากโรงงานสารเคมี

แล้วเปลี่ยนผันไปตามจักรราศี  
 แล้วยังมีถึงสามฤดูกาล  
 เพราะแผ่นดินกว้างใหญ่อันไพศาล  
 ด้วยแดนคาบดินอุดมสมบูรณ์ดี  
 สุขชีวิตสัตว์มนุษย์สุดสุขศรี  
 ทั่วทั้งที่ป่าเขาถ้ำเนาไพร  
 มนุษย์สัตว์พึ่งพาได้อาศัย  
 ฝนตกใหญ่เมื่อคราหน้าหมันต์  
 เมื่อฝนตกมาดี ดจึงยึดพัน  
 สักคั่นชลดไว้มิให้แรง  
 เพื่อมิให้พังดินสิ้นสุดแห่ง  
 รักษาแหล่งต้นน้ำและลำธาร  
 คนโคนก่อนป่าสิ้นทุกถิ่นฐาน  
 น้ำป่าเขาก่อนหกค้ำไว้ถึงฝั่ง  
 น้ำขุ่นขึ้นลงคุ่มแล้วคุ่มข้าง  
 แล้วก็ขังปฏิกูลพูนทวี  
 สิ่งแวดล้อมทั้งหลายไม่หน่ายหนี  
 ลงในที่เหมืองน้ำและลำคลอง

นี้มันเมื่อก่อนเคยเทศน์เป็นพิธีมา  
ทั้งบ่อนลาบแก๊งฟุ้งงลลอง  
อย่าทิ้งขะมูลฟอยลงลอยน้ำ  
ทั้งที่ข้อมมากที่ของปฏิคุณ  
สิ่งแวดล้อมพร้อมทั้งจะมีโทษ  
เมื่อชายหญิงไม่ทิ้งไม่ทำที่  
เริ่มตั้งแต่วันนี้เถิดพี่น้อง  
เมื่อทราบแล้วจึงยั้งฟังสนทนา

นี้แปลชโยไปเป็นภวณ เตยตตยของ  
เจ้าท่านองสิ่งแวดล้อมอยู่พร้อมมูล  
จงการห้าที่เรงลลองของเสียดูญ  
เพิ่มพอกพูนมลพิษคิดให้ตี  
ขอช่วยไว้รดกันรักษาอย่าหน่ายหนี  
ที่ไหนมีช่วยเก็บบ้างให้บางเบา  
โทษเราต้องเข้าขันเทียบทันเขา  
หนึ่งนำเอานิยายชามาเล่าให้ฟัง

บทกวียาวของ แปลก มนตรี...(12)

เห็นดินไทยเคยเต็มไปด้วยป่าไม้  
ป่าดงดิบลิบลิ้นับพันปีนาน  
แสนอุดมสมบูรณ์พูนพันธุ์พืช  
ป่าสงวนควนภูเขารามากมี  
หุบหว้าห้วยมากด้วยป่าไม้ใหญ่  
เมื่อเหมมหอกมาจับก็กลีบกลาย  
คอกที่ต่ำต่ำห้วยเหวละทาน  
น้ำไหลหลังตั้งบึงเมื่อมีคัง  
เมฆจับหม่าป่าอุ้นฝนไหลหล่นแรง  
ถึงหน้าแล้งไม่แห้งห้วยสายธาริน  
น้ำตกมีที่มาของป่าใหญ่  
หมดที่มาป่าเหนือเหลือแต่คอก  
ท่านตัดไม้ทำลายป่ามากหลาย  
ปลูกทดแทนกันข้างทางที่ดี  
ว่าบรรพชนคนเก่าคราวโบราณ  
คราวจ่าเป็นเห็นการณ์ใกล้เกิดไทยเรา  
หมดป่าดงดินคังแยกแแตกกระแหง  
กลับเป็นทะเลทรายร้ายแรงร้อน  
ดินหมดครนควนหมดป่ามาหมดข้าว

ทั้งเหนือใต้คงไม้ใหญ่อันไพศาล  
อายุกาลไฉนนับพันปี  
ดูยวอียดเขียวชะอุ่มพุ่มพฤกษมี  
สมบูรณ์ดีทุกฤดูอยู่สบาย  
คันกิ่งใบสาขาแผ่ขยาย  
แล้วละลายเป็นน้ำฝนหลังหล่นลง  
ลงเลนลานไหลหลายไม่ไหลบดลง  
ยิ่งสูงส่งเหมาะสำหรับกับเมฆฝน  
ลงตามแหล่งท่อธารละหานหิน  
ไม้สูงชันป่าไม้เงาใช้พอ  
น้ำตกไหลป่าลดน้อยต่ำร่องธาร  
น้ำไม่พอหมดที่มาป่าไม้มี  
ขออวนไหว้อยาทำอีกจงหลีกเลี่ยง  
ลูกหลานสืบขึ้นข้างหน้าจะค่าเอา  
ไว้รักษาอายุคงแค้นแสนโง่งเงา  
เข้าทำเนาสำทนายไว้แน่นอน  
เพราะร้อนแรงไม่มีที่ผันอ่อน  
จงหยุดก่อนการตัดไม้ทำลายป่า  
กลับละละกล้ำมลพิษคิดเถิดหนา

ตั้งแรงเชื่อมผูกที่เกาะมกมอม  
 ต้นตอไม้หลายชนิดน้ำมีค้ำ  
 ทั่วมร้อยเปื่อยเน่าแล้วระคน  
 คิน โคลนตมหล่มเหลวจากหลายแหล่ง  
 คนไม่คิดผิดนัดตัดโคนไม้  
 จนสายธารเปลี่ยนทางอย่างผิดผัน  
 หลายประเด็นทำลายป่ามาประดัง  
 ลดทำการเททิ้งสิ่งให้โทษ  
 ทั่วทั้งโลกเล็งเห็นว่าเป็นภัย  
 เราคงไทยทำเพื่อไทยใจรักชาติ  
 เพื่ออนุชนคนรุ่นหลังยังดำรง

มรดกจะเป็นพิษมีพิษพิสด  
 ไนวนวังเขื่อนฝายย่อมไร้ผล  
 เปื้อนแปดปนมลภาวะจะทำลาย  
 เป็นเหตุแห่งไม่ในข้างทางเสียหาย  
 เขาทะเลยควนด้อมทับถมพัง  
 ต้นน้ำต้นต้นตัดมลพิษข้าง  
 ท่านผู้ฟังชายหญิงจงจริงใจ  
 ของจงโปรดพวกเราเอาใจใส่  
 รัฐบาลไทยเห็นผลตรงรงค์  
 ความสะอาดถูกต้องของประสงค์  
 ชาติมันคงไทยเจริญไปเนิ่นนาน

### บทกวีจาก ของ แปลก มนตรี...(13)

ท่านสดมาแล้วยังนั่งหมอนึงประยงค์  
 สมโภชสองร้อยปีจักรับดินทร์  
 ไม่เคยขึ้นแก่ใครเป็นไทยชาติ  
 เรนหล่นหลานอนุชนจงสนใจ  
 อย่าตามเขาเอาอย่างตะวันตก  
 ขึ้นตามเขาเราต้องตกปล่องเปลว  
 ถ้าไม่รีบกลับใจไปไม่รอด  
 กิเลสรวมล้อมไปถนัดไว้ศรัทธา  
 ทั้งทางการท่านเร่งรัดจัดฟื้นฟู  
 คำสั่งสอนสิ่งสำคัญที่มั่นคง  
 ของดีเราทำไม่เอาไปทิ้งขว้าง  
 สามสถาบันมั่นคงทั้งระบอบ

บรรเทาทุกข์ด้านบั้นเพิงเกล็ดศิลป์  
 รัตนโกสินทร์ถิ่นวิไล  
 มีอำนาจอารีคดริ่งคือค้ำชัย  
 อยู่ฝึกให้ของดีทำสิ่งเสว  
 ล้วนสกปรกหยาบคายเหลือหลายเหล่า  
 เข้าห้องแหวนบายไร้ปัญญา  
 จะต้องจอดไม่พิกจนเสียแล้วหนา  
 ศาสนาประเพณีมีแต่ค่อยลง  
 ให้กลับสู่สภาพเดิมต่างเสริมส่ง  
 คือคำสอนองค์พุทธเจ้ากล่าวไว้ไกล  
 จงหาทางเก็บค้ำกลับใจใหม่  
 บัณฑิตเราอยู่ตลอดรอดคณา



## บทกวีของ ของ แปลก มนตรี...(14)

แดนสมบูรณ์พูนอุดมมานมนาน  
 ผันตกต้องตามฤดูอยู่ไม่ขาด  
 ทุกฤดูอยู่ดีมีกลับกลายเป็น  
 คูทศไหนเพลินไปตามธรรมชาติ  
 ทุกคลองทำนอราบกินทุกถิ่นไป  
 แต่เดี๋ยวนี้มีโรงงานการผลิต  
 มลภาวะคละน้ำครำเต็มลำธาร  
 ล้วนแต่สารเคมีที่เป็นกรด  
 ครวัน โรงงานควนรัตนทร์พ่นกระจาย  
 ฝุ่นละอองไอน้ำครำซ้ำเกาะติด  
 ชาติเจริญประเมิณการสุคทานทน  
 ค้ำฝืนพิษติดฟ้าแน่นหนานัก  
 จึงรณรงค์ทุกทางอย่างเคร่งครัด  
 สิ่งแวดล้อมพร้อมที่มีประโยชน์  
 อย่างแท้จริงของลงท้องธาร  
 จงประหยัคกำจัคขยะอย่าทำเพิ่ม  
 พบสิ่งของมองเห็นเป็นพิษภัย  
 ซากสัตว์ตายร้ายกาจอยู่กลาดเกลื่อน  
 ใครคิดต่อขอฝักภาคพื้นดิน  
 ทุกโรงงานท่านลงทุนขอขอบคุณครับ  
 สิ่งพิษภัยไม่มีที่เจือปน  
 เจ้าหน้าที่จงจัดการกับโรงงานผิด  
 ทงบปีเตวณด้วนถูกบุกถูกทำลาย  
 น้ำไม่มีที่มาเมื่อป่าหมด  
 เริ่มอดบ้างต่างจังหวัดจัดเป็นภัย  
 หยุคเกิดท่านการตัดไม้ทำลายป่า  
 หยุคเพื่อไทยเพื่อเห็นใจไทยกันเอง

ด้วยแหลมทองของไทยอันไพศาล  
 ัญญาหารพิชพันธุ์นั้นมากมาย  
 ธรรมชาติสิ่งแวดล้อมพร้อมทั้งหลาย  
 สิ่งเลวร้ายไม่มีที่พิชภัย  
 น้ำสะอาดอากาศโล่งปลอดโปร่งใส  
 ปลอดโรครภัยไม่มีที่แผ้วพาน  
 ปล่อยน้ำพิชเป็นภัยให้ไหลผ่าน  
 พลอยสังหารสัตว์น้ำให้จำตาย  
 อยู่ทั่วหมคเมืองไทยน่าใจหาย  
 กรคกลับกลายเป็นพิชมีอิทธิพล  
 อากาศพิชปนระคมทั้งลมฝน  
 ฝุ่นเบืองบนมลภาวะมาตราวัด  
 มนุษย์จักเสียชีวิตด้วยไข้หวัด  
 ด้เรังรัดอนุรักษ์ตามหลักการ  
 จะให้ไทยเมื่อทำลายหลายสถาน  
 ไม่ทันนานเนาเป็ยอยู่เรื่อยไป  
 เราริเริ่มกันรักษาอย่าเหลวไหล  
 ขุดหลุมใส่ฝังส่งลงในดิน  
 ไข่แกดังเดือนจงฝังเผาเราหมคหมิน  
 เจ้าของถิ่น โรงงานท่านทุกคน  
 ช่วยปรุ้งปรับกำจัคแล้ววัดผล  
 ท่อเครื่องยนตร์ฟอกควันหมคอันตราย  
 ขออย่าคิดลาภผลประชาชนเสียหาย  
 ตัดโก้นไม้เขาไถ่นถนเห็นแต่ไกล  
 น้ำก็ลดทุกภาคไม่หลากไหล  
 จะโทษใครไทยทำลายไม้ไทยเอง  
 หยุคคบหานายทุนหุ้นข่มเหง  
 ถ้าชาตินักเลงหยุคทำลายผมไห่วอน

### บทกวีวจอ ของ แปลก มนตรี...(15)

เหล่าวงศาน้ำโรงหนั่งนังนอนนิก	เมื่อลมว่าวหนาวมาเวลาคึก
เอาผ้าบางกางบังมั่งเกิดญาติ	ต่างรู้สึกหวั่นไหวไปตามกัน
จะใช้หัวคองขัดไว้ให้หวให้ทัน	น้ำค้างสาดหนุ่มสาวจะหนาวสิ้น
พอหายหนาวหนาวหน้ายไม่่วงนอน	ช่วยแบ่งปันจ่ายสะไบพอใจสบาย
อย่าหลงปลื้มปลื้มปลงหลงเมามาย	ไซ่หนังสือนอนสั่งยังไม่ส่าย
หลายรูปแบบแบบยลควรคำนึงคิด	ด้วยอุบายเล่ห์กลคนขายยา
เหล่าวัยรุ่นุ่นวุ่นลองต้องติดยา	ยาเสพติดอย่าคิดลองต้องเสดสา
อนุชนคนของชาติขาดคุณภาพ	รีบรักษาอย่าให้สายไม่เป็นไร
เซโรอินฝันเดือนกลาดเคลื่อนไป	โปรดจงทราบบ้านเมืองเป็นเรื่องใหญ่
เห็นกงจักรอย่ารักเห็นเป็นดอกบัว	อย่าหลงไหลลุ่มตัวสิ่งมัวเมา
ถ้าหลงผิดฤทธิ์ผงคงตายเปล่า	รักหามจ้วงดิงมากกว่าหามเสา
เมื่อติดยาอนาคตหมดความหมาย	เข้าทำเนาโง่งนักรักดี
ทั้งพ่อแม่มีแต่ทุกข์สุข ไม่มี	รูปร่างร้ายน่าทุเรศเหมือนเปรตผี
ทั้งสินทรัพย์ยับย่อยพลอยฉิบหาย	สิ้นศักดิ์ศรีเสื่อมสูญสกุลวงศ์
ต้องตีชิงวิ่งราวจนเข้ากรง	เพราะฝักฝ้ายสิ่งผิดไปติดผง
สูญสิ้นเปลืองเรื่องเงินงบประมาณ	ผิดประสงค์แม่พ่อลูกก่อกรรม
เงินภาษีที่น้องต้องทนทำ	มาทำการปราบปรามความเสื่อมล้ำ
ถ้าพาพัฒนาประเทศชาติ	จะต้องนำมาใช้มากมายเกิน
ศรีวิไลไทยแหลมทองต้องเจริญ	ก็สามารถเข้าขั้นนำสรรเสริญ
	เราชวนเชิญอนุชน โปรดสนใจ

### บทกวีวจอ ของ แปลก มนตรี...(16)

วันเวลาหาที่มิรดค้า	เจ็บไข้โรคหาควรคิดเป็นบิจลิม
เข้าที่เที่ยงสายบ้ายเย็นเป็นอาจิม	อายุเราสิ้นไปหนึ่งวันตามสัญญา
เราแก่กายไม่รู้ตัวอย่ามัวหลง	การเวียนวงคืนวันเป็นปัญหา
ทำอะไรไว้ในชาติศาสนา	ไฉ่พึงพาเราบ้าง ในทางดี
เพื่อสังคมพอสมควรล้วนทำได้	อย่าคิดร้ายต่อแผ่นดินสิ้นศักดิ์ศรี

มียศศักดิ์จกทำได้หลายวิธี  
 อย่าฉวยโอกาสมีอำนาจขึ้นเป็นใหญ่  
 เมื่อตัวตายไม่ได้พาท่าต้องการ  
 แลลูกหลานอย่าให้หลงเข้าคางชั่ว  
 เสพติดยาพาชาติพังจงสังวร  
 ใ้รับการศึกษามีสามารถ  
 เป็นทาสยาพาเป็นทาสชาติอื่นใด  
 บรรพชนคนโบราณท่านสร้างไว้  
 มัวแต่เมาเอาแต่ได้ชาติพ่ายพัง  
 รู้สำนึกศึกษาอย่าหลงผิด  
 มัวประมาทชาติย่อยยับถึงอัปจน

ทั้งทางดีทางชั่วตัวต้องการ  
 แล้วหลงไหลโลกเหลือเพื่อลูกหลาน  
 ทั่วทุกท่านไม่พ้นเพลิงเชิงตะกอน  
 สิ่งมอมมัวเมามาได้สั่งสอน  
 ทรัพย์ากรอนุชนทุกคนไป  
 จะพาชาติให้สูงส่งคงสศไส  
 จะร้องเพลงชาติไทยให้ใครฟัง  
 เพื่อมอบให้อุณชนคนรุ่นหลัง  
 หมคความหวังอย่ามหันต์บรรพชน  
 ยาเสพติดทั้งหลายล้วนไร้ผล  
 หนีให้พ้นสิ่งเสพติดพันพินภัย

### บทเกี้ยวจอก ของ แปลก มนตรี...(17)

คำคีนนี้มีหนังตะลุงเล่น  
 ใช้หนังวัวตัวละครสะท้อนแสง  
 ใช้เขาวนชักหลักวิชาหาวิธี  
 คำพากย์พูดสุดเข้าสายขยายเสียง  
 เริ่มจากแรกแทรกคดีมีพลิกเพลง  
 หันมาถึงกึ่งกัลปนั้นหลายปี  
 ไม่ดูแลสอดส่องไทยต้องพึ่ง  
 ช่วยสืบสานการที่มายาเสพติด  
 แหล่งมั่วสุมชุมชนโปรดสนใจ  
 ทั้งยาม้ายาระงับกับประสาท  
 หวานไว้นอกหลอกข้างในใส่ตัวยา  
 เห็นแต่ลาภบาปไม่คิดผิดมนุษย์  
 ด้วยวัยรุ่นวุ่นหลงเข้าปล่องเปลว  
 เมื่อรู้แหล่งแจ้งจับกับทางการ  
 ได้เจ็ดหลาบปราบปรามตามประเด็น  
 ลูกหลานคิดคิดบ่าบัจฉรัรักษา

เพราะหนังเป็นอาคันตุกะยามราตรี  
 การแสดงให้เงาทับสลบสี่  
 เครื่องดนตรีดีสลักกับแสง  
 ชักสำเนียงศิลป์สวยด้วยศัพท์แสง  
 ฝากฝังแฝงกับทุกคนสนใจฟัง  
 ไทยเรามิ่งานหนักจักฝากฝัง  
 ฝากความหวังกับอนุชนทุกคนไทย  
 แหล่งผลิตแหล่งขายได้กำไร  
 รู้ที่ใดสูบกินฝิ่นกัญชา  
 ที่สามารถทำให้คิดพินนักหนา  
 นำขายค้าบ้างผู้ใหญ่แต่ใจเลว  
 ผลที่สุดไทยต้องค้อยพลอยแหลกเหลว  
 เหมือนหล่นเหวลงนรกตกทั้งเป็น  
 ช่วยประสานงานทุกหน่วยด้วยลงเห็น  
 ทำใจเย็นดูค้ายไร้น้ำใจ  
 เลิกติดยาได้จริงจะยิ่งใหญ่

มีวิชาพาตัวกลัวอะไร

เราเป็นไทยไม่เป็นทาสชาติเจริญ

### บทเกี้ยวขอ ของ แปลก มนตรี...(18)

อาทิตย์วักตักวับลับเหลี่ยมเขา  
 สิ้นแสงไสมโลมราตรีไม่ลีลา  
 ส่วนหลากสิ้นอ่อนสะท้อนแสง  
 นำเอ็นคูห่มแมลงแหล่งทำลาย  
 เรามนุษย์เกิดมาในหล้าโลก  
 แสนประเสริฐเลิศวิชาวาสัตว์ใด  
 รู้สิ่งที่ดีชั่วของมัวเมา  
 อนุชนคนของชาติสามารถมอง  
 เสรโรอื่นฝันกัญชាយาม้ามาก  
 คิดสุรายานุหรีมีควันไฟ  
 เป็นมะเร็งแรงร้ายล้วนให้โทษ  
 คิดทินเนอร์เหอว่าฮิตติดจนตาย  
 เรือนร่างรูปชูปชิตลง ไทรมทรุด  
 จิตเสื่อมทรามความโหดโทษคิดยา  
 ยาเสพติดพิษร้ายทำลายชาติ  
 สร้างปัญหาเป็นภาระรัฐบาล

เอเซียเรามีคมีคทุกทิตา  
 แต่ไฟฟ้าแสงสว่างกระจาย  
 มวลแมลงหลงสีมีมุงหมาย  
 ต้องมาตายด้วยเพลิงเพราะเพลิงไฟ  
 ย่อมมีทุกข์สุข โศกตามวิสัย  
 มีจิตใจสำนึกตรึกตรอง  
 ไม่นำเอาของผิดมาติดสมอง  
 ไม่หลงหลงเหมือนแมงเมาเข้ากองไฟ  
 มักคิดง่ายหายยากหากหลงไหล  
 ปอดดับไตเยื่อต่อมย่อมทำลาย  
 ไร้ประโยชน์สูบส่งผอมผาย  
 ที่แรงร้ายมอร์ฟีนฝันกัญชา  
 เป็นมนุษย์วันนี้ฝันหน้า  
 หมคคุณค่าในสังคมต้องชมชาน  
 ภาษีราษฎ์เงินที่น้องต้องล้างผลาญ  
 เลิกเถิดท่านการติดยาอย่าหลงเลย

### บทเกี้ยวขอ ของ แปลก มนตรี...(19)

ยามราตรีมีคาราคาระคาย  
 คุบบางดวงช่วงแดงแสงสกา  
 รัตติกาลผ่านผสมลงน้ำค้าง  
 ห้องเคยนอนหมอนเคยหนุนอุรา  
 คิดถึงคู่อยู่นอนนอนมแนบ  
 มาอยู่เคียงเปลี่ยวเปล้าเศร้าทรวงครอม  
 หลงค้นหาตาหันมีวันเห็น

ธรรมชาติห่างเหวหาหว  
 เอาลีลาวแสงเดือนเป็นเพื่อนดา  
 ต้องหนีห่างห่างห่างจากเดหา  
 คิดถึงผ้าเคยห่มให้ดมดม  
 ไม่ได้นอนอ่อนแอบแนบถนอม  
 خاکคู่กลมอยู่ใกล้ไม่บายใจ  
 อย่าหลงเป็นสิงห์อมควันนั้นไม่ไหว

เป็นที่จริงขังตั้งทรมขมวมใจ  
 อนุชนทุกคนผ่านการศึกษา  
 รู้เหตุผลชั่วดีค่านิยม  
 อย่าอยู่ว่างทางทำงานให้นานนัก  
 คบเพื่อนเลวเหลวไหลไปมากมายน  
 สูบบุหรี่มีอัคใส่ใช้มอร์ฟีน  
 หันไปสูบเฮโรอีนอย่างชินชา  
 หักห้ามใจอย่าไปลองของมีนเมา  
 เสียดชาติเกิดมาเป็นไทยรู้ไม่ทัน  
 อย่ายินยอมมอมมัวจงกลัวเกรง  
 เพื่อช่วยชาติศาสนาให้ถาวร

ห่างเหินไกลไม่แก่เต็มเต็ม  
 ใช้ปัญญาพิจารณาให้เหมาะสม  
 ไม่ควรจมปลักแปลงแหล่งทำลาย  
 เพื่อนชวนชักไปข้างทางเสียหาย  
 เข้าฝักฝ้ายทดลองของติดยา  
 ลองสูบฝิ่นว่าสนุกสุขนักหนา  
 ถึงเวลาฉีดเข้าเส้นไม่เว้นวัน  
 จะนำเอาชีวิตให้ผิดผัน  
 สาระพันสิ่งชั่วช้ามาบ้านทอน  
 เมื่อใจเองไม่สนใจแล้วใครสอน  
 ตามขั้นตอนค่าของคนคือผลงาน

### บทเกี้ยวขอ ของ แปลก มนตรี...(20)

ส่งเสริมศิลปภาคใต้ได้มาฟัง  
 อนุรักษ์มรดกไทยอันใหญ่ยิ่ง  
 ขออวยอ่อนพรสี่ที่แบ่งบุญ  
 คนโบราณกาลเก่าเขาก่อตั้ง  
 ด้วยศัพท์ศิลป์เสียงส่งคงอำนาจ  
 พร้อมดนตรีที่ฟังหนังเสนอ  
 ท่านคิดหนังสือหน้ามามุ่งมอง  
 มีสาระคดีมีภาษิต  
 อย่าทดลองของผิดเสพติดยา  
 ไซ่ร่อยพลอยวุ่นไซ่วุ่นหวาน  
 ห้อยหางฟ้าทวยหลายท่านอง  
 ยิ่งยามอยากหากไม่มีที่สูบฉีดยา  
 ทำทุกทางอย่างได้มายาสิ่งเดียว  
 ทั้งมอร์ฟีนฝิ่นกัญชามาช่วย  
 อนุชนคนไทยต้องไหวทัน

สวัสดิวงศาน้ำโรงหน่ง  
 ให้ความหวังหน่งตอบว่าขอบคุณ  
 ไม่ทอดทิ้งท่านยังรับสนับสนุน  
 อย่าสิ้นบุญสรรเสริญเจริญรวย  
 เรารุ่นหลังสานต่อให้พอสวย  
 ประกอบด้วยนิทานการแสดง  
 ทุกท่านเธอถ้าชมชอบตอบสนอง  
 มาติคของประโลมโลกทั้งไปกษา  
 ไว้เตือนคิดในสมองไม่ต้องหา  
 คนปัญญาบัณฑิตไม่คิดลอง  
 ต้องชมชานด้วยขมจืดอัดสมอง  
 เพื่อเสพกลองดูบสีคนซึคเซียว  
 ใจหวีหวีดกริ้วกราดนำหวาดเสียว  
 ไม่ข้องเกี่ยวภัยพิษมาติดพัน  
 สิ่งชั่วช่วยทำชีวิตให้ผิดผัน  
 ไม่เหหันไปทดลองของมีนเมา

ประเทศชาติล้มเหลวไม่ใช่สิ่งที่น่า  
ชาวต่างชาติสามารถรู้ไม่คบหา

วิชาแก่เข้ เข้นเทียมทันเขา  
ให้ไทยเราช่วยกำจัดแล้วพัฒนา

### บทกวีวจอ ของ แปลก มนตรี...(21)

เมื่อยามค่าน้ำค้างลงพร่างพรอม  
ลมพัดผ่านวหนาวหนักมาติดติด  
ถ้านิ่งหน่ายไม่หายหนาวเศร้าใจจิ่ง  
นั่งติดน่องต้องหนักไม่ผิดมาก  
คิดถึงจริงยิ่งวันใดไม่ได้เจอ  
วิสัยชายหมายหลงตรงหญิงหนึ่ง  
อย่าประสงค์หลงผิดเสพติดียา  
สูบผงขาวเหล่าคิมว่าลิมทุกซ์  
สูบมอร์ฟีนผื่นบุหรีที่ต้องการ  
รู้ว่าติดคิดเล็กอย่าเพิกเฉย  
หลายวิธีที่ชักชวนล้วนล่อใจ  
สิ่งเสพติดอิทธิพลถ้านันโลก  
อย่าผลิตคิดครายได้ด้วยขายค้ำ  
ต้องเสียคนทวิคุณยิ่งพูนเพิ่ม  
ครอบครัวยที่มีปัญหาน่าเสียดาย  
ผิดทางธรรมชำผิดกิจกฏหมาย  
ทำลายชาติศาสนามีราศี  
ต้องใช้เงินงบประมาณในการปราบ  
อนุชนคนสามารถชาติต้องการ

ที่ได้ร้มเงาไม้ได้แบ่งบัง  
จงผืนกนึ่งแนบเนื้อเพื่อนายหนึ่ง  
จิตกว้างคัยังพะวงด้วยหลงเรอ  
ยิ่งยามยากพียังหลงอนงค์เสมอ  
นอนละเมอเพื่อฝันรำพันนา  
วิสัยคึ่งก็ต้อหลงพงบุปผา  
มันจะพาให้ฉิบหายหลายประการ  
แล้วเสพสุขสูบกัญชานันย์นดาหวาน  
ต้อเผาผลาญทรัพย์สินสูญสิ้นไป  
ถ้าละเลยจนสายยิ่งร้ายใหญ่  
ให้ฝึกใฝ่ชวนชววยหมายพึ่งพา  
จะเศร้าโศกไม่สิ้นสุดมมนุษย์สา  
มันจะพาให้วัยรุ่นพลอยวุ่นวาย  
อย่าส่งเสริมสรรคส์สร้างทางเสียดาย  
ต้อชวนชววยยาเสพติดคิดควาดี  
ต้ออับอายเสียมสกุลสูญศักดิ์ศรี  
ซ้ำเป็นที่รับภาระรัฐบาล  
จงรับทราบเงินมากมายได้ล้างผลาญ  
เหล่าลูกหลานจงนำไทยให้ไพบูลย์

### บทกวีวจอ ของ แปลก มนตรี...(22)

สัวส์ดีพี่น้องมามองหนึ่ง  
เพื่อบันเทิงเรี รมย์สมสำเนียง  
เครื่องดนตรีมีสำหรับประดับโลก

ท่านมาฟังการแสดงคัพพ์แสงเสียง  
หนังเรียบเรียงเรื่องราวพอเข้าใจ  
กล่อมรักโศกให้ซาบซึ่งถึงวิสัย

หัวเอียงกิดปีไม่ถื่นตุทที่ขุทเท  
 ผู้เจริญเพลินฟังยังประโยชน์  
 ไม่หลงไหลไปตามความรื่นเรียง  
 มีสติตริตรองของศิษฐ์  
 เครื่องคิมคองของเมาเขายูยง  
 หลายรูปแบบแบบยลควรคั่นคิด  
 ร่างซิดชูปฐบถนิตคิดให้ดี  
 เฮโรอินฝืนกัญชาซาเสพติด  
 ทั้งยาม้ายากระตุ้นวุ่นวายนาน  
 มั่นคิดง่ายหายยากหากเสพติด  
 ต้องเสียผู้เสียคนผลสำคัญ  
 ต้องอุกชิงวิ่งราวคราวคอยาก  
 ช่วยกันเตือนต่อต้านการคิดยา

ยอมทวันเทวไปบทเมทวเมบันเทิง  
 ก็เพื่อโสศศึกษาไม่พาเหลิง  
 ให้เขาวนเชิงวิชาอย่าทง  
 ไม่เมามัวติดยาพาให้หลง  
 อย่าประสงค์ทดลองต้องเสียที่  
 อย่าหลงผิดคิดยาหันหน้าหนี  
 ถึงนาที่สุดท้ายต้องวายปรมาณ  
 พาศีวิตให้เสียหลายสถาน  
 อย่าให้ลูกหลานทดลองต้องรู้ทัน  
 จะมีพิษมีภัยใหญ่มหันต์  
 เสียสถาบันเสียสินทรัพย์อัปรา  
 พิษภัยมากทุกทางสร้างปัญหา  
 วันข้างหน้าไทยเจริญไปเนิ่นนาน

### บทเกี้ยวจ้อ ของ แปลก มนตรี...(23)

หลงอะไรในมุนุษย์ที่สุดหลง  
 ถ้าหลงเมียลิมเม้นั้นแนใจ  
 หลงสมบัติพิศถานมีการปล้ม  
 แย่งสมบัติฟ้องร้องต้องวุ่นวาย  
 หลงลัทธิต่างชาติลิมศาสนา  
 หลงติดยาตาหันสิ่งบันทอน  
 หลงสิ่งชั่วมัวเมาเอามาแทน  
 ขอแต่ว่าให้ยาพงนั้นคงมี  
 จิตเสื่อมทราวมความโหดโทษของยา  
 พิษสุราพาสุคฤทธีเป็นพิษภัย  
 ผงเคมีที่สมส่วนจำนวนฝืน  
 อนุชนคนมีวิชาน่าเสียคาย  
 ขึ้นชื่อว่ายาเสพติดอย่าคิดหัด  
 รักษาได้ให้รักษาอย่าระแวง

หลงรูปทรงสาวสวยด้วยสงสัย  
 มักห่างไกลแม่พ่อก่อเกิดกาย  
 มักหลงลิมพื่อน้องต้องแทงหน่วย  
 ถ้าหลงกายลิมแก่นั้นแนนอน  
 ลิมพุทธาวิจจะนั่งคำสั่งสอน  
 ลิมสังวรทุกอย่างทางที่ดี  
 ลิมหวงเหนอนาคคหมคราคี  
 เพื่อเป็นที่เสพติดไม่คิดไกล  
 มันทาลพาไปข้างทางเหลวไหล  
 พิษยิ่งใหญ่คือผงขาวรอกร้าคาย  
 เป็นเฮโรอินอักแท่งมาแบ่งขาย  
 ไปฝีกฝ้ายติดผงจนลงแดง  
 ช่วยกำจัดทำลายให้ทุกแห่ง  
 บำบัดแบ่งเพื่อบางเบาบรรเทาหลง

โรงพยาบาลการจัดตั้งหวังรักษา  
ถ้าเล็กได้หายขาดชาติมันคง

ผู้ตัดยาให้หายหมายประสงค์  
ไทยยิ่งยงยืนอยู่คู่ฟ้าดิน

### บทเกี่ยวจอ ของ แปลก มนตรี...(24)

พุทธองค์ทรงศรีสว่างอย่าประมาท  
ท้าวสักกะพระอินทร์คีตพิณถวายน  
คีตสายหย่อนอ่อนเหลือเสียงเครื่องคราง  
หลงทิศทางกลางป่าไม่ซ้ำหลบ  
หลงสตรีมีเสน่ห์เล่าหักการ  
เครื่องงานวิชาไม่ถาวร  
อย่าหลงลงของผิดคิดทะนง  
แรกเริ่มคิดพินิจคู่ก็รู้ชัด  
เมื่อคิดมากยากจนทุนทวาย  
ตัวเองคิดคิดหาชวนพาเพื่อน  
ได้พึ่งพาเงินทองต้องซื้อยา  
ทวิคุณพูนเพิ่มพวกเสพติด  
ชาวต่างชาติเล็งเห็นว่าเป็นภัย  
ทุกรูปแบบแยบยลกลซื้อขาย  
จงช่วยกันเถิดพวกเราเหล่าประชา

คำโอวาทมอบไว้เดินสายกลาง  
พอคิดสายตึงพาดก็ขาดผาง  
คีตสายกลางฟังเพราะเสนาะนาน  
คงหาพบทางเก่าที่เราผ่าน  
มีเนิ่นนานมนตรีคล้ายทำลายลง  
ล่อหลอกหลอนเบื้อหน้าแล้วคล้ายหลง  
ถ้าสูบผงหลงผิดคิดจนตาย  
รีบบำบัดรักษาอย่าให้สาย  
ทั้งร่างกายสินทรัพย์ต้องอัปรา  
ให้เลอะเลือนเหมือนกันมันเสาะหา  
เพื่อนก็หาตามลำดับรับช่วงไป  
เป็นภัยพิษกับบ้านเมืองเป็นเรื่องใหญ่  
มอบให้ไทยจัดแจงแหล่งที่มา  
ปราบปรามให้เด็ดขาดปรารณา  
เพื่อพัฒนาอนุชนให้พ้นภัย

### บทเกี่ยวจอ ของ แปลก มนตรี...(25)

มนุษย์สัตว์ปฏิสันธิบนโลกนี้  
ประเวณีมีอยู่คู่หญิงชาย  
เป็นวิธอันใหม่มนุษย์ยุคซีก้าวม  
แรกสาวหนุ่มหนุ่มขึ้นรินอุรา  
รสน้ำเหล่าเกล้าน้ำหอมย้อมน้ำจิต  
หลงรูปพรสมคความอายทำให้เพลน  
เรื่องในมุ้งยู่ในห้องต้องหวงห้าม

ต่างก็มีสืบพันธุ์กันทั้งหลาย  
กินขับถ่ายสืบพันธุ์เนื่องกันมา  
โธก็ยักยามไม่ถึงยุคมนุษย์ธา  
เจ้าเหล่าบารมีเหล่าเบียร์เจียร์ชวนเชิญ  
หุบชีวิตขึ้นชีวิมิขวยเงิน  
ต้องหลงเดินทางกิเลสเพศสัมพันธ์  
มันเป็นความลำบากยากมหันต์



คิดไม่สู้รู้ไม่ครบทุกขไม่ทัน

หักห้ามใจอย่าใฝ่ต่ำสำส่อนเพศ

รู้ที่ติดคิดที่มาหาวิธี

อย่ามองข้ามกามกิจคิดประมาท

เตือนลูกหลานท่านให้จริงทั้งหญิงชาย

ทั้งอบนวดอวดนอบอาบน้ำแร่

แต่งตัวดีมีวาทะสวยสะคราญ

ยิ่งสวยแรงแพงมากหนุ่มอยากได้

หญิงเป็นเหยื่อเชื่อไว้รั้งจักแจกแจง

คิดขบขังไว้ก่อนในตอขนนี้

เมื่อติดเอดส์เสียหลักเสื่อมศักดิ์ศรี

ดูขงามมีที่ป้องกันอันตราย

เมื่อพลังพลาดบกพร่องต้องเสียหาย

อย่ามุ่งหมายเที่ยวที่บริการ

คิสสะโก้ไชวของแท้ห้องอาหาร

แต่หลังร้านติดต๋อได้ใช้เงินแพง

ถูกเอาชายเชื่อติดพิษแสลง

แล้วมาแบ่งให้กับชายติดไปหลายคน

### บทกวีของ แปลก มนตรี...(26)

สวัสดิ์พีพี่น้องมามองหนัง

แจ้งเหตุผ่านหูตาประชาชน

โปรดสนจริงหญิงชายได้รู้เหตุ

เหตุสงสารการติดเป็นพิษภัย

ในโรงแรมแถมช่องต้องสำส่อน

ที่เสพสานการสัมพันธ์นั้นนิยม

ทั้งหญิงช่วยด้วยนั้นป้องกันด้วย

ต่างมุ่งเหมาะไม่มีราศีคาย

คงไม่เหมือนคนประมาทอาจติดเอดส์

ไม่คิดหนายเมียเองเกรงความดี

ไม่มีพิษอย่าคิดเสพศติยา

มาฉีดส่งให้เลือดลงเข็มภายใน

ฉีดผู้เฒ่าเป็นเอดส์เหตุฉินฉิว

ไม่ซัดซึ้งคือฉินฉินโลกก็ฉิน

อยู่ทั่วเป็นชนบทปรากฏเอดส์

อย่าสำส่อนทางเพศเอดส์เป็นภัย

ท่านมาฟังหนังแสดงแจ้งเหตุผล

ประชาชาติทุกคนโปรดสนใจ

ได้รู้แห่งเรื่องเอดส์เหตุสงสัย

เป็นพิษพาลการเป็นไปในเริงรมย์

ต้องสำส่อนโรคร้ายร้อนที่เสพสม

นั้นในยามความชอบชมทั้งหญิงชาย

ป้องกันช่วยสวมถุงขงามต่างมุ่งหมาย

ราศีเคียงเรื่องร้ายคงไม่มี

อาจติดเอาด้วยเหตุไม่คิดหนี

เกรงความเด่นเป็นที่ไม่มีภัย

เสพศติอย่างต้องหามาฉีดใส่

เข็มภายในนอกเอาออกไปฉีดผู้อื่น

เหตุฉินฉินมากไปทั่วไม่ซัดฉิน

โลกก็เอดส์คายเป็นอยู่ทั่วไป

ปรากฏอาจเป็นเหตุสิ่งเหลวไหล

สวมถุงขงามอนามัยภัยไม่มี

บทกวีของ ของ แปลก มนตรี...(27)

บุญคู่บาปหยาบมืออยู่คู่ละเอียด  
 พระอาทิตย์สถิตอยู่คู่กลางวัน  
 เท็จคู่จริงหญิงคู่ชายหน่ายคู่รัก  
 ผัวคู่เมียเกลียดคลอเกล้าฝ้าชมชื่น  
 อย่าต่ำส่อนทางเพศเชื่อเอดส์ร้าย  
 เมื่อมีครรภ์นั้นติดบุตรสุดพะวง  
 ถึงมั่งมีเงินทองมากองซื้อ  
 เรื่องค้นหาหาหันอันตราย  
 การสืบพันธุ์นั้นมีอยู่คู่สัตว์โลก  
 ถูกข่มขืนไม่มีของได้ป้องกัน  
 เดือนหญิงสาวคราวสวยด้วยทางเปลี่ยว  
 ทั้งสูญของต้องเสียสาวเศร้าอร่า  
 อย่าปล่อยใจเสยวัยรุ่นนุ่นเรื่องรัก  
 เราไม่รู้เอดส์อยู่หญิงชายใด  
 เดือนหญิงสาวคราวรุ่นคุณทุกคน  
 จงป้องกันอันตรายอย่าได้เพลิน

โลกเรามีมืออยู่ของคู่กัน  
 รักคู่เกลียดคนรอกอยู่คู่สวรรค์  
 ส่วนพระจันทร์นั้นอยู่คู่กลางคืน  
 สิ่งไหนจักขาดคู่มันคู่ฝัน  
 อย่าเป็นอื่นรักกันไว้ให้มั่นคง  
 ถล่ำกายเห็นแก่ตัวเมียผัวผง  
 ก็ตกลงเศร้าเสียใจไปจนตาย  
 โรคเอดส์หรือไม่มียารักษาหาย  
 ทั้งหญิงชายหนีไม่พ้นเพศสัมพันธ์  
 ไปตาม โศกบ้างหญิงสาวเศร้าเสียขวัญ  
 ถ้าชายนั้นมีโรคเอดส์เพศมายา  
 อย่าเดินเดี่ยวเที่ยวจนตึกนิกเก็ดหนา  
 ทั้ง โรคเอดส์ติดผิดโทษใคร  
 เมื่อเสียหลักพากันติดผิดกันใหญ่  
 ต่อนานไปจึงรู้ได้มันสายเกิน  
 อย่าสับสนมั่วสัมพันธ์หันห่างเหิน  
 เลือกทางเดินที่ถูกต้องป้องกันภัย

บทกวีของ ของ แปลก มนตรี...(28)

ประเทศไทยมีธรรมนำประเทือง  
 ประเพณีค้ำงามความประณีต  
 เพราะเรามีศีลธรรมประจำใจ  
 ประเพณีแพ้นั้นตะวันตก  
 การฟรีเซ็กซ์เด็กไทยอย่าใจเบา  
 ต้องคิดไทยไปทั่วเพราะมั่วกาม  
 ป้องกันได้ใช้ดูงายอนามัย  
 รู้ขนาดมาตราของอายุ

ชาติรุ่งเรืองวัฒนธรรมประจำไทย  
 รอยจารีตจรโลงไว้หลายสมัย  
 ไม่หลงไหลของนอกมาหลอกเรา  
 สิ่งสกปรกเลวทรามอย่าตามเขา  
 จะนำเอาเอดส์คิดเป็นพิษภัย  
 จะเกิดความเสียหายเรื่องร้ายใหญ่  
 วิธีใส่ต้องศึกษาหาหลักการ  
 ซึ่งระบุไว้ให้เห็นเป็นหลักฐาน

อย่าให้ลมปมโป่งปลอยเมื่อเขงม  
เมื่อสวมใส่ให้ปลายพับติดกับตัว  
ใช้ลามกยกมาเล่ากล่าวให้ฟัง  
เงินมากมายที่รัฐใช้มาป้องกัน  
ทั้งหญิงชายได้พินิจคิดให้ดี  
หญิงบริการทุกท่านควรสังวร  
อย่าคิดลองป้องกันตัวจงกลัวตาย

เลือดเงินในแท่งเพียงงพ่เพียง  
อย่างที่หัวใจไม่มีที่ลมขัง  
ถ้าปิดบังไม่บอกเล่าไม่เข้าที่  
ข้อสำคัญเงินได้มาจากภาษี  
ในเรื่องที่เพศสัมพันธ์อันตราย  
เพราะสำส่อนทางเพศเหตุเสียหาย  
หนังจำแนกแยกย้ายนิยายยาว

### บทกวีของ ของ แปลก มนตรี...(29)

เรามนุษย์พุทธศาสนา  
พระรัตนทั้งสามงามแพรวพราว  
เราชาวพุทธยุคหลักปักพิภพ  
ได้แอบอิงสิ่งดีที่แน่นอน  
เรามนุษย์ถ้าไม่ยึดเอาไตรรัตน์  
ต้องมมหาว่าจะพบกลบตมทราย  
ยุ่งปักมีมีแววที่วังหาง  
สัญชาติหงส์จะต้องลงเล่นสระบัว  
เป็นมนุษย์สุดที่รู้ดีชั่ว  
ไม่สำส่อนทางเพศเอดส์ห่างไกล  
งบประมาณรัฐบาลใช้จ่ายหนัก  
ผลิตของป้องกันนั้นเพิ่มพูน  
เช่นถุงยางอนามัยใส่กันเอดส์  
แนะนำนำคำเตือนเพื่อนหญิงชาย  
เตือนลูกหลานท่านอย่าหลงเข้าคางเอดส์  
โปรดจงช่วยด้วยทุกฉบับบรรจง

ก็นับว่าชาติเกิดเลิศเหลือหลาย  
ส่องแสงฉายสว่างสิ้นทั่วดินดอน  
คือเคารพหลักพระพุทธไม่หลดถอน  
ดับความร้อนข้ามโสมโลกอบาย  
เหมือนเพชรพลัดตกคมแล้วจมหาย  
ถึงร้าวราก็ไม่เห็นเป็นตะกั่ว  
สงวนร่างสงวนศักดิ์รักหางหัว  
ไม่พาตัวลงตมจมพิษภัย  
ไม่พาตัวลงตมล่มเหลวไหล  
ทั่วเมืองไทยเอดส์มากมีทวีคูณ  
ในเรื่องรักษาเอดส์เหตุเสื่อมสูญ  
หาข้อมูลมาประเมินเงินมากมาย  
เมื่อรู้เหตุทำทุกอย่างทางเสียหาย  
เพื่อโรคร้ายบางเบาบรรเทาลง  
สำส่อนเพศเอดส์ตีคมิพิษสง  
ความประสงค์ปลอดเอดส์พื้นแพทภัย

### บทกี่ยวจ้อ ของ แปลก มนตรี...(30)

<p>เราสังสรรค์กันด้วยที่มีประโยชน์ ผลทางดีที่ได้รับกับปวงชน ใจเราคิดพิสมัยในเรื่องเอดส์ ไหนคนติดคิดคุดอยู่ทั่วไป อยู่ในคนใหม่ใหม่ไม่มีใครเห็น สู้ปกปิดเอาไว้ไม่ให้(ใคร)รู้ การเป็นแผลแผลเห็นเป็นฟกซ้ำ สารเคมีหรือยารับประทาน ยาวอยู่ได้หลายปีมีคนช่วย สาวให้สั้นป้องกันได้ทุกคราว การสวมถุงอนามัยใส่ป้องกัน ผ่านไปได้ฝ่ายสภาพประมาณ เงินมากมายใช้ป้องกันมหันตภัย เงินช่วยอายุหมาย่าอย่าเที่ยวเพลิด คือใจด้วยที่ช่วยตักเตือนกัน หนีด้วยเชิงไม่เหลือขั้วมั่วโลกีย์</p>	<p>ก็เพื่อโสตศึกษาหาเหตุผล ชนในชาติทุกคนคงสนใจ เอดส์ก่อเหตุยังไม่รู้ว่าอยู่ไหน ไปที่ไหนสถิตินั้นมีอยู่ เห็นว่าเป็นคนสบายอายุอดสู รู้หลายปีเอดส์มีอยู่ออกอาการ ซ้ำเจียวคล้ำไปทุกส่วนน่าสงสาร ทานทนนานชลดตายได้ยืนยาว ช่วยเหลือด้วยให้ความหวังทั้งหนุ่มสาว คราวไปเข้าสถานที่(หญิง)บริการ กันติดเอดส์เพศสัมพันธ์นั้นผ่าน มารไม่มีที่ตัดทานการใช้เงิน ภัยเอดส์ใหญ่ใครติดคิดขัดเงิน เพลิดหลงเดินทางผิดคิดให้ตี กันเอดส์นั้นไม่ให้ติดคิดหน้ายหนี ต่อแต่นี้หนังป่าเรอเสนอนิทาน</p>
--	---

### บทกี่ยวจ้อ ของ แปลก มนตรี...(31)

<p>เป็นภามิตติดเตือนไว้ให้สังวร ต้องล้อมคอกกันไว้ก่อนวัวหาย ป้องกันก่อนตอนเกิดเหตุสังเกตความ พูดความจริงถึงแน่นอนก่อนบ่ว เซอญ่เน เม คิดเสียก่อนตอนผิดถูกผูกเงื่อนปม เป็นสตรีนี้คิดก่อนตอนสาวสวย รู้ภูมิหน้าหากูมิหลังตั้งใจดี สาวยากจนหนีไม่พ้นสัมพันธ์เพศ</p>	<p>คำโบราณท่านมีคติสอน ป้องกันก่อนดีกว่าอย่าว่าวาม ปัญหาทายเป็นผู้แก้แพ้ผู้ถาม ดับไฟลามลูกสนแต่ต้นลม บ่ว เซอญ่ผู้ทวามตเมเท็จจริงถึงเหมาะสม ไม่ต้องงมแก้เงื่อนง่ายได้ทันที อย่าหลงร้ายคำชายบอกหลอกชวนหนี ถึงคราวที่คับขันป้องกันกาย เมื่อกแล้วเอดส์สวมถุงยางเอดส์ห่างหาย</p>
--	---

เข็มนีทออย่างร่วมกันอันทวาท  
 คิคใหม่ใหม่ไม่มีใครตรวจรู้การ  
 แพทย์ตรวจดูรู้ซัดวัดมาตรา  
 ในโลหิตพิษไวรัสวัดเป็นเฮดส์  
 เม็ดเลือดขาวถูกทำลายกลับกลายปล้น  
 โรคแทรกซ้อนตอนนี้ได้ทีแทรก  
 ปฏิบัติจัดถูกทางของร่างกาย  
 รักษาแรกโรคแทรกซ้อนก่อนอื่นใด  
 ป้องกันก่อนดีกว่าหาวิธี

คิตเขตต์เพ็ชร์ เกศกิตเข็มนีทอ  
 เวลาผ่านเก้าสิบวันมีปัญหา  
 รู้โรคาไวรัสสวบกผนวกกัน  
 บันดาลเหตุให้โลหิตกลับผิดผัน  
 ภูมิคุ้มกันต่ำลงคงเสื่อมคลาย  
 ถ้าเราแยกถูกวิธีที่เสียหาย  
 ต้านทานเฮดส์อยู่ได้นานหลายปี  
 ให้หายไปจากกายโรคหน่ายหนี  
 ต่อไปนี้น่านิทานเสนอท่านผู้ชม

### บทเกี้ยวจอก ของ แปลก มนตรี...(32)

มนุษย์สัตว์ปฏิสนธิบนพื้นโลก  
 หนีไม่พ้นผลกรรมที่ทำไว้  
 อันลภยศสรรเสริญสุขมีทุกคน  
 การเบียดเบียนเป็นเสี้ยนหนามตามบิชา  
 เชื้อไวรัสประวัติเฮดส์ทำเพทพิษ  
 ไม่รู้ตัวมัวหญิงส่งสัปคน  
 ไม่ตรวจดูก็ไม่รู้ว่าตัวคิค  
 ต้องติดถูกถูกติดเมียเสียน้ำตา  
 มันทำลายเลือดขาวคราวอยู่ใน  
 ภูมิคุ้มกันนั้นไม่พร่องก็ต้องทน  
 โรคแทรกซ้อนตอนนี้มีโอกาส  
 โรคเชื้อรามะเร็งก็เบ่งบง  
 งูสวัดรัดร่างคำต่างท้าว  
 ไขก็จับกลับต้องร่วงไปเชิงเฝ้า  
 ไม่มีแผลเมื่ออยู่ใกล้คงไม่คิด  
 เดือนลูกหลานท่านอย่าหลงง้อป้องกัน

ต่างมีทุกข์สุขโศกสิ่งทั้งหลาย  
 ต้องชดใช้หนี้กรรมที่ทำมา  
 หนีไม่พ้นคำติเตือนครหา  
 ทั้งโรคาพยาธิมีทุกคน  
 เชื้อติดต่อฤทธิ์แรงทั่วแห่งหน  
 ถูกเอาคนมีเฮดส์ไม่เจตนา  
 มันออกฤทธิ์ต่อนานวันก่อปัญหา  
 ซ้ำรักษาก็ไม่หายอับอายคน  
 ทำลายไปในโลหิตผลิตผล  
 กระทั่งจนภูมิคุ้มกันนั้นเสื่อมลง  
 ก็บังอาจแผลงฤทธิ์มีพิษสง  
 สองขาหนีบลิบลงถึงเวลา  
 ตามเนื้อตัวพุพองต้องเสดสา  
 คนรักษาเอาใจช่วยด้วยสำคัญ  
 ต่อมีโลหิตติดแผลจึงแปรผัน  
 ต่อนี้นั่นหนัง(จะ)บรรยายขยายนิทาน

### บทกวีของ ของ แปลก มนตรี...(33)

โลกเรานี้เหมือนเวทีโรงละคร  
 เรามนุษย์เปรียบประดุจละครโขน  
 ตามท้องเรื่องเบื้องบทจดจำความ  
 สวมหน้ากากเข้าหากันประชันบท  
 ตามหิ้งหวงทวงถามความสัมพันธ์  
 หญิงที่หลงสิ้นชายแล้วตายทำ  
 ชายหลงสาวควรวรักชักรักษาไป  
 อย่าหลงยศชื่อเสียงเพียงหัวโขน  
 หลงเข้าบาร์พาเข้าช่องต้องวุ่นวาย  
 ป้องกันได้ใช้ถุงยางอนามัย  
 เมาสุรายาคองต้องมีนาง  
 ขาดสติตริตรองต้องคิดเชื่อ  
 ทำไม่คิดคิดไม่รู้อยู่ในกาย  
 ทวีคูณพูนเพิ่มเชื้อไวรัส  
 ต้องใช้เงินงบประมาณผ่านสภา  
 มหาศาลการใช้เงินประเมินผล  
 ผมตะลุมมงบอกเล่าให้เข้าใจ

ล่อหลอกหลอนให้เล่นต้องเดินตาม  
 ดลกโลนรักโศกโลกไหวหวาม  
 ทั้งคุกคามตามล้างผลาญการฆ่าฟัน  
 ตามเกณฑ์กฏผู้กำกับกระชับมัน  
 บ้างบทนั้นพรรณนาฝากอาศัย  
 เหมือนมัจฉาหลงต่องช่องน้ำไหล  
 หลงเข้าไซลวงตามัจฉาตาย  
 ถูกถอดโยนสิ้นยศหมดความหมาย  
 หลงหญิงขายเรือนร่างสาวองค์  
 ต้องสวมใส่ทุกครั้งอย่าพาลังหลง  
 มีประสงค์เพศสัมพันธ์นั้นมากมาย  
 อาจหาญเหลือเสียงภัยนึกใจหาย  
 อันตรายติดโรคเอดส์เวทนา  
 ต้องติดขัดยาไม่มีที่รักษา  
 ปราบณาป้องกันเอดส์พันเพทภัย  
 เราทุกคนประชาสัมพันธ์อย่าหวั่นไหว  
 ต่อนี้ไปเชิญชมหนังฟังนิยาย

### บทกวีของ ของ แปลก มนตรี...(34)

นี่เป็นยุคพัฒนาโลกาภิวัตน์  
 ไทยประกาศชาวต่างชาติสร้างโรงงาน  
 เป็นรายได้ฝ่ายรัฐบาลการสมดุลง  
 น้แพ้พิพัตินทว เมเชวีญขงวัตญ  
 ความเจริญเกินงามเสื่อมตามมา  
 คิดไม่รู้คูไม่เห็นว่าเป็นเอดส์  
 รัฐบาลท่านลงเห็นว่าเป็นภัย  
 ไม่มียารักษาไวรัสร้าย

ภาคของรัฐจัดพิทักษ์นักลงทุน  
 ตามโครงการไทยเรารับสนับสนุน  
 ทั้งญี่ปุ่นคุณฝรั่งหลังไหลมา  
 ย่อมยัญูให้ทงเทส เบนักทหน  
 เกิดโรคาเอดส์ติดสติไทย  
 กว่ารู้เหตุเอดส์ระบาดขนาดใหญ่  
 จึงวิจัยเรื่องไวรัสจัดป้องกัน  
 ป้องกันได้ใช้ระบบที่ขบขัน

สวมถุงยางอนามัย ไหวให้ทัน  
 สกัศเหตุสังเกตหาอย่าประมาท  
 อย่าเห็นงามความสนุกเที่ยวชุกชน  
 อาบน้ำแร่แช่น้ำร้อนป้อนน้ำรัก  
 ดิสโก้เรคเด็กนั่งครี้งค์หญิงบริการ  
 ช่องนางโลม ไทรมนางรำสำนักร้อง  
 เข็มฉีดยาจะต้องฆ่าเชื้อโรครก่อน  
 ช่วยประชาสัมพันธ์บอกกัน(ให้)ทั่ว  
 คนคิดเชื่อเมื่อคิดมานาน่าตกใจ

เพศสัมพันธ์นั้นเป็นเหตุกิเลสคน  
 โรคเอดส์อาจทำลายขยายผล  
 สัปคน(เที่ยว)สถานที่บริการ  
 ค่าแพงนักนาบนิ้วควอดคกล้าหาญ  
 ห้องอาหารคาราโอเกะเอ๊ะคิดก่อน  
 ขึ้นชื่อช่องค้องเสพซ่าเพศสำส่อน  
 ต้มน้ำร้อน(แอล)กอสอดฆ่าโซคาไฟ  
 เลิกเที่ยวมั่วเชื้อโรคเอดส์ก่อเหตุใหญ่  
 ทั่วเมืองไทยจำนวนล้าน(โปรด)ทุกท่านจงระวัง

### บทกวีของ ของ แปลก มนตรี...(35)

สวัสดิ์วงศาที่มามีความสุข  
 อโรคยาปรมาลาภาพระว่าไว้  
 คบบัณชิตคิลคพบเหตุผล  
 รู้ภาษาหาภามิตคิดทำดี  
 รู้เหตุผลค้นปลาย ได้ถึงแก่น  
 ทำเพื่อบ้านเพื่อเมืองเรื่องสำคัญ  
 เกิดมาเปล่าไม่ได้เอาอะไรมา  
 ความชั่วดีมีอยู่คู่ถิ่นไทย  
 มีความรู้คู่ปัญญาความสามารถ  
 เสรษฐกิจกสิกรรมการทำกิน  
 ส่งของออกนอกออกไปได้คล่อง  
 ด้วยชื่อศัคย์สุจริตไม่ปิดบัง  
 เกิดช่องว่างทางสภาพท่านนายก  
 เวนเลือกผู้แทนมีแก่นใน  
 เพื่อได้อยู่แทนหุดาประชาราษฎร์  
 หญิงชายคงลงเห็นไปเช่นนี้  
 อย่างอนหลับทับสิทธิ์ด้วยจิตมืด  
 จะเข้าแผนของผีที่ได้เปล่า

ได้สิ้นทุกข์สุขาโรคาหาย  
 คนที่ไม่มีโรคเกิดมาโชคดี  
 ไม่พาดนให้มัวหมองผุดผ่องศรี  
 เป็นผู้ที่มิมงคลพันภัยยันต์  
 เลือกผู้แทนได้คนจริงถึงสร้างสรรค์  
 อย่าไหวหวั่นลาภยศปลดปลงใจ  
 เมื่อตัวตายไม่ได้พาอย่าหลงไหล  
 ตัวตายไปชื่อสถิตติดแผ่นดิน  
 ประเทศชาติมีสุขทุกฐานถิ่น  
 ทั้งทรัพย์สินของหลวงกระทรวงคลัง  
 ด้วยสมองขันนำมีความหวัง  
 ทั้งเบื้องหลังเบื้องหน้านำพาไทย  
 ได้ปลดตกยุบสภาเลือกหาใหม่  
 จะทรวท เทท พูพิพิ  
 ได้นำชาติให้เจริญจำเจริญศรี  
 เป็นเสรีธิปไตยของไทยเรา  
 ไม่ลงพีชผลก็ค้องเป็นของเขา  
 สิทธิของเราเขาเอาใช้คงได้การ

เลือกคนดีมีสามารถฉลาดยิ่ง  
 ทั้งรักษาศาสนาภักดิ์ศรัทธา  
 วันที่สิบเจ็ดพฤศจิกายนเช้า  
 ทั้งแก่เฒ่าเข้าคูหากาเบอร์กัน

ทั้งใจจริงซื่อสัตย์บรรทมรักษา  
 ช่วยกู้บ้านกู้เมืองเรื่องสำคัญ  
 เชิญหนุ่มสาวลงคะแนนที่แน่นมั่น  
 พวกเรานั้นใจมั่นคง ไปลงคะแนน

### บทกี่ยวจ้อ ของ แปลก มนตรี...(36)

ยามราตรีมีคาราคาซาง  
 เหมือนแสงทิพย์ลึกลับนับหมื่นพัน  
 ชาวสวรรค์หรรษาสมดวงวิ  
 ปวงสัตว์โลกโศกเศร้าเฝ้าสนใจ  
 รอน้ำทิพย์ประจบประจากสวรรค์  
 เมื่อน้ำทิพย์ประจบประลงตรงดินดาน  
 มันพัดควนกลิ่นหลากจากเมืองเปรต  
 เล่ห์เล่นลึกลับปลุกหลอกประชา  
 สวมหน้ากากไว้นอกหลอกปลิ้นปล้อน  
 นักการเมืองบางคนปลิ้นแผ่นดิน  
 คนซื่อสัตย์สุจริตประสิทธิ์ผล  
 คนสรรเสริญเยินยอก่อนบุญญา  
 ไปลงสิทธิ์คิดเสียงที่เที่ยงแท้  
 อภิภูมิน้ำภูมิตั้งใจซึ้งใจ  
 การโกงกินเศรษฐกิจผิดมนุษย์  
 เป็นหยาดเหงื่อหยาดน้ำตาประชา  
 ออย่าสูบเลือดเชือกเถื่อนเนื้อคนไทย  
 ทั้งค้ำน้ำพิพัฒน์สัตยา  
 น้ำศาสตราสาบานการซื่อตรง  
 บุรพกัมมัตราเทวาลัย  
 กลับคิดคดทรยศต่อประชา  
 ผิดสัญญาปฏิญาณสาบานตน  
 ทั้งสัญญาประชาชนผลผู้แทน

ธรรมชาติส่องสว่างกลางสวรรค์  
 ดังแสงสรรค์ประดับฟ้านภาลัย  
 แต่ชาวคนค้องคั้นรันทนไม่ไหว  
 เพราะห่างไกลฟ้าดินถิ่นกันดาร  
 ต้องคอยวันไปรยลงนำสงสาร  
 แด่มพานวนจัดเพื่อพัฒนา  
 เกือบประเทศจะล่มจมลมชีวหา  
 เหมือนขายยาเล่นกลผลโกงกิน  
 ประชาชนร้อนรูกทุกฐานถิ่น  
 คนกัณฉินอยากได้ใช้ปัญญา  
 เป็นมงคลสำคัญวันข้างหน้า  
 เทวดาคงช่วยอำนวยการ  
 ตั้งใจแนลงให้ได้คนไหน  
 จะให้ใครพิจารณาว่าคนดี  
 ถึงสูงสุดไม่สกลใสในศักดิ์ศรี  
 เสียภาษีให้รัฐไปพัฒนา  
 ได้เป็นใหญ่ใจซื่อตรงปลงเถิดหนา  
 ต่อพักตราปรามินทร์แผ่นดินไทย  
 ต่อหน้าองค์พระแก้วเจ้าแม่องค์ใส  
 ได้ยื่นไปทุกองค์เป็นมงคล  
 เทวดาจะสถาปแข่งทุกแห่งหน  
 ทุกทุกคนจะเสื่อมส่าทำลายลง  
 ลงคะแนนรับทำตามประสงค์





บทเกี้ยวขอ ของ แปลก มนตรี...(๖๘)

วันที่สิบเจ็ดพฤศจิกายนมหาฤกษ์  
 หนึ่งปีกว่าฟ้าครีမ်ฝนผลผลัดคัน  
 มหาชนคนสยามความรักชาติ  
 ได้ใช้เสียงเพียงสิทธิ์คิดก้าวไกล  
 เลือกผู้แทนเป็นแกนรัฐบาล  
 สุจริตจิตโปร่งใสในความรู  
 แก้ปัญหาเศรษฐกิจผลิตผล  
 ไปซื้อเสียงเพียงสิทธิ์คิดสันดาน  
 เอาไปร้อยห้อยยี่สิบหีบยื่นให้  
 เงินได้มามากมายได้อย่างไร  
 การลงทุนมีหรือคุณไม่คิดคืน  
 เมื่อเป็นใหญ่ในรัฐจัดทดแทน  
 งบประมาณการประเมินเกินราคา  
 ล้วนทางเสียเสื่อมสูญเกื้อกูลกัน  
 เอาบ้านเมืองเรื่องส่วนตัวพันพัวพวก  
 เศรษฐกิจตกสะเก็ดแหม่มศรัทธา  
 คุณมิหลังภูมิหน้าประยูรญาติ  
 จงกีดกันคนชั่วตัวจัญไร  
 ราชดำรัสตรัสไว้ได้เป็นหลัก  
 ให้ส่งเสริมคนดีมีปัญญา  
 กตกรกตกรรมหายซ้ำจิต  
 ชื่อก็ง่ายขายชดต้องไม่มองเมิน

ทิศบูรพ์เบิกม่านเมฆเหมือนเสกสรรค์  
 จนถึงวันได้ประชาธิปไตย  
 คินอำนาจราษฎรรับกลับมาใหม่  
 ประเทศไทยต่ำตกช่วยยกชู  
 ไม่ทำงานทรยศที่อดสู  
 เป็นนักผู้ค้ำของคนคือผลงาน  
 ทั้งเป็นคนมีสามารถหรืออาจหาญ  
 ถูกท่านประชาชนเหล่าคนไทย  
 เพราะหวัง ได้ผู้แทนแสนยิ่งใหญ่  
 นายทุนไหนเงินหนาหาคะแนน  
 เรางตั้งเห็นทางนักวางแผน  
 ใครเป็นแกนผู้นำงานสำคัญ  
 ที่ได้มาจ่ายฮือแข่งมาแบ่งสรร  
 นับแต่วัน ไทยย่อยยับอัปรา  
 เพื่อสะดวกทุจริตพวกมิจฉา  
 ต้องคิดหาคนดีที่จริงใจ  
 ที่สามารถจรรโลงให้โปร่งใส  
 ไม่เป็นใหญ่ในแผ่นดินสิ้นศรัทธา  
 ไม่ชวนชักคนหยาบคนบาปหนา  
 แก้ปัญหาไทยได้ให้เจริญ  
 เศรษฐกิจฟื้นยากจนคนสรรเสริญ  
 ขอชวนเชิญเหล่าประชาไปกาคะแนน

บทเกี้ยวขอ ของ แปลก มนตรี...(๖๙)

โอกาสดีที่พวกเราเหล่าศิลปิน  
 โหม่งถึงปีมีไทนทับรับสำเนียง  
 ในทำนองของโนราตะตุงหน่ง

ได้ใช้ศิลปะส่งเข้าสายขยายเสียง  
 แล้วเรียบเรียงกลอนศัพท์ขับประ โคม  
 ท่านได้ฟังคารมหรือชม โคม

สิ่งอันมีสิ่งอันมีแทบมาทุกซ์โถม  
 วิทยุโทรทัศนอัคภาพส่ง  
 ศิลปภาคได้ให้ห้อยคุณไทย  
 ได้เจือจนหนุนนำประจำภาค  
 ให้สำคัญในสังคมนิยมอิน  
 สมัยนี้ทางทีวีให้โอกาส  
 ครอบราชย์มาทำสืบปีติอุดม  
 อบอุ่นบุญอุ้นเกล้าชาวสยาม  
 เพราะในหลวงห่วงหาประชานี  
 ราษฎรมีทุกข์พระองค์ทรงทุกข์ด้วย  
 ราษฎรเจ็บป่วยพระองค์ช่วยตลอดไป  
 ราษฎรมีสุขพระองค์ทรงสุขด้วย  
 พระองค์เดียวกษัตริย์ไทยในสากล  
 เยี่ยมเยียนสุขทุกซ์ประชาราษฎร์  
 แด่จะเกล้าฟ้าจะร้องดูยท้องธาร  
 เสโทหยดข้อยหยาดวาดแผนที่  
 หาทางแก้แ่นำตามตำรา  
 คังฉัตรแก้วกันเกศประเทศถิ่น  
 ขอบทูลเกล้าทูลกระหม่อมเจ้าจอมใจ

กล่อมประโคมโลกกสิศกเอาเอื้อ  
 เพื่อดำรงศิลป์ไว้ให้สกลไส  
 ทางมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์  
 ของคุณมากที่สุดริมส่งในวงศิลป์  
 ทั่วท้องถิ่นคู่ทีวีปรีดามย์  
 เกิดพระบาทพระคุณยกขึ้นปกผม  
 ปวงชนชมพระบุญญาบารมี  
 ไฉ่คงงามเชิดหน้าฐราตี  
 อยู่กินดีที่พระองค์ทรงพอพระทัย  
 หาทางช่วยให้ปรากฏความสกลไส  
 ทั่วเมืองไทยให้แพทย์หลวงช่วยปวงชน  
 ได้อำนาจภาระกิจประสิทธิผล  
 ที่ต้องทนตรากตรำทำแต่งงาน  
 รอยพระบาทเหยียบดินทุกถิ่นฐาน  
 ห้วยละหานพรุหนองท้องทุ่งนา  
 เครื่องหมายมีแต่ละข้อก่อปัญหา  
 ใช้วิชาปฏิบัติ ภาณเล็งการไกล  
 ทั่วแผ่นดินอยู่เย็นเป็นสุขไส  
 มิ่งขวัญไทยให้พระองค์ทรงพระเจริญ.

บทเกี่ยวข้องกับ ของ แปลก มนตรี...(40)

ศุกฤกษ์เบิกฟ้ามหามงคล  
 ทรงประทับแท่นสุวรรณพรรณราย  
 สมประสงค์องค์นวมหากษัตริย์  
 พระภูมิพลคฤขมแดนเกษตรระกูล  
 ด้วยสวรรคตสรรส่งลงสมภพ  
 กาญจนภิเษกครั้งนั้นทรงสัญญา  
 เพื่อความสุขของอาณาประชาราษฎร์  
 ถัดต่อมาพระองค์ทรงกระทำ

คืนพญุลเสวตฉัตรจรัสถาย  
 ได้สืบสายจักรวิวงศ์พงศ์ประยูร  
 เฉลิมรัฐจอมปิ่นบดินสุรย์  
 บริบูรณ์ครองสมบัตินิวัฒนา  
 เลิศมานพเมืองมนุษย์สุดจักหา  
 จะนำพาชาวสยามความเที่ยงธรรม  
 ฝ่าพระบาทชูบุอุปถัมภ์  
 หาทางนำความสุขทุกประการ

ทางบกเรือเหนือใ้ใ้ไปทั่ว

การอยู่กินของประชานำมาวิจารณ์

ทั้งพรุหนองคลองบึงน้ำคิงขัง

วางโครงการสำคัญเพื่อบรรเทา

ประทານหนุ่ทุนทรัพย์นับอนันต์

สร้างเขื่อนคูประตูน้ำตามตำบล

ภาระกิจมากมายหลายประการ

ทุกหมู่เหล่าเฝ้าคอยบนแดนดิน

ทั่วประเทศเขตสยามความจงรัก

ครองราชมาห้าสิบปีมีหม่อมมัว

เกิดก็ครั้งยังแทนบุญคุณไม่หมด

วันที่แก้มิถุนามหามงคล

จักรวัดแก้วเมืองถิ่นทุกถิ่น

ด้วยคินคานรกร้างที่ว่างเปล่า

เป็นนวนวังน้ำหลากจากป่าเขา

บำบัดเบาแบ่งภาระประชาชน

ไปตามชั้นราชคำรวิผล

ก็เพื่อผลกสิกรรมได้ทำกิน

สุดวิจารณ์จำจดไม่หมดสิ้น

พระภูมินทร์ให้ความสุขทุกครอบครัว

สามภักดิ์สิ้นเกล้าเจ้าเหนือหัว

คนไทยทั่วสักการะพระภูมิพล

พระทรงยศคุณอนันต์มหันต์ผล

ประชาชนทั่วไทยร้องไชโย.

### บทเกี้ยวขอ ของ แปลก มนตรี...(41)

พระสังฆราชราชาคณะสงฆ์  
ประเทศไทยมีธรรมนำประเทือง  
ประมุขสงฆ์องค์สังฆะปริณายก  
สมณศักดิ์สำคัญลดหลั่นไป  
ขึ้นชื่อว่าหัวหน้าเจ้าอาวาส  
ทุกซ์แก่หัววัดจตุรขว้างใหญ่โต  
กฤษีพังโบสถ์ยังไม่ได้สร้าง  
งานกฐินงานหาชาติขาดกรรมการ  
ทุกซ์แก่แม่เรือนเหมือนกันนั้นทุกซ์หนัก  
ทุกซ์เรื่องลูกผูกพันใจรัญจวน  
ทุกซ์แก่กษัตริย์พัฒนานำพาไทย  
พาประเทศพื้นทาส่นาหวาดกลัว  
พระภูมิพลราชามหาราช  
แปรสภาพลิกดินของพื้นดิน  
ดินเปรี้ยวเค็มเต็มคิคมคสิทธิ์แล้ว

อยู่ในวงวัดวาทรงผ้าเหลือง  
ชาติรุ่งเรืองเนื่องด้วยธรรมประจำใจ  
สงฆ์สาวกพุทธศาสนาใหญ่  
หัวเมืองไทยนับถือธรรมพระสัมโม  
พุทธศาสน์ย่อมมีทุกซ์สิ้นสุขโข  
เป็นคำโบราณกล่าวมายาวนาน  
วัดจะร้างพระบวชใหม่ไม่สมาน  
ไหนรำคาญราศีลิกากวน  
ทุกซ์เรื่องรักเรื่องสามที่ผันผวน  
ทุกซ์ทั้งมวลเรื่องบ้านช่องของครอบครัว  
ทุกซ์อิงใจใหญ่ของสิ้นเกล้าเจ้าอยู่หัว  
ทุกซ์ไปทั่วเรื่องประชากรหากิน  
พาชนชาติพิศอกสุขทุกข์องถิ่น  
เป็นอาจิณทรงวิจัยในหลักการ  
กระหม่อมแก้วแก้ได้หลายสถาน



บทเกี่ยวจอ ของ แปลก มนตรี...(43)

งามนุษย์พบพุทธศาสนา  
 พุทธพจน์กฏเกณฑ์ล้วนเป็นแกน  
 ชี้อาชีพทุกสุขโศกโลกมนุษย์  
 ให้ทำดีหนีบาปแล้วหลาบจำ  
 เลิกโลภลาภบาปเบียนถิ่นถิ่น โศก  
 ธรรมบทกฏบัญญัติตราไว้ตรง  
 เกิดเป็นไทยพบธรรมได้นำทาง  
 เกิดมาเป็นชาวสยามความดีใจ  
 เป็นกษัตริย์พัฒนามหาราช  
 ทรงเอตทัคคะพระปiousญา  
 ไม่เสียทีที่เกิดมาเป็นข้าพระบาท  
 หัวแดนค้ำท้าวเสด็จโดยกันดาร  
 ทรงวิจารณ์การวิจัยไปทุกถิ่น  
 ดินเปรี้ยวจัดที่ซงออกอ้อมไม่งาม  
 สองพันกว่าโครงการประทานให้  
 ทรงเห็นคเหน้อยเมื่อยล้าเป็นอาจิม  
 ห้าสิบปีที่พระองค์ทรงครองราชย์  
 ขอดวายบังคมก้มกราบกราน

ก็นับว่าชาติเกิดประเสริฐแสน  
 ไม่คลอนแคลนเคร่งครัดตั้งธรรม  
 ไม่สิ้นสุดเวียนวายระส่ำระส่ำ  
 การก่อกรรมมนุษย์สัตว์วิญญูะวง  
 สมบัติโลกทั้งหลายอย่าหมายหลง  
 เลิกโลภหลงโลกนี้จะศรีวิไล  
 แสงสว่างแก้วทั้งสามงามสดใส  
 เกิดเป็นไทยมีในหลวงหวงประชา  
 ชนในชาติประสบสุขทุกทิศา  
 แก้ปัญหาได้ทุกทางอย่างเชี่ยวชาญ  
 ไม่เสียชาติพบพระองค์โปรดสงสาร  
 วางโครงการจัดทุกขที่คุกคาม  
 รู้แผ่นดินค้ำหัวทั่วสยาม  
 พยายามคิดแปลงแหล่งทำกิน  
 พสกได้ประกอบกรทุกฐานถิ่น  
 ข้าแผ่นดินอยู่กินค้ำที่ค้ำองการ  
 เถลิมชาติฉลองชัยอันไพศาล  
 ยั่งยืนนานกษัตริย์ไทยคู่ไตรงค์.

บทเกี่ยวจอ ของ แปลก มนตรี...(44)

ถวายบังคมพระบรมบูรพกษัตริย์  
 ทุกพระองค์ทรงพระคุณบุญญาธิการ  
 แผ่นดินธรรมแผ่นดินทองของไทยแท้  
 เพราะพระองค์ทรงห่วงปวงประชา  
 ทรัพย์ในแดนแผ่นดินไม่สิ้นสูญ  
 ประเทศไทยใครทำลายยอมตายแทน  
 เกิดเป็นไทยอย่าแย่งถิ่นแผ่นดินไทย

สร้างประวัติของไทยให้ไพศาล  
 ได้พาบ้านพามาเมืองสืบเนื่องมา  
 พระเนื้อแผ่นค้ำช่วยอำนาจาสนา  
 ได้รักษารบสู้ผู้แผ่นดิน  
 เพราะตระกูลไทยทั้งผองต้องหวงแทน  
 ให้เหมือนแผ่นดินบรรพชนคนโบราณ  
 อย่างหลงไหลทำลายหลายสถาน

ค่ายไม่ได้พาทายาหลงตรงคินคาน  
 คือทรัพย์สิ้นส่วนพระมหากษัตริย์  
 ทั้งแรงทรัพย์แรงกายไม่กังวล  
 อยู่ในวังยังวิจัยไปทุกเรื่อง  
 สละสุขส่วนพระองค์อย่างจงใจ  
 ทั้งเป็นศูนย์รวมใจไทยทั้งชาติ  
 ครองสิริราชสมบัติประวัตินกาล  
 ห้าสิบปีที่ทางรัฐจัดฉลอง  
 ให้พระชนม์ พรรษากว่าร้อยปี  
 ขอวิงวอนพวกเราเหล่าคนไทย  
 เพราะในหลวงเป็นห่วงปวงชาวชน  
 เป็นคนดีมีศีลธรรมประจำจิต  
 เพื่อแทนคุณบุญคุณนางวงศ์

ในหลวงท่านแจกจ่ายให้ปวงชน  
 พระองค์จัดแบ่งให้ได้ทำผล  
 มอบให้คนจนยากมากเมืองไทย  
 นั่นก็เนื่องให้ไพร่ฟ้าได้หน้าใส  
 พระคุณใหญ่เหลือล้ำพันประมาณ  
 ค้ำยันนางพระเมตตามหาศาล  
 ยาวยืนนานกว่าทุกองค์วงศ์จักรี  
 พสกซ้องสรรเสริญเจริญศรี  
 เพื่อเป็นที่สักการะประชาชน  
 อย่าฝักใฝ่ทุจริตที่ผิดผล  
 เราทุกคนแบ่งภาระของพระองค์  
 แล้วไม่คิดเบียดเบียนกันท่านประสงค์  
 ขอพระองค์ทรงพระเจริญเทอญ.



## บทกวีของ ของ พ่วง บุชรรัตน์...(1)

ศาสนารักษาใจใสพิสุทธิ์	ให้มนุษย์เลิกกว่าสัตว์เครื่องฉาน
รู้บาปบุญคุณโทษ โศดเขลาพาล	รู้สมานสามัคคีติดอกกัน
แม้ตัวบทกฎหมายใช้บังคับ	คนยังกลับเจตโกด้วยโมหันธ์
มีอำนาจเหนือฟ้าภูผาพื้น	ไม่มีวันสิ้นสุดยุคทรกษ
ระเบิดปรมาณูสู่ส่าหับ	ยากจะยับยั้งไว้ใใฉฉน
ศาสนาเหนือกว่าอาวุธใด	หักห้ามใจให้มนุษย์หยุดสงคราม
สันติธรรมนำโลกสู่สันติภาพ	สำนึกตัวกลัวบาปที่หยาบหยาม
ศาสนาทุกศาสนาพยายาม	ปลูกฝังความรักใคร่ผูกไมตรี
ไทยจีนจามพราหมณ์นิโกรฝรั่งแขก	อย่าแบ่งแยกร่วมรักกันฉันพี่น้องพี่
ยึดแนวทางสร้างสันติวิธี	ชาวโลกมีมนต์วิเศษเมตตาธรรม

## บทกวีของ ของ พ่วง บุชรรัตน์...(2)

วัตถุโลกเจริญเกินกำหนด	ใจคนคดต่ำลงน่าสงสาร
หลงวัตถุติกรามงามตระการ	หลงสถานเรีงรมย์จ่มโลกีย์
มองเห็นวัดศาสนามีค่าต่ำ	เห็นพระธรรมว่าเซยเลยหลีกหนี
ไปยกย่องคาราวาว่าแสนดี	เห็นแม่ชีพระเณรเป็นเคนคน
คนมีเงินมีศักดิ์คืออรุณ	เข้ากราบกรานยกย่องจนพองชน
คนมีธรรมแต่ลำบากเพราะยากจน	ต่างหลีกหันไม่เกี่ยวข้องกลัวหมองใจ
เห็นคนจนคนยากไร้ไม่มีค่า	คนเข้าบาร์แสนเสื่อมกลับเลื่อมใส
เห็นอันธพาลนักเลงเก่งกว่าใคร	แต่คนไหนทำกลัวว่าตัวเมีย
ใครประพฤดิธรรมะว่าคูหมิ่น	ถ้าโกงกินว่าดีไม่มีเสีย
ชี้เกียจงานการไม่แลชอบแต่เสีย	ไม่ละเหียนายรักว่าภักดี
วัตถุโลกเจริญเกินกำหนด	ใจคนคดต่ำที่อึ้งหืออั้งก็ก็ก็
ทั้งศาสนาพระธรรมนำชีวิ	โลกเรานี้ไม่มั่นคงเพราะหลงทาง
เคยรุ่งเรืองเมืองฟ้ากาสาวพิสดร	หล่าสำสัตว์นอกริตคอยก็คขวาง
เราชาวพุทธควรยึดธรรมนำหนทาง	เป็นแสงทองส่องสว่างกลางดวงใจ



### บทกวีขวจอ ของ พ่วง บุษรารัตน์...(3)

หนึ่งตระกูลเคยฟุ้งเฟื่องคู่เมืองใต้  
 ปัจจุบันสมัยไม่เกือกูล  
 คนรุ่นใหม่เข้าไม่ถึงซึ่งศิลปะ  
 ใครคูหนึ่งเพื่อนว่าโง่หัวโบราณ  
 เด่นคิสโก้ใช้ยักคั้นซักท่า  
 ฟังสตรีงชมคอนเสิร์ตเพลิดเพลินดี  
 ไซ่เคื่องขุนคนรุ่นหลังซึ่งน้ำหน้า  
 อารยธรรมเมืองนอกแซงเปลี่ยนแปลงไป  
 ของดีไทยลืมนำไปหมคนำอดสู  
 ลูกภาคใต้ไปอยู่ไหนใจตรงตรง  
 นึกถึงเท่งถึงหนูนุ้ยคุยยกย่อง  
 ขวนเสชาคารมคำคมคาย  
 ยังคิมคำสำเนียงเสียงเข้าโหม่ง  
 ถึงบทโศกหลังน้ำตาพวงวง  
 หนึ่งตระกูลศิลปินของถิ่นใต้  
 มาช่วยกันปั้นปั้นพูนูรักษ์

กำลังใกล้จะถึงจุดสุดสิ้นสูญ  
 มีข้อมูลประมวลได้หลายประการ  
 ผู้ใหญ่ละปละปล่อยพลอยประสาน  
 จมคักคานกับของเก่าแต่่าล้านปี  
 ปลุกค้นหาให้ร้อนแรงด้วยแสงสี  
 นอนดูวีดีโอจึงซาบซึ้งใจ  
 ยอมรับว่าเราต้องปรับรับของใหม่  
 แต่ของไทยไม่ทอดทิ้งกิดชิงชัง  
 หลงเชิดชูขึ้นสมองของฝรั่ง  
 นึกถึงหนังครึ่งปูดาคณยายาย  
 ถึงสี่แก้วยอดทองสองสหาย  
 ช่วยผ่อนคลายอารมณ์ร้อนให้อ่อนลง  
 สะกดคนหน้าโรงศิลป์สูงส่ง  
 ถึงบทรักชกพะวงพลอยหลงรัก  
 รักษาไว้ให้ชำระจงตระหนัก  
 เอกลักษณ์ได้คงอยู่คู่ฟ้าดิน

### บทกวีขวจอ ของ พ่วง บุษรารัตน์...(4)

ชีวิตคนจนมั่งมีผู้ดีไพร่  
 การสังคมกว้างขวางอย่างครึกโครม  
 ขึ้นอยู่กับกฎแห่งกรรมเป็นธรรมดา  
 ต้องเจ็บป่วยล้มไข้ทุกราชไป  
 ชีวิตใครไหนหนอจะหลงเหลือ  
 เป็นตัวตนทนอยู่ได้ไม่กี่ปี  
 เมื่อเรือนร่างเราไร้วิญญาณครอง  
 ไม่ทันเนาเปื่อยเหม็นพอนเห็นทรง  
 เกิดรังเกียจเกลียดระอาเรียกว่าผี

ยศยิ่งใหญ่กายสวยงามหรือทราวมโหม  
 จะเด่น โคมยศศักดิ์สักเพียงใด  
 คือเกิดแก่กายอย่าสงสัย  
 แล้วบรรลัยสูญสิ้นชีวิตรีย์  
 อยู่ขึ้นเหนือฟ้าถึงแม้ว่าเกษมฐิ  
 ตายถมพื้นปฐมพิมิคินคง  
 กลายเป็นของไร้ค่าอย่ามัวหลง  
 มีแต่ปลงอนิจจังสังเวชใจ  
 คงไม่มีใครเขาเอาใจใส่

มีเงินทองของรักเมื่อตายไป  
 สิ่งที่ดีกับคนคือผลกรรม  
 ถ้าอุปสรรคกรรมชั่วตัวกา  
 ใครกอบโกยโกงกินไม่สิ้นสุด  
 ใครทำดีชนชมชื่นชื่อยินยาว  
 ทุกคนพึงเลิกละประพฤดิชั่ว  
 เลิกทุจริตคิดก่อกรรมแก่งำไร  
 เลิกเบียนเบียดเหยียดหยิ่งผยองศักดิ์  
 สิ่งใดดีเพียรทำประจำวัน

เอาอะไรไปได้หาไม่มี  
 กรรมคือนำกรรมประเสริฐเชิดชูศรี  
 ม้วยชีวิ้งยังไม่สิ้นราคินคว  
 พอน้ำลคตอดุดจืดอื้อฉาว  
 ผลสืบสาวถึงลูกหลานพลอยบานใจ  
 มุ่งสร้างตัวสุจริตเป็นนิสัย  
 เลิกก่อภัยพยายามอาฆาตกัน  
 ปลุกความรักชักนำทางเสริมสร้างสรรค  
 มาแข่งขันทำท้องถิ่นให้เป็นแผ่นดินทอง

### บทกวีของ พ่วง บุชรรัตน์...(5)

ธงไตรรงค์ประดับผูกกับสาย  
 สัญลักษณ์เอกราชชาติไทยเรา  
 พ่อขุนศรีอินทราทิตย์พิชิตขอม  
 ตั้งอาณาจักรสุโขทัยไทยครอบครอง  
 ถึงสมัยอยุธยาพม่าพาล  
 เป็นเมืองขึ้นพม่าสิบห้าปี  
 คือพระนเรศวรมหาราช  
 เมื่อคราวครั้งสิ้นยุคอยุธยา  
 สถาบันของชาติศาสน์กษัตริย์  
 แยกเป็นก็เป็นเหล่าต่างเผ่าพงศ์  
 ผู้รวมไทยเป็นไทยไว้มั่นคง  
 ตั้งกรุงธนบุรีศรีธานีินทร์  
 ครั้งพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก  
 เขมรฉวนฉาวแยกแตกทัพือ  
 รัชกาลที่ห้าย้ายฝั่ง  
 ไทยรอดด้วยผู้นำธรรมประเทือง  
 พวกแขกฉวนฉวนจีนเกือบสิ้นชาติ  
 เลือดไทยหลังครั้งปู่ตาคุณย่า

สับศร้าวปลิวชายอยู่ปลายเสา  
 ภูมิสำเนาถิ่นฐานแดนขวานทอง  
 ลาวมอญยอมให้เข้าเป็นเจ้าของ  
 รวมปกป้องยืนยาวมากกว่าร้อยปี  
 เข้ายุบรานรบพุ่งเอากรุงศรี  
 เกิดคนคืนักสู้สู้คืนมา  
 ป้องกันชาติกล้าแกร่งแข่งอาสา  
 อ้ายพม่าเผาฆ่าทำลายลง  
 ภัยพิบัติแทบสิ้นสูญประยูรหงส์  
 มุ่งธำรงค์ขึ้นเป็นใหญ่ในแผ่นดิน  
 นับถือองค์สมเด็จพระเจ้าตากสิน  
 ล้างไพรินทร์สิ้นซากฝากฝีมือ  
 เข้าสับโจกพินพม่าไม่กล้าหือ  
 เกือบไทยเสียเสียคนนักสู้บูบ้านเมือง  
 ทำชังกักรุกรานพาลหาเรื่อง  
 คอยยกเอียงถ่ายเทพทูบาย  
 แต่ไทยคงเอกราชประหลาดหลาย  
 ลูกหลานไทยอย่ามุ่งร้ายทำลายไทย

พื้นแผ่นดินสิ้นสุดเพียงนี้แล้ว  
อยู่ตรงนี้สู่ตรงนี้มียอมใคร

ตัดตรงแนวมหาสมุทรสุดกว้างใหญ่  
ให้ธงไตรรงค์อยู่คู่ชวานทอง

### บทกวีวจอ ของ พ่วง บุษรารัตน์...(6)

กัตัญญูรู้คุณเลิศประเสริฐแสน  
ไม่ลืมบุญคุณท่านที่ผ่านมา  
กตเวทิจ์ชอบตอบสนอง  
รำลึกคุณแห่งพระรัตนตรัย  
ตอบแทนบุญคุณชาติศาสน์กษัตริย์  
เกิดสงครามยามศัตรูจู่โจมตี  
ขัดศึขาสถาบันอันสูงส่ง  
มันผู้ใดใครกล้ามาทำลาย  
ด้วยตราบไคไทยมีองค์ประมุข  
ไทยร่วมรักสามัคคีมีพลัง  
จงยี่มั้นกัตัญญูผู้กำเนิด  
แม้้นก้อกรรมสำนึกรู้สึกรู้ตัว  
ขอถูกลูกประพุดิตตนเป็นคนดี  
คุณพ่อแม่มากล้นพันพรรณนา  
อันความรักผู้อื่นให้ไซ้รักแท้  
เป็นความรักบริสุทธิ์ยุติธรรม  
ทนเหน้อยยากตรากตรำทำเพื่อลูก  
จงตอบแทนคุณมารดาท่าน้ำนม  
อเน็งบุญคุณครูผู้ประสิทธิ์  
ครูสอนศิษย์ให้คิดค้าหาถ้าไร  
กัตัญญูรู้คุณเลิศประเสริฐแสน  
ทำกรรมดียอมส่งผลกลับบันดาล

คิดตอบแทนผู้มีคุณอันเกศา  
เทิดบูชาระลึกถึงตรึงหทัย  
ตามทำนองคลองธรรมน่านิสัย  
ด้วยกราบไหว้หมายกระทำแต่กรรมดี  
บำรุงรัฐพัฒนาเสียดาณี  
ทุกคนพร้อมยอมพลีชีวีวาย  
อยู่ธำรงคงคู่ฟ้าดินสลาย  
ชีพถวายป้องกันราชบัลลังก์  
เป็นความสุขสมถวิลไม่สิ้นหวัง  
เข้มแข็งคังภูพาน่าเกรงกลัว  
พระคุณเทิดเชิดชูอยู่เหนือหัว  
ประพุดิตชั่วพ่อแม่เข้ากินน้ำตา  
อย่าเป็นลูกทรพีมียาปหนา  
เอาคินฟ้ามาเปรียบไม่เทียบพัน  
แต่ความรักของพ่อแม่ไม่แปรผัน  
ทุกคินวันหมั้นสอนอ่อนอบรม  
เคิบใหญ่ปลุกฝังให้ได้สุขสม  
ท่านชื่นชมเอบอาบปลาบปลื้มใจ  
ประสาทวิทย์อบรมบ่มนิสัย  
ศิษย์กราบไหว้ครูเอบอ้อมยิ้มหน้าบาน  
การตอบแทนมีคุณค้ำมหาศาล  
ให้สำราญสุขสันต์นรินคร

### บทกวีจ้อ ของ พ่วง บุษรารัตน์...(7)

ประโยชน์ของป่าไม้หลายสถาน	สร้างอาคารบ้านช่องของใช้สอย
ให้เสื้อผ้าอาหารหูกายพลอย	บนยอดคดคอยก่อกำเนิดเกิดสำราญ
เกิดแม่น้ำลำคลองน้ำพอเพียง	ไหลหล่อเลี้ยงพืชพันธุ์ธัญญาหาร
ให้ฝนฟ้าตกต้องตามฤดูกาล	ยังบันดาลช่วยป้องปกอุทกภัย
รักษาดินอุดมดีมีโอชะ	ช่วยชำระอากาศพิษให้สดใส
สัตว์สิงห์เสือเนื้องกวิหคไพโร	อยู่อาศัยช่วยให้เกิดความเพลิดเพลิน
บันดาลให้โลกเรามีชีวิต	เนรมิตความสุขแสนแดนเถื่อนถิ่น
บ่อนทำลายป่าปีป่นจนยับเยิน	เหมือนเราเดินออกประตู่สู่ความตาย
ใครทำลายป่าไม้ทำลายชาติ	ความพินาศของปวงชนผลเสียหาย
แดนอุดมสุขสันต์ปล้นกลับกลายเป็น	เป็นทะเลทรายไร้ถิ่นชีวิตินทรีย์
เมืองไทยเราเคยอุดมสมบูรณ์แสน	กลับขาดแคลนป่าสิ้นดินเปลี่ยนสี
ทำอย่างไรให้ป่าฟื้นเขียวจี	ก็อยู่ที่พี่น้องผองประชา
ช่วยพิทักษ์รักษาป่าไม้ชาติ	ก่อนพินาศเหลืออยู่แต่ภูผา
หยุดตัดฟันหมั้นสำรวจเร่งตรวจตรา	ลงอาณานายทุนอย่างรุนแรง
ช่วยกันปลูกต้นไม้ไว้ลูกหลาน	แดนกันดารปลูกต้นไม้ไว้ทุกแห่ง
บทเรียนที่ผ่านมาราคาแพง	ทุกคนแข่งต่างก็รู้อยู่แก่ใจ
มาช่วยทำห้องที่เป็นสีเขียว	แดนทองเที่ยวล่าค่าป่ากว้างใหญ่
ก่อนตัวตายปลูกต้นไม้ไว้ลูกไทย	เป็นกำไรชีวิตผลิตผลงาน

### บทกวีจ้อ ของ พ่วง บุษรารัตน์...(8)

น้ำมันขึ้นราคาพาข้าวของ	ทุกสิ่งต้องแพงตามยามคับขัน
ประเทศไทยเราไม่มีน้ำมัน	ต้องแบ่งปันกันซื้อซื้อแย่งชิง
ให้ประเทศกลุ่มโอเปคเขกสับโงก	จึงทั่วโลกเลื่อนอันคืบสรรพสิ่ง
เพิ่มต้นทุนหมุนตามความเป็นจริง	มันยากยิ่งจะกำหนดลดราคา
ส่วนเงินกว่าจะได้มาแต่ละบาท	ต้องเอาหยาดเหงื่อแจกไปแลกหา
กรากกรำแค้นกรากกรำฝนทวนเวทนา	แต่เวลาจับจ่ายเราไม่คิด
ซื้อเบียร์เห็ดเข้าบาร์ภัตตาคาร	สั่งอาหารอย่างดิ๋ขี้เศรษฐิกิจ

มีหญิงเคส้าเหล่าคัมลิมชีวิต  
 รถคู่เย็นโทรทัศน์ทั้งพัฒลม  
 เราไปจีตามข้างไม้สังวร  
 วิทยุประกาศภาคเข็ดขัด  
 เรื่องการกินการอยู่สู้อุตทน  
 อันนกน้อยทำรังน้อยแต่พอตัว  
 ช่วยตัวเองไม่ได้ใครช่วยเรา  
 มีสิบบาทอาจบรรจบให้ครบร้อย  
 เลิกอบายมุขทุกประการ

จึงต้องคิดหนี้สินกินทุนรอน  
 จ่ายกันจนมทุกเดือนเลื่อนเงินผ่อน  
 ต้องเคียดร้อนครมเตรียมจงเจียมตน  
 คือประหยัดตัดรายจ่ายที่ไร้ผล  
 เรายากจนต้องเจียมตัวอย่ามัวเมา  
 ลูกเมียผัวอยู่พองามอย่าตามเขา  
 ทนหาเข้ากินค่าทำการทำงาน  
 นานนานค่อยหาทางสร้างหลักฐาน  
 ขอทุกท่านช่วยแก้ทุกข์ในยุคนี้มันแพง

### บทกวีของ พ่วง บุชรรัตน์...(9)

ทั่วประเทศเศรษฐกิจผลิตผล  
 รายรับน้อยไม่ค่อยพอต่อรายจ่าย  
 พืชผลขายไม่ออกนอกประเทศ  
 ตลาดไทยถูกแบ่งแย่งรุกราน  
 ให้รวดเร็วทันใจไม่ได้แน่  
 ชาวโลกล้วนปั่นป่วนปั่นกันวุ่นวาย  
 ไทยนอนรอความตายอยู่ได้หรือ  
 ฟังตนเองให้ได้ไว้กังวล  
 รับผิดชอบรู้อคคอมพร้อมประหยัด  
 เคารพต่อกฎหมายไม่แปลงเปลี่ยน  
 ยึดหลักธรรมแล้วนำไปปฏิบัติ  
 เทิดสามสถาบันเป็นอันดับ  
 คือรักชาติรักศาสน์รักภักดิ์ริย์  
 สามสถาบันคงอยู่คู่ชานินทร์

ตกต่ำจนชาวไทยน้ำใจหาย  
 การค้าขายไร่นาวิฤกตการณ์  
 ค้ำยสาเหตุไม่มีใครได้มาตรฐาน  
 รัฐบาลรีบแก้ไขใช้คู่ค้าย  
 ใช้หนักแก้ทันใดคงไม่หาย  
 เหมือนโรคร้ายแผลงฤทธิ์พิชิตชน  
 รีบร่วมมือหาทางแก้แปรเปลี่ยนผล  
 ทุกทุกคนต้องขยันหมั่นพากเพียร  
 ต่างเคร่งครัดต่อวินัยไม่เหิน  
 ให้อ้วนเวียนตามกฎหมู่ขู่บังคับ  
 บทบัญญัติศาสน์นี้มีพร้อมสรรพ  
 ชั่วกัลป์กับปีคงอยู่คู่ฟ้าดิน  
 ขอยืนหยัดสร้างริปีที่ดูหมิ่น  
 ไทยไม่สิ้นสาบสูญสกุลไทย

### บทกวีของ พ่วง บุชรรัตน์...(10)

ภัยยิ่งใหญ่อะไรเท่ายาเสพติด

ภัยชีวิตพิษสังคมล่มจมหาย

ผู้เสียดิตเพราะหลงผิดโง่งมง่าย  
 ร่างหล่อเหลากลับเสียรูปหอมชুবซิด  
 คนฉลาดขาดสติภูมิปัญญา  
 ต้องสูญเสียอนาคตหมดความหมาย  
 เพราะแรงฤทธิ์พิษยามหากษัย  
 ฆ่าลูกเมียแม่พ่อก่อเหตุร้าย  
 หญิงขายตัวชั่วช้าทรमान  
 เสโรอินมอร์ฟีนฝันทินเนอร์  
 ไบกระท่อมกัญชาสารพัน  
 มีแต่คนจี๋ยาประเทศชาติ  
 พวกจี๋ยาเหมือนผีปอบชอบกินฟรี  
 อีกพวกเห็นแก่ได้ไร้ธรรมะ  
 ใครร่ำรวยด้วยผงขาวเสโรอิน  
 ถูกจับได้ไล่ทันเข้าวันไหน  
 ที่หมดเนื้อประคางตัวชั่วชักนำ  
 ทั้งผู้เสพทั้งผู้ค้าคนรก  
 จงกลับใจช่วยผดุงความรุ่งเรือง  
 ช่วยสรรค์สร้างชาติไทยให้เลอล้ำ  
 ทรัพย์ในดินสินในน้ำนำขึ้นมา  
 เหมือนคนตายทั้งเป็นเห็นทันตา  
 คังถูกมีคกรึคเลือกเชือกแข่งขา  
 เป็นคนบ้าโทสะร้ายกลับกลายเป็น  
 รู้เมื่อสายพอกับแม่สุดแก้ไข  
 ทำอะไรทำไปตามความต้องการ  
 ชีวิตคล้ายสัตว์เครื่องจาน  
 โรคหน้าค้ำันรุมรุกทุกวี่วัน  
 บางคนผลอว่ายาฆ่ายาขยัน  
 ปัจจุบันลักลอบขายหลายวิธี  
 พลอยพินาศย่อยยับอับแสงศรี  
 คนเช่นนี้น่าซังนักหนักแผ่นดิน  
 ไม่ลดละค้ายาพิษจิตโหดหิน  
 ต้องสูญเสียอนาคตกฏแห่งกรรม  
 อย่าเหิมใจคิดค้าบ้าระห่ำ  
 ดิดคุกซ้ำโทษประหารกฏบ้านเมือง  
 ไฟไหม้หมดรอดไปบ้างก็คางเหลืออง  
 ให้ประเทืองทั่วรัฐพัฒนา  
 แผ่นดินธรรมแผ่นดินทองปองปรารถนา  
 ประกอบอาชีพตนเป็นคนดี

## บทเกี้ยวของของคนอื่น ๆ

## บทเกี้ยวของ แคล้ว เลียงทอง...(1)

อาทิตย์ดับลับเหลี่ยมเมรุมาศ  
ระรินรินกลิ่นพยอมหอมล้ำควน  
กรรมกัณฐาเส้าดอกสาวหยุด  
ที่คุ้มเข้มน่านแก้มของโฉมศรี  
หอมที่นี้หรือที่ไหนไกลหรือใกล้  
สุดแต่กลิ่นเพียงนั่งดมไม่ได้ชมมัน  
อภิวัตตญาณิกาทิมาพิศ  
กล่าวเนื้อความเชิงเช่นพอเป็นไป  
เป็นนักร้องหนังตะลุงงานขุ่มมาก  
ขอนอบน้อมค้อมเหนือชั้นเบญจรงค์

น้ำค้างปราดตกพรหมพัดหวน  
ให้รัญจวนรินรินกลิ่นเรณู  
ประยงพุดสารภีทิ้งงามหุ  
ปรังปดคู่ประาะปานานาพันธุ์  
ผมอยากได้เด็ดคดมมสวรรค์  
จึงเป็นอันแต่เศร้าร้ายดวงใจ  
อย่าเพิ่งคิดวงยงให้สงสัย  
อย่าโยไพครหาว่าผิดทาง  
พบตำบาศสารพัดมักขัดขวาง  
นั่งกล่าวอ้างนิทานให้ท่านฟัง

## บทเกี้ยวของ จูเลียม กิ่งทอง...(1)

เป็นศิลปินได้ในเขตประเทศไทย  
กล้าลุยโววาทะการแสดง  
ตัวละครทุกฉากจากใจจินต์  
ผูกร้อยกรองสุนทรเป็นกลอนสด  
ไม่ต้องใช้กลอนจ่าสักคำเดียว  
มีตลกไปกฮาหาเหตุผล  
เปรียบจุดเพชร โสภาค่านันต์  
ไว้โอกาสส่องประกายให้ช่วง โชติ  
ลองมาเทียบเปรียบคำศิลป์  
ทั้งผู้ชมชมกันทุกวรรณะ  
การแสดงแข่งขันหนึ่งชั้นนำ  
กล้าท้าทายได้ว่าวาทศิลป์

หนังตะลุงนำคดีวินิจฉัย  
เกริกเกรียงไกรลีลาทั่วธานี  
เจิดจะแจ้งชำนานูในด้านศิลป์  
แสดงศิลป์กลอนดีเพียงคนเดียว  
มีกลบทแบบปราชญ์ฉลาดเฉลียว  
เชื่อมโยงเกี่ยวสูงต่ำไม่ซ้ำกัน  
ให้ฝูงชนโห่ฮากันสนั่น  
สูงค่าอันฝังแน่นในแผ่นดิน  
เพื่อประโยชน์เอกลักษณ์ชาวทักษิณ  
ตะลุงบินสูงกว่าแต่คำต่ำ  
จะอยู่ดีกระฟ้าหรือขนา  
แต่หัวคำจอนรุ่งไพล่ไธทัย  
ศิลปินนักแสดงแขนงไหน

จะแสดงให้มนุษย์ทุกคนไป  
 ชนรุ่นใหม่มักกล่าวหาว่าล้ำหลัง  
 ศิลปะป๊อปปูล่าสร้างล้างกันเอง

บทกวีที่แท้แท้แท้แท้  
 แล้วยังทับถมผูกข่มเหง  
 จะร้องเพลงหนังต่อไปให้ใครฟัง

### บทกวีวจอ ของ จำเนียร คำหวาน...(1)

เกิดเป็นไทยอย่าทำใจให้เป็นทาส  
 อันแหลมทองผ่องวิไลของไทยเรา  
 ไทยรักชาติศาสนาพระมหากษัตริย์  
 ถ้าชาติใดมุ่งมาดอาฆาตร้าย  
 เช่นหญิง โมณีสตรีสาว  
 ทัพเวียงจันทน์แตกสลายตายเป็นกอง  
 นครราชสีมาเข้าศึกครอง  
 จนความดีกระเดื่องโลกเลื่องลือ  
 เราชาวชนรุ่นหลังอย่าปลั่งพลาด  
 ให้ไตรรงค์ธงสะอาดของชาติไทย  
 อันสีแดงหมายถึงชาติราชศักดิ์  
 สีขาวหมายถึงศาสนาของพุทธองค์  
 สีน้ำเงินหมายถึงพระมหากษัตริย์  
 จนมาถึงรัชกาลที่เก้าเจ้าศกุงคาร

ถ้าต่างชาติเข้าเป็นนายชายหน้าเขา  
 ถ้าใครแย่งเอาแหลมทองต้องสู้ตาย  
 ไทยถนัดรักสงบให้การรบสูญหาย  
 ชนหญิงชายต้องสู้ผู้แหลมทอง  
 ต่อสู้ลาวรบคาบด้วยคาบสอง  
 โลกแซ่ซ้องร้องสู้จักรกัฬมือ  
 แม่เนื้อทองกูไว้มิใช่หรือ  
 ท่านได้ชื่อท้าวสุรนารีไทย  
 ดือเอกราชควรรักศักดิ์สูงใหญ่  
 ปลิวไสวด้วยพระพายปลายเสารง  
 สมควรรักทุนเทิดเลิศประสงค์  
 ท่านได้ทรงตรัสไว้ให้ยืนนาน  
 ปกครองรัฐยิ่งใหญ่แผ่ไพศาล  
 ขอให้ท่านและราชวงศ์ทรงพระเจริญ

### บทกวีวจอ ของ ช่าง อินทสระ...(1)

หลักวิชาความรู้คู่กับโลก  
 มิจำกัดขอบเขตว่าเพศพรรณ  
 ผู้ใดหวังตั้งหน้าอุตสาหะ  
 วิทยาความรู้จักอยู่ยง  
 บุคคลใดปากบั่นมั่นศึกษา  
 มิเลือนหน้าว่าบุรุษหรือสตรี  
 แต่วิชามีหลายหลากมากมาย

อำนาจโชคแก่ชนคนขยัน  
 หรือชาติชั้นวรรณะสกุลวงศ์  
 ผู้นั้นจะเร่รลุดาประสงค์  
 กับผู้คงแก่เรียนพากเพียรมี  
 วิทยารอคอยไม่ถอยหนี  
 ใครเรียนคิรู้เค้นเป็นชื่อคัง  
 ถ้าเรียนนิตรู้น้อยแล้วถอยหลัง



มีตัว เมฆูทตยสิ่ง ไม่จริงจัง  
 เช่นขัน ได้ก็ ไม่เหมือนกับเสียงไก่  
 วายนทีก็ ไม่ทันกับพันรูปลา  
 เมื่อรักเรียนสิ่งใดปักใจมั่น  
 ไม่เข้าขั้นขั้นครุรู้จริงจริง  
 หมั่นสดับตรับฟังทั้ง ไต่ถาม  
 มิถึงจุดสุดท้ายอย่าคลายเพียร  
 ธรรมทั้งสี่ที่ศักดิ์สิทธิ์อิทธิบาท  
 ถ้าได้ยึดเป็นหลักจักช่วยค้น  
 ทำสิ่งใดใจรักสมัคมั่น  
 ใช้ว่างานแล้วรักสมัคตรอง  
 เอาความเพียรฟันฝ่าอุปสรรค  
 ยอมลำบากตรากตรำเพียรทำไป  
 จิตฝึกฝึในฐะเสมือนหลัก  
 ควบคุมใจเอาไว้ให้มั่นคง  
 หมั่นตรีกตรอง ไคร่ครวญส่วนวิบัติ  
 อุปสรรคคักทางกิดขวางงาน  
 ใช้อุบายทำลายอุปสรรค  
 ร่วมแรงแข่งขันมันทวี

ทำได้คงผู้งเบ็ดเกร็ดวิชา  
 จะบินไปก็ ไม่ทันพันรูปึกษา  
 เหมือนวิชาเรียนไว้ไม่รู้จริง  
 จนสิ่งนั้นรู้ดีทีละสิ่ง  
 อย่าทอดทิ้งกลางทางระหว่างเรียน  
 พยายามวิจารณ์แล้วอ่านเขียน  
 คนเก่งเรียนเก่งรู้เป็นคู่กัน  
 มีอำนาจอุคชัคคุจจักรหัน  
 ให้ผู้นั้นเสร็จสมอารมณ์ปอง  
 ไม่เห็นหวนคิดมีจิตสอง  
 ความรักต้องลึกซึ่งเข้าถึงใจ  
 ให้แตกหักพินาศอย่าหวาดไหว  
 มีหัวใจทนท่ากระหน่ำลง  
 เป็นกรุยปึกนาร่องป้องกันหลง  
 มียอมปลงฐะผละงาน  
 ใช้รหัสด้วยปัญญาแก้วักถ้ำหาญ  
 ปัญญาญาณส่องคุงรู้ดี  
 ให้แตกหักฉิบหายกระจายหนี  
 จักถึงที่จุดหมายเมื่อปลายมือ

### บทกวีจ้อ ของ เซนรู้ ชุมพร...(1)

สายลมอ่อนผ่อนพัดสะบัดคลื่น  
 สายัณฑ์เห็นเย็นสลัดปิดเวลา  
 จนดวงเดือนเลื่อนลับลากลับฟ้า  
 คราวเว ฤทพว เขตว่างกลางอัมพร  
 โลกหมุนเวียนเปลี่ยนจักรราศี  
 ลมหรดีอีสานพัดผ่านมา  
 ระรวยรินรวยรินไม่สิ้นสุด  
 กล่าวเป็นบทพรรณนาในคารม

ระรวยรินหอมหวานวนนาสา  
 สุริยาเยื้องเยี่ยมเหลี่ยมยุคนธร  
 วาสิกาเหยาะหยครสเกสร  
 ตามโคจรประจำเป็นธรรมคา  
 ในราตรีมีคมิคแปดทิศา  
 เกสราโรจน์กระจายตามสายลม  
 ขอสมมุติเรื่องหนึ่งครั้งปฐม  
 ให้ท่านชมขบขันเป็นขวัญตา

ขอบุญศตวรรษที่มีเกียรติ  
 อย่างผูกพล้อยร้อยสิ้นพจนาน  
 ผลไม้ได้ไร่ประโยชน์โทษจะเกิด  
 คอยจับผิดคิดร้ายกันไม่ดี  
 จงช่วยเสริมกลอนศัพท์สนับสนุน  
 สำหรับท่านผู้คิดมีจริยรา  
 เรื่องไม่ดีช่วยบอกเพื่อนเตือนหมู่มิตร  
 การดูเล่นเช่นว่าภาษาไทย  
 อยากจะดูให้รู้ข้อปฏิบัติ  
 การฟังเล่นในพจน์บาทบทกลอน  
 เหมือนชมโฉม โลมนางงามสมัย  
 เป็นเรื่องรักสมัศรหมายข้างฝ่ายเดียว  
 เสร็จรำพันฉันทน์กลับขอจับบท  
 สำหรับผู้มานั่งอยากฟังความ

เด็กตัวเอี้ยเคยผ่านการศึกษา  
 เสียรรยามารยาทขาดความดี  
 ไม่ประเสริฐรู้พาพาเสียรราศี  
 เลื่อมไมตรีเสียใจไม่เข้ายา  
 จะเป็นคุณดีกว่าคิดริษยา  
 ควรรักษาหลักธรรมประจำใจ  
 ไม่ปล่อยจิตใจให้อาจเอื่อมขาดเลื่อมใส  
 อย่างเล่นให้ลอลงไปตามคำกลอน  
 เชิญเข้าวัดฟังธรรมคำพระสอน  
 ยั่ววนย้อนใจรู้มั่งกัสม์กัลดกัเลียว  
 ทำให้ใจรู้สึกนึกหวาดเสียว  
 เรื่องมันเกี่ยวกับเหตุกิเลสตาม  
 นิพนธ์พจน์สุภาพไม่หยาบหยาม  
 ขอเจ้านามให้ฟังหนังสือสูง

### บทเกี้ยวของ ธวัช เลียงแสนห์...(1)

อันเรือดีพายดีใครไม่ชี้ข้าม  
 เกิดเป็นคนอยากทำตนให้เป็นคนดี  
 เห็นกงจักรเป็นดอกบัวนั้นกลัวที่ไหนด  
 ชายสาม โปสัดโบราณว่าอย่าพันพัว  
 ลูกชู้กาสุกแดงไมใครหลงว่าหวาน  
 ผมเป็นหนังหวังให้ท่านผู้ชม  
 เป็นคดีย่อย่อพอเข้าใจ  
 ขอสลบฉากภาคสองร้องพาที

ที่ไปเอาเรือร่วน้ำมาข้ามชี้  
 แต่เอาความอภัยร้อมมาใส่ตัว  
 ขึ้นมือไปเอากงจักรมาปักหัว  
 หลึงสามศัวโบราณว่าอย่าหลงชม  
 ถึงไม่ทานโบราณว่าชู้กาชม  
 ฟังการมรู้ตัวว่าชั่วดี  
 เกิดเป็นไทยจำหมายไว้ถ้วนดี  
 เป็นคดีของหนังฟังให้นาน

### บทเกี้ยวของ นครินทร์ ชาทอง...(1)

อาทิตย์คืบลับวิวิทวเทือกเขา  
เป็นกลุ่มก้อนซ้อนซ้นขั้วขั้ววาว  
เป็นสี่สดคงามระยิบระยับ  
เป็นรูปวิวประคองช่างสร้างแต่งเติม  
ดวงดาวรายลอยเรียงเคียงสลอน  
สลับภาพเพียงประดับกับเมฆ  
จะกลับกล่าวเล่าเรื่องเบื้องปฐม  
โบราณสำเนาประยูกต์สุขสมปอง

มองเห็นเงาเดือนกลางในกลางหา  
ประดับราวสรรเสริญแต่งแต้มเติม  
เหมือนประดับแต่งสรรเสริญเสริม  
ชวนเคลิบเคลิ้มฝันใฝ่ในราตรี  
ทั่วอัมพรแจ่มแจ่มดุจแต้มสี  
กระพริบสีสวยสรรพเหลือกลิ่นกรอง  
รสนิยมกลอนขับประดับสมอง  
ตามทำนองตะลุมถันเป็นนิยาย

### บทเกี้ยวของ บุญเติม ประชุมทอง...(1)

อาทิตย์คืบลับฟ้าอาณาเขต  
น้ำค้างติดปลิดปรอยย้อยลงมา  
มาลาณ้อยลอมดมั่งนมรส  
มีฝ้าคลุมหุ้มห่อซ้อโพदान  
เพ็งกลัดพุ่มตุ่มตั้งกำลังหอม  
คมแต่กลิ่นกินแต่รสอดเต็มที  
ใครได้ต้องพองขนจนตัวสั้น  
จะหักก้านรานกิ่งชิงกันไป  
กลัวเจ้าของฟ่องหาว่าตีปล้น  
หักอารมณ์ไม่ยอมชมดอกมาลา

พระจันทร์สาดลอมสว่างกลางเวหา  
พระพายพากลั่นสุคนธ์วิมลมาลัย  
ดอกยั้งสดน่าดมกลิ่นหอมหวาน  
ห่อไว้นานขาวขำคังสำลี  
นำถนอมบัวทองของโฉมศรี  
ยังไม่มีผู้ใดให้ได้เหมือนใจ  
เจ้าของมันไม่ให้ผมจะได้ที่ไหน  
เอาแต่ใจไม่ได้ไม่ไซ้ดอกไม้ป่า  
จะพาตนไปติดคุกผมกลัวทุกซ์หนักหนา  
จะสาธกยกกว่าเป็นนิทาน

### บทเกี้ยวของ บุญธรรม เทอดเกียรติวิชาติ...(1)

จะขอกล่าวคำอรัญภพเพื่อกำหนดหัวเรื่อง  
เรื่อง "มิติมืดของมายา" ที่ผมจะว่าขึ้นให้ฟัง  
อันคำว่า "มายา" เป็นภาษาขุหลายชนิด  
"อาหารพืช" ก็เรียกว่า "มายา" แต่มันไม่ใช่ภาษาไทย  
แต่ "มิติมืดของมายา" เป็นภาษาสันสกฤต

ก่อนจะตั้งนามเมืองตามเรื่องหนึ่ง  
เป็นเรื่องหนึ่งตะลุมแบบถูกทู่หัวใคร  
บางคนเข้าใจผิดบางคนคิดสงสัย  
โปรดเข้าใจและช่วยจำว่าเป็นคำ "มลายู"  
คู่สนิทของบาลีทั้งนึ่งที่คงคู่กัน

เช่นคำว่า "มาฆกาล" เขามองว่าหกลอกเทศ  
 ดั่งเขาหลอกเราเราไม่รู้ว่าเป็นเขาหลอก  
 แต่บางเรื่องเขาหลอกเราโดยที่เขาไม่เจตนา  
 อันคำว่า "มาฆา" จึงแปลว่า "การลวงหลอก"  
 ที่เราหลอกตัวเองก็มากมีเป็นที่ลวงลวง  
 เอนิทานมาแล้วทำนให้พอเป็นอุทาหรณ์  
 รู้เท่าทันนั้นแปลจากตัว "สติ" และ "ปัญญา"  
 ตัว "ปัญญา" แปลว่า "การรู้เท่า"  
 เรื่อง "มิตีมีตของมาฆา" จึงเป็นปัญหาที่สำคัญ

แต่บางเรื่องเราไม่รู้ว่ามีเป็นมาฆา  
 ต่อเมื่อเขามองเราจึงรู้ว่าตัวเขามุสา  
 เราก็ไม่รู้ว่าเป็นเขาหลอกลวง  
 แต่ลึกลับกลีบกลอกน่าเป็นห่วง  
 สิ่งทั้งปวงเราหลงผิดนั้นก็เพราะอริชชา  
 ไม่ใช่จะสอนแต่ฝากข้อคิดไว้เป็นปริศนา  
 ตัว "สติ" แปลว่า "การรู้ทัน"  
 การรู้ของพระพุทธเจ้าคือรู้ทันเท่าเบญจขันธ์  
 เพราะฉะนั้นโปรดติดตามเอ่ยเรื่องของความมาฆา

### บทเกี้ยวจอก ของ บุญเลิศ แสงดีคำ...(1)

พระทินกรอ่อนแสงลงแฝงเขา  
 ม่านสีเทาเงาบังคังเมฆพิมพ์  
 เหมือนดั่งเราเข้าป่าเวลาพลบ  
 จะไปได้ไม่ยั้งเพราะมีคเข้าปิดบัง  
 รู้สึกกายเมื่อกายแก่จึงแลเห็น  
 แรกยามหนุ่มเราละเมิดหลงพลัดเพลิน  
 อปปมาโทปัจจุโนอุปาหัง  
 เพิ่งมาพบคำพระปะบัลจิต  
 การเข้าไพรต้องการพร้าเป็นอาวุธ  
 โมะหะเมาเผาจิตไม่มีคิดกลัว  
 บางครองคู้เมื่ออยู่ไม่จุ่มขึ้น  
 เมื่อพบใครกะไม่รอยอว่างาม  
 เมื่อแก่เกินหรือจะเดินเข้าป่ารก  
 เมื่อพบธรรมคำพระปะมโน  
 จะได้เตรียมอาวุธไว้ต่อสู้  
 กิเลสมารจะไม่มาบังคับเรา  
 จึงได้ชื่อว่ารู้จักรักตัวทำน  
 ประสบโชคไว้ชื่อให้ลือชา  
 ไม่ได้สอนสั่งว่าหนุ่มสาวเหย

สลัวเงารางทางปัจฉิม  
 เห็นแต่ริมขอบจันทร์กั้นเมฆัง  
 ต้องการหลบลัดหลีกปลีกทุกขัง  
 ตะวันยังเราติดไม่คิดเคิน  
 ว่าทุกขนั้นเป็นข้าศึกนีกเผินเผิน  
 ความตายเคินมาใกล้จึงได้คิด  
 จิตเรายังประมาทจึงพลาดผิด  
 รู้สึกผิดเมื่อชราหูตามัว  
 เข้าหานูชเนื้อนี้มต้องยืมหัว  
 รู้สึกตัวเมื่อตายไม่ได้ความ  
 ยังมีอื่นเข้ามาครองถึงสองสาม  
 ความตายตามเร่งรัดเข้าม้อมัจจุโน  
 อนาคตอนาถาน่าโมโห  
 สัมพุทธ โธ ไปแต่ยังกำลังเยาว์  
 ส้างศัตรูสู้รบปัญญาจากความเขลา  
 ความมัวเมาไม่พักมาซักพา  
 ประหารผลาญความผิดตัวมิจณา  
 ประสบอาริยผลคลบันกาล  
 ไม่นึกเลยเคยเงินเหมือนเหลนหลาน

เป็นนักกลอนอ่อนเชิงเพ็งรู้คถาน  
ขอเตือนด้วยคำพรสละสลัก  
ญาติหนุ่มสาวเฒ่าอ่อนอยู่ใกล้ไกล

ไม่เคยผ่านอวครู้แก่ผู้ใด  
มันเข้าวัดเพาะบุญหนุนนิตย  
ประสพชัยชั่วชนนिरันคร

### บทเกี้ยวจอก ของ ปกรณ์ ไชยรัตน์...(1)

แก้บัณฑิตผู้ดูหนังที่นั่งขด  
ชนชาวบ้านท่านทั้งหลายฝ่ายผู้ดู  
มาช่วยกันต่อเติมเสริมปัญญา  
คงยืนหยัดอยู่ได้ไม่ตายจาก  
เหมือนตั้งเสาไม้ตีผังซ่อมพังครืน  
ศิลปินอยู่ได้นานต้องมีฐานรับ  
วัฒนธรรมนำร่องของชนไทย  
ยุคไฮเท็กเด็กหนุ่มรุมกันเพียบ  
หนังตะลุงศิลป์โบราณท่านไม่ชม  
เด็กหญิงชายใกล้กันไม่ทันไหน  
เราคนเฒ่างุ่มง่ามตามไม่ทัน  
ในดวงใจไม่มีช่องให้รองรับ  
จะมีใครไหนเล่าเฝ้าอบรม  
วัฒนธรรมประเพณีมีนานช้า  
สืบทอดมาเป็นชั้นถึงบันปลาย  
ทำลายล้างสร้างค่านิยมใหม่  
เพลิงโลกันตร์ไม่บรรเทาเผาโลกา  
ผู้ใหญ่เราเอาด้วยไม่ช่วยแก้  
ลูกโบ้ทิศพ่อ โบ้ทางข้างตายาย  
ไม่มีคนเฒ่าแก่คอยแลหลาน  
พอดึกคืนคืนรังยังคามา  
ลูกนอนไหนใครอยู่รู้ไม่ได้  
หลับสนิทพอจิตขึ้นฝันพลั่ง

เจริญสุขสิริสวัสดิ์ที่พัฒนาผล  
บังเกิดผลกับตระกูลหนึ่งหวังประชา  
เปรียบด้วยครูผู้สอนสั่งนั่งปรักษา  
สร้างคุณค่าศิลป์หนึ่งให้ยั่งยืน  
ถึงลำบากแสนสาหัสแน่นขัดจีน  
เสาจะยืนยันไว้ได้อย่างไร  
ช่วยกันปรับให้ทันยุคทุกสมัย  
ต้องเปลี่ยนไปตามครรลองของสังคม  
เสียหยันเหยียบไม่ยอมรับพาหุบลม  
กลับนิยมศิลป์ฝรั่งดั่งทุกวัน  
พากันไปเรียนรู้ประตุสวรรคค์  
นับแต่วันเสื่อมสภาพกราบสังคัม  
ล้มมะกกลับเหมือนว่าเป็นยาขม  
ค่านิยมเป็นสื่อนำคอยทำลาย  
บรรพชนคนรักษาค่าเหลือหลาย  
นำเสียดายพวกตาต้าไม่นำพา  
เฝ้าหลงไหลแสงสีมีปัญหา  
เกิดปัญหาวัยรุ่นให้วุ่นวาย  
ส่วนพ่อแม่มุ่งแต่งงานการทั้งหลาย  
มอบไว้ให้กับสถานคนชรา  
มีเรือนชานหลายหลังไว้ขังหมา  
เหมือนปีกษาเที่ยววงให้หลงรัง  
เหน็ดเหนื่อยกายพักผ่อนลงหย่อนหลัง  
เสียงดั่งดังรีบออกนอกเรือนชาน

คำครองชีพเป็นหลักพักผ่อนน้อย  
 สังคมบีบบังคับมุ่งกับงาน  
 คนแต่ก่อนสอนลูกท่านเคยเล่า  
 สนิทแนบแอบกายด้วยหมายปอง  
 อันพระคุณของแม่ลูกแลเห็น  
 เมื่อแม่ห่างลูกไม่เห็นเป็นราคา  
 จะโทษลูกทางเดียวก็ไม่ได้  
 ปัญหาอยู่ใกล้ตัวอย่ามัววัง

มิได้คอยพันผูกกับลูกหลาน  
 กระเซ็นชานชีวิตคิดทำนอง  
 ก่อนจะนอนสอนลูกเดินฝ่าสนอง  
 รักห่วงข้องเอาใจไม่ไกลตา  
 มิได้เป็นเช่นทุกวันยากสรรหา  
 คุณมารดาจึงลดน้อยค่อยถอยลง  
 ความชั่วร้ายเกิดแต่เหตุกิเลสหลง  
 ปลีกตัวลงให้กับลูกปลูกคุณธรรม

### บทกวีของ ปกรณ์ ไชยรัตน์...(2)

ปัจฉิมเมฆเวลาอาทิตย์ดับ  
 สุกสกาวพราวแพรวแววจำเริญ  
 ฟ้าเป็นมุกสุกส่องแสงสีสด  
 คุรายเรียงบ้างเข้าเคียงพระจันทร์  
 ธรรมชาติยามค้ำน้ำค้างผลอย  
 เมฆและหมอกฟุ้งกระจายเมื่อยามต้องสายลม  
 บ้างก็กลายเป็นรูปสัตว์นานาชนิด  
 เมฆและหมอกมองเห็นเป็นแถบทิว  
 เมฆเจ้ากรรมมันช่างทำให้จันทร์หมอง  
 ว่าแต่เราเหล่ามนุษย์ปุถุชน  
 เมฆเป็นมารทานทับเข้าอับแสง  
 พระพายโชยช่วยระโบยรำเพยพา  
 กระจายน้อยคอยหาแต่จันทร์เจ้า  
 รักสนุกกลับมีทุกข์เข้าเพิ่มเติม  
 หงส์ก็กับก่เก้เม้นท์ ่งต่างกันมาก  
 รักร่วมสุขทุกข์ร่วมกันนิรันดร

ระยิบระยับส่องหล้าท้องฟ้าเฝิน  
 นำให้เพลินใจคนที่สนใจที่สนา  
 ใครจะอดชมดาววาวเวหา  
 เป็นมุกคาประดับไว้ให้คนชม  
 ความมันเคลื่อนเคลื่อนก็คล้ายเข้าประสม  
 พัดระคมขึ้นให้เห็นเป็นภาพวิวิ  
 พระพายคิดพัดพามาหวิหววิ  
 ลอยละลิวเลื่อน โนม โยมบน  
 จันทร์จะต้องอับสีด้วยชีฝน  
 แต่พระจันทร์ยังไม่พินมารปีทา  
 จันทร์ไม่แจ่มมองเห็นเป็นไฟฟ้า  
 พระจันทร์แจ่มสว่างเหมือนอย่างเดิม  
 อยากจะฝ่าภิรมย์ประสมเสริม  
 อย่าเห่อเหิมอยากได้เหมือนอย่างหมายจันทร์  
 จึงขอฝากพจนานูทาพรรณ  
 ของบกถอนหนังตะลุงประสมแต่ความรุ่งเรือง

## บทเกี่ยวจ้อ ของ ประทุม เลียงชาย...(1)

สุริยงลงลับกับบรรพต  
 คารารายรุ่งโรจน์โชติชารุณ  
 คุระยิบระยับประดับเพชร  
 คุลาคเลื่อมแลสลับคุชับซ้อน  
 คารารายคล้ายเทพเสขาเขียน  
 แต่จระเข้เหราตากระพริบ  
 แกว่งทางผ่านกลุ่มควาเข้าพินฟาด  
 ควงควาน้อยลอยกระพริบระยิบตา  
 ศศิธรจรช่วงคูดวงเด่น  
 ไครประดับจับประดิษฐ์คิดแปลกใจ  
 ล้วนแต่ศิลปะเทวดสถาน  
 เป็นรูปว่าวหัวตกกนกกลาย  
 ควาคันชั่วตั้งช่วงสี่ดวงแจ้ว  
 ธรรมชาติประหลาดล้ำเกินคำชม  
 ละเอียดอ่อนช้อยชงดวงแม่  
 เช่นควาน้อยลอยฟ้านภาพาน  
 ไม่หันเหียนเปลี่ยนผันคืนวันล่วง  
 มนุษย์ดับดับตายกันหลายคราว

จันทร์ทรงกลดเจิดแจ่มดังแสงสุริย์  
 เพื่อเพิ่มพูนแสงสว่างกลางอัมพร  
 เหมือนแก้วเก็จมีคมฉีสีสตอน  
 แสงสะท้อนกะทบทับระยิบยิบ  
 วาเวนเวียนกนกกลายมากหลายสิบ  
 ลอยเลิศลิบเด่นส่องอยู่ที่ห้องนภา  
 เหมือนพิฆาตให้ร่วงพราวจากเวหา  
 ที่ลอยมาแพรวพราวนั่นคือควาลูกไก่  
 บางกลุ่มเห็นอัศจรรยคู่เป็นคันไถ  
 เทพองค์ใดเอาคารามาเรียงราย  
 ควานับล้านหลากสีมีมากหลาย  
 ขาดจากสายลอยละล่องเมื่อต้องลม  
 เป็นเกล็ดแก้วฝิ่งแนบแซมผสม  
 ให้เหมาะสมวิจิตรพิศดาร  
 มนุษย์แปรเดิมาต่อก็ไม่ผ่าน  
 นานเท่านั้นยังแจ่มแสงควาคว  
 ยังไม่ร่วงจากฟ้าเวหาหา  
 แต่ควาควยังเด่นอยู่เช่นเดิม

## บทเกี่ยวจ้อ ของ ประทุม เลียงชาย...(2)

วัฒนธรรมไทยสมัยนี้  
 สมัยก่อนรุ่งโรจน์โชติจาร์ณ  
 วัฒนธรรมไทยใครผู้สร้าง  
 สิ่งสร้างสมแต่บรมโบราณกาล  
 เดิมแต่งกายปกปิดกันมิดเมียด  
 นุ่งผ้าหน้าผ้าหลังหวังอะไร  
 พบปุ๋ย่าตายายไม่ไหวกราบ

ดูท่าทีว่าจะดับลึกลับสูญ  
 พอกเพิ่มพูนนิยมนับมนาน  
 สุขจะอย่างไรให้เห็นเป็นหลักฐาน  
 เหลือประมาณคุณค่าวัฒนธรรมไทย  
 ไม่น่าเกลียดเหมือนทุกวันทันสมัย  
 โฉว์เนื้อโนวบบาวเมื่อก้าวเดิน  
 พุดจาหยาบสับคหน้าชาติหลาน

ทนโบวแทนเนตวังทงเจริญ  
 ของคีติพิทักษ์ควรรักษา  
 สิ่งละเล่นต่างต่างอย่างคนไทย  
 อิกภาษามาเบือนบิคผิคแบบแผน  
 บรรพบุรุษท่านสรรค์สร้างอย่างแยกคาย  
 ภาษาไทยไปผสมต่างประเทศ  
 ไซ้ผู้อื่นไซ้ใครคือไทยทำ  
 ได้พูดไทยปนฝรั่งฟังแล้วเพราะ  
 พอย่างเท้าเข้าเขตประเทศไทย  
 เป็นตัวอย่างทางแพ้นชวกันชอบ  
 หมคภาษาหาอะไรไหนทดแทน

หากเราเดินตามบ้างเป็นอย่างไร  
 อย่าได้ถือกันว่าล้ำสมัย  
 ไม่สนใจหิ้งทอดให้วอดวาย  
 คุคลอนแคลนโรยร่าน่าใจหาย  
 เราไม่ควรจะทำลายให้ตกต่ำ  
 นึกสมเพชไยภาษามาเสื่อมสำ  
 แนะแนวน่านิยมสังคมไทย  
 โดยเฉพาะนักเรียนนอกออกเสียงใส  
 พูดพูดพิศพิไพในไทยแลนด์  
 เปลี่ยนระบอบค่านภาษามาผิคแผน  
 จงหวงแหนซึ่งภาษาวัฒนธรรมไทย

**บทกวีของ ประไพ ส.หมุนน้อย...(1)**

พระสุริยงลงลับบรรพโต  
 ษะนี้อยห้อยหัวเรียกผัวตน  
 โภกิลลาพาคู่ทั้งคู่เมีย  
 เสียงหวานดั่งฟังเอกวเอดัง  
 นกเขาคู่ขันกระชั้นเสียง  
 พอได้ยินเสียงนกพิทิมันพิศดาร  
 นกพิทิมันต้องมีทั้งเมียและผู้  
 พี่ชุ้นจิตเฝ้าชมชิดนางพิทิตี  
 ฟังเสียงนกเหมือนหัวอกที่เป็นม่าย  
 เมื่อยามดึกนึกจนถึงนางนกพิทิต  
 มาร้องเล่นสำราญด้วยเสียงสนุก  
 คังซึ้งซึ้งซึ้งซึ้งซึ้งซึ้งซึ้ง

สกุโณกลับรังนั่งไซ้จน  
 นั่งอยู่บนรุกไซ้ไพบบัง  
 เฝ้าคลอเคลียไซ้จนบนรุกขัง  
 เสียงนำฟังวังเวงบรรเลงถาน  
 ฟังสำเนียงเคียงสำนวนเสียงหวานหวาน  
 เป็นคำขานของวิทคแมนางนกพิทิตี  
 เฝ้าเคียงคู่มิได้ห่างกับแมนางปีกมี  
 ยามดึกปานจะนี้สักก็ทีละพิทิต  
 มิได้ก่ายกอดเกยเชยสนิท  
 มาให้พี่ชุ้นใจจิตเกิดพิทิตพิทิต  
 เสียงกุกกุกตีกลองของปีกมี  
 นกพิทิตีทำเพลงบรรเลงลาญ



## บทเกี่ยวข้องกับ บัวะไท้ ท.ทมน้อย...(2)

พระสุริยงลงลับกับบรรพต  
รัศมีสีช่วงของดวงดาว  
เมฆใหญ่ลอยลอยมาจากอากาศ  
พวกชวานากสถิตตอนพักผ่อน  
พระพายโชยโรยกลิ่นของบุปผา  
พวกสกุลสกุณานกกาไก่  
บรรดาสัตว์เหียบส่งคลั่งเงียบเสียง  
ประดับด้วยไฟฟ้าจ้อบัง  
วาทศิลป์ชิ้นกาลโบราณแรก  
สืบตระกูลเหล่ากอดิศักดิ์  
ขอโทษท่านผู้ที่ปรีชาฉลาด  
ราตรีกาลผ่านมานี้หนึ่งปีกำลังรอ

จันทร์ทรงกลดแจ่มกระจ่างขึ้นกลางหา  
คูแพรวพราวประดับฟ้าราตรีกาล  
หยดย้อยหยาดลงจับยอดพฤกษาศาสน์  
แสนสำราญรื่นเรริงบันเทิงใจ  
พวงผลาคีตคอกออกไสว  
ต่างขวิกไขว่หากินค้าแล้วบินกลับรัง  
เหลือแต่เพียงคนตรีที่โรงหนัง  
คนตรีคังบรรเลงคล้ายกับเพลงไทยเดิม  
ที่ไทยแขกภาคใต้ได้ส่งเสริม  
ผมผู้เริ่มตอนหลังหวังติดต่อ  
หากผิดพลาดบกพร่องหนังสือขอ  
หนังสือขอโอกาสให้ญาติพี่น้อง

## บทเกี่ยวข้องกับ รุ่งฟ้า แสงทอง...(1)

เรากำหนดเกิดตนมาหนหนึ่ง  
รักชาติคนให้พ่อผู้ประจักษ์  
ถ้าเพียงงานการประเสริฐเกิดผลแน่  
ฝนตกลงทีละหยาดคุ่มอาจเต็ม  
เราเกิดมาเป็นคนถึงจนยาก  
ข้าวในนาป่าเขาเอาเรื่อยไป  
ทรัพย์ในดินสินในน้ำตามห้วยหนอง  
หมั่นกอบกิจนิคย์ประจำเป็นตำรา  
เราเกิดมาเป็นคนบนพิภพ  
พร้อมชนนี้ที่เกิดกำหนดตน  
ถึงท่านแก่ชราอย่าละทิ้ง  
สิ่งใดขาดสิ่งใดเหลือช่วยเจือจุน  
เราเกิดมาเป็นคนคนให้ทั่ว

ควรคำนึงว่าคนค่าสั้นเหลือ  
รักษาเชื่อแม้จะตายไม่หายเค็ม  
ถ้าเพียงแท้แม้แต่ทั้งยังเป็นเข็ม  
ค่อยละเล็มทีละน้อยค่อยมากไป  
มีดจับถือมือจับตากตากหางไถ  
ตื่นเช้าตรู่ก่อนไปไร่นา  
หอยในคูน้ำในคลองต้องเสาะหา  
เงินก้อนทองก็มาอย่าร้อนรน  
ควรเคารพบิดุเรศตามเหตุผล  
เกิดเป็นคนต้องเป็นผู้รู้จักคุณ  
นี่เป็นสิ่งสูงสุดควรอุคหนุน  
ทดแทนคุณบิดุเรศนชนมาร  
อย่าทำตัวเยี่ยงสัตว์เดรัจฉาน

ตั้งอยู่ในสี่ล้าสามากาน

ยึดหลักธรรมนำมาปฏิบัติ

ตั้งจิตใจให้แน่วแน่แผ่เมตตา

แม้รอบว่ ฌเ่ยมไม่ตกรรกา

ถือความสัตย์เล็กคิริยา

จะนำพาให้พ้นผ่านม่านระทม

### บทเกี่ยวข้องกับ ลอย พงษ์ประยูร...(1)

สายัณห์ย่ำสนธยาพารันทศ

ฝูงชนโศภาโคกระบือกลับ

เสร็จกลางวันค่ำเข้าเด็กจาวมี

บ้ำถามว่าบ้านหมันอยู่ไหน

บางคนว่ากูแค้นไปสักน้อย

ผัวห้ามเมียว่าอย่าไปแลไหนหมัน

บ้ำห้ามเมียอย่าหนีพี่ไปก่อน

พอมมาถึงพร้อมพรุ่งนี้ต้องไหว

อย่าให้โลนคิดนัวค่าถั่วตอง

คนแก่แก่เขานั่งจะฟังเรื่อง

บ้ำผู้หญิงกลางหาวสาวอย่าเอา

ไหว้วสาวสาวนั่งป่าหญ้าหน้าโรงหนัง

ผ้าถุงห่มแพงหน้าขจัดทุกคน

ประการหนึ่งอย่างนั่งที่ข้องจัด

แลหนังงามเขยอย่าแลเปล่าเปล่า

ไหว้สักที่ที่ลูกอ่อนลูกนอนดก

เดียวลูกจะคัศหมูกูกน้ำค้าง

ไหว้สตรีที่ได้กินใหม่ใหม่

แลหนึ่งเล็กเล็กต้องนึกถึงบ้าน

ถ้าคิดว่าเงินทองข้าวของหาย

ของกูสูญคืนนี้หนอกี้ไม่เพราะใคร

ผมประกาศทั่วทุกตัวคน

ก่อนตึกหนาวเข้าผสมน้ำค้างปรอย

พอวันตคนกกลับเข้ารังหมด

จันทร์ทรงกลดย่ำยาพอหัวค่ำดี

ตอยลิมซบกลัวโจระพาหนี

ว่าคืนนี้หนูกจ้งแลหนั่งลอย

ชื่อเสียงไม่เท่าใดที่ไหนจะเล่นหรือย

ถ้าไม่หรือยกกลับกันอย่าให้ทันหาวนอน

ไม่สำคัญอย่าแลนะแม่หล่อน

เมียนอนข้างหลังฟังเสียงกลอง

ไหว้น้องชายที่ไม่เมียอย่าให้เสียของ

อย่าทำของปฏิฎลให้สูญเปล่า

เขาจะเคื่องพวกสูว่าหนักูเขา

ถึงรักเราก็ไม่คิจะบัคสีคน

เอาสาคไม่รองมั่งอย่านั่งให้เสียผล

จะตกหล่นหลูหละผ้าเร็วเก่า

ถ้าคนซัดสักที่เดียวจะบัคสีเขา

นึกเอาให้หสอคเห็นท่าจะปลดทาง

เอาผ้าซัคคลุมไว้อย่าให้หมาง

หาร่มกางไว้ด้วยต่อ โพรกไม่ป่วยการ

เชิญกลับไปบ้านมั่งอย่าหวงนั้งแลฉาน

ของท่านท่าน โจรจะทมิไม่

จะรายมายมาถึงหนั่งคังกันยุ่งใหญ่

กูนั่งไลเอจ้งเพราะหนั่งลอย

ยกนิพนธ์สคสคเล่นเป็นดอกสร้อย

ยกดอกสร้อยขึ้นเสนอบาเรอคุณ

## บทเกี้ยวขอ ของ วร ชูสกุล...(1)

อรุณฤกษ์เบิกฟ้าเวหาหา  
เดือนดาวดับดวงคืนสีแดง  
ดูดวงเด่นเห็นรอบขอบสมุทร  
ค้นดวงแตกแหวกห้องช่องเมฆา  
ตอนยามเข้าน้ำค้างพรมลมเริ่มหวน  
ลมพัดเมฆแหลมลับสลับลาย  
ตอนหน้ำมกั้วลใจถูกไฟเผา  
พระพายพือพัดไปไม่โยคี่  
เพราะโหมตรุมี่ซู้กับเวนไคย  
เรื่องทั้งมวลมิกวจะเหลือยวแล  
กลายเป็นรูปสีกาถ้าพระราม  
พระพายพืดพัดกลายกระจายไป  
เป็นคังรูปพระสังข์นั่งขับขี่  
พระอินทร์หย่อนมือให้พายแพ้วมา

ดวงเดือนดาวดับสีไม่มีแสง  
อาทิตย์แดงตั้งดวงช่วงโลกา  
ดวงแดงคูจสีทองส่องเวหา  
ส่องแสงมาให้สว่างกระจ่างพราย  
แสงทองนวลสว่างกระจายฉาย  
ให้กลับกลายคล้ายรูปนาง โนรี  
นางนงเยาว์กางปีกหลบหลีกหนี  
กลายเป็นรูปกาที่ล่อยแพ  
จึงจับใส่แพน้อยล่อยกระเส  
พระพายพือพัดแพกระจายไป  
ดูงคงามมุคผ่องเนื้อทองใส  
กลายเป็นรูปมโนมัยในเมฆา  
เข้าตคสิพนันสนั่นฉา  
จึงได้ครองพาราท้าวสามล

## บทเกี้ยวขอ ของ ศรีพัฒน์ เกื้อสกุล...(1)

นั่งฟังกลอนนอกโอบมู้อุโฆษฉิ่ง  
เป็นของเดือนเพื่อนงานท่านเจ้าภาพ  
เดือนที่น้องทุกคนที่สนใจ  
ที่เล็กเล็กต้องหัดเขียนเรียนหนังสือ  
ที่เป็นหนุ่มเป็นป่าวสาวขึ้นมา  
ถ้าจะมีคู่ครองนะน้องสาว  
ของมีค่าควรเสียคายเมื่อชายชม  
ต้องเอาอย่างนางมัทรีศรีสง่า  
รักษาศีลและธรรมประจำใจ  
ประเพณีเก่าแก่ของเรายัง

พอเงิบเสียงคนตรีมีเสียงหนึ่ง  
ให้คนฟังเมื่อใกล้คึกนิกเศร้าใจ  
ทุกคนทราบฟังเสียงที่เกลี้ยงใส  
เพื่อนกลับไปบ้านเรือนตอนที่หนึ่งเดือนมา  
อย่างคิงคือกับครุ่นะหนูหนา  
ต้องรักษาไว้มั่งเรื่องสังคม  
จงตรวจบ่าวให้สิ้นอย่าให้เหมือนกินขนม  
ได้แต่รอยหยอยแต่ลมจะโทษใคร  
หรือนางรจนาไม่คิดหาคนใหม่  
สิ่งอันใดจะเลิศกว่าหาไม่มี  
ถือไว้มั่งเถิดคนไทยสมัยนี้

สมกับไทยชาวพุทธจุดเรามี  
บ้านจะเรืองเมืองจะรุ่งผดุงแดน  
พัฒนาทั่วเมืองไทยไทยเราจน  
ร่วมกันเป็นกำลังเกิดพี่น้อง  
ช่วยรักษาไตรรงค์ธงชาติไทย

คือองค์สี่ศากยะพระโคตมคณ  
ทั่วสิ้นแผ่นดินจะวิเศษเพราะเหตุผล  
เราทุกคนช่วยกันพารักษาไทย  
เพราะแหลมทองเราท่านนี้หนีไปไหน  
ให้โบกสายปลายโบของไตรรงค์

### บทเกี้ยวขอ ของ สุชาติ ทรัพย์สิน...(1)

วัฒนธรรมมากมายหลายสาขา  
นับตั้งแต่ธานีศรีวิชัย  
คำว่าวัฒนธรรมจงจำไว้  
ภาษาพูดไทยเราไม่เบาคำ  
ตัวอักษรมิใช่หลายร้อยปี  
การแต่งกายชายหญิงยังจริงใจ  
การทำมาหากินทุกถิ่นที่  
ยังยึดหลักเก่าแก่มาแต่เดิม  
ศิลปาชีพของพระราชินี  
งานฝีมือคนไทยใหญ่มานาน  
องค์พระเทพรัตน์สุภาเสด็จ  
ส่งเสริมศิลป์ทั่วไปในพารา  
ในสองห้าสามแปดพอตอนนี้  
รณรงค์รักษาวัฒนธรรมไทย

สืบทอดมานับได้หลายสมัย  
ความเป็นไทยเด่นชัดคือวัฒนธรรม  
โบราณได้สร้างสมอุดมขำ  
มีประจำทุกภาคแดนในแคว้นไทย  
ถึงตอนนี้ยังเข้าขั้นทันสมัย  
ถึงเปลี่ยนไปไม่มากไปจากเดิม  
ไทยเรามีปัญญาเข้ามาเสริม  
ที่เข้าเสริมคือเทคโนโลยี  
ล้วนของดีประจักษ์เป็นหลักฐาน  
ถือสะพานที่ไปโชว์ทั่วโลก  
ผู้แจ้งเหตุตื่นลึกให้ศึกษา  
ทุกสาขาในแคว้นทั่วแดนไทย  
ไทยเรามีประกาศกันหวาดไหว  
ติดต่อกันไปถึงปีสี่สิบเอช

### บทเกี้ยวขอ ของ สุภาพ หุมนวง ...(1)

พอควาเคลื่อนเคลื่อนลึกลึกลือลือลอย  
ยามนี้เพียบเพียบหายเหมือนไม้คน  
หนังตะลุงเคยรุ่งเรืองมาหลายยุค  
ความสนุกเป็นยารักษาใจ  
เหมือนสวรรค์บรรดาประสาณเสียด

น้ำค้างหยดยเยือกเย็นทุกเส้นขน  
แต่ประชาชนดูหนังท่านยังนั่งสนใจ  
สร้างสรรค์สุขปวงพี่น้องให้ผ่องใส  
ให้แจ่มใสสุขสวัสดิ์ค้ำฉนวนัง  
เคยคู่เคียงเคียงแซ่ทั้งแดรสังข์

เราจากเรือเหมือนนกออกจากกรัง  
จะนอนก็คนนอนไม่ค่อยหลับแล้วเราจะกลับไปคึกคึก  
ลมก็หนาวดาวเดือนก็เคลื่อนคล้อย  
ให้หุ้มฉำกำหนดก้าคัดคึก  
ดอกไม้ทิพย์กลีบที่หุ้มเป็นพุ่มพวง  
ใจเต้นตึกนึ๊กหวั่นหวาดผวา  
ตัดอาลัยสวาทรสพึงบทกลอน

ทนขืนเงยตั่งตั่งทงตั้งหน้า ตั้งตทเหยย  
คงนั่งนึ๊กเปล่าเปลี่ยวที่เกี่ยวสอย  
น้ำค้างย้อยเย็นวาบซึมซาบทรง  
อาจรู้สึกหวงหวอล้ายหวง  
อย่าให้ร่วงโรยรายกระจายจร  
เป็นห่วงข้อผูกเข้าเงสร  
ตัดนิเวศน์ให้ตั่งทงตั้งให้เพลน

### บทกวียาวของ เสริมศิลป์ ศ.กัน ทองหล่อ...(1)

17 - 20 พฤษภาคมวันมหาวิปโยค  
ทั้งชีวิตและบ้านช่องต้องวอดวาย  
เพราะแย่งดีชิงเด่นอยากเป็นใหญ่  
มันดูถูกถูกไทยพวกใจพาล  
ใช้อาวุธสงครามติดตามฆ่า  
ถอดเสื้อผ้ามัดไพร่หลังยังทุบตี  
นึกสงสารวีรชนคนรักชาติ  
ไม่นึกอายนคนต่างดาวเขาเฝ้ามอง  
ต้องหนีตายเพื่อจะได้ประชาธิปไตย  
ทั้งเตะตบทุบตีมีหลายคน  
ให้คัลานตามถนนเหมือนอย่างสัตว์  
พวกชาวโลกตะโกนข่าวคนเล่าลือ  
เหมือนเขียนกับมือลบกับเท้าเข้าตำรา  
ส่วนพรรคการเมืองของไทยใจลำพอง  
เหมือนงูเห่ากับขวานานินทานสุภามิต  
เมื่อได้คือมีศใหญ่เหมือนไฟระเบิด  
ประชาชนเรียกร้องให้ถูกต้องตามระบบ  
เราให้แก่ใจกตึกาในครั้งนี่  
มันสั่งฆ่าไม่เมตตาประชาราษฎร์  
วีรชนถึงจุดจบแต่หาศพไม่ได้

ต้องเศร้าโศกทั่วเมืองไทยนึกใจหาย  
ความเสียหายคนนับอัปมาน  
ไม่นึกถึงใจพวกเราเหล่าลูกหลาน  
เข้าหักหาญทำลายไว้ปรานี  
ไม่เลือกว่าหญิงหรือชายพากายหนี  
ไม่ปรานีเลือดไทยต้องไหลนอง  
มันสร้างกรรมทำอุบาทว์ชาติของทอง  
เห็นพี่น้องทางทีวีต้องดูลี้ลูกถนน  
พวกจัญไรมันฆ่าได้ไร้เหตุผล  
ต้องคืนรนนหนีตายไม่หันมือ  
เขาปฏิบัติกับคนไทยจะมีใครนับถือ  
นี่นะหรือเมืองสยามนามเมืองทอง  
ปากว่าไปใจว่ามาพามัวหมอง  
มองพี่น้องไม่มีค่าสารเลว  
ต้องมาพบกับอสรพิษชีวิตต้องล้มเหลว  
ไปหลอมนหลอคุณธรรมเขากลับขี้ฉ้อ  
ไม่เคารพกตึกาเราเสียคายนกษัตริย์  
พวกอับปรียคิระยามันสั่งให้ทำลาย  
มันสร้างกรรมทำอุบาทว์ชาติเสียหาย  
ช่างกระไรใจร้ายทำได้ลง

แรกไม่เชื่อถาวรเขาเมื่อยมือไหว้  
 ค้ำบุญญาบารมีเหตุการณ์นี้สงบลง  
 เพื่อจัดตั้งรัฐบาลงานของรัฐ  
 ร่วมขบวนการเข้ามาไม่กัวัน  
 ขาดเมตตาหิริโอดัปะด้วย  
 แต่ด้วยบารมีที่ปกเกล้าชนชาวไทย  
 นี้ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อมน้อมนบบาท  
 ทรงพระเจริญทุกพระองค์วงศ์จักรี  
 ทั้งวิญญาณวีรชนคนที่ตาย  
 เพื่อระบอบประชาธิปไตยปกครอง

แต่พอเขาได้เป็นใหญ่ใจมันหลง  
 ผู้ประสงค์เอาตำแหน่งก็แย่งกัน  
 เป็นประวัติศาสตร์ไทยใหญ่มหันต์  
 คิดจัดสรรหวังปกครองการเมืองไทย  
 ละโมบช่วยกาลถึงยิ่งใหญ่  
 เหตุการณ์ใหญ่สงบปล้นลงทันที  
 เป็นมิ่งขวัญชนทั้งชาติสูงศักดิ์ศรี  
 พระบารมีปกเกล้าแผ่นดินทอง  
 ของงใต้สุวรรณคีอันผดผ่อง  
 ขอพี่น้องจงสศุคีวีรชน

### บทเกี่ยวข้องกับ เสริมศิลป์ ศ.กัน ทองหล่อ...(2)

ศกฤกษ์เบิกขวัญคือวันแม่  
 เป็นนิมิตรลิขิตนำคำร้องอรอง  
 เฉลิมพระชนม์แม่ฟ้าหลวงของปวงราษฎร์  
 ถวายพระพรให้เกษมสำราญไปนานปี  
 พระบรมราชินีนาถสามารถยิ่ง  
 ที่ 12 เดือนสิงหาคมกนิมิตร  
 บุญญาบารมีแผ่ปกเกล้าชาวสยาม  
 วาระครบหกสิบพรรษาเฉลิมพระชนม์  
 ขอให้พระแม่มีพระชนม์ยิ่งยืนนาน  
 อายุวรรณะสุขะพละมี  
 ที่มายูโกโทตุมหาราชินี  
 ทรงแนะนำไพร่ฟ้าประชากกร  
 เปรียบเหมือนพระแม่ที่รักลูก  
 ที่ 12 สิงหาคมเมตตาใจ  
 นำใจแม่ไม่เปลี่ยนแปรเรื่องความรัก  
 พระคุณแม่ยิ่งใหญ่สิ้นเปรียบดินฟ้า  
 มหาสมุทรสถลก็ยกยั้งได้

ยิ่งใหญ่แท้ด้วยรักใคร่ไม่มัวหมอง  
 เรียบเรียงนำคำร้องสศุคี  
 ประชาชาติร่วมสรรเสริญเจริญศรี  
 แด่สมเด็จพระบรมราชินีสิริกิติ์  
 ให้เป็นมิ่งเฉลิมขวัญอันศักดิ์สิทธิ์  
 ขออุทิศคุณความดีมีมงคล  
 ขอชูเชิดเทิดพระนามตามเหตุผล  
 เหล่าพสกไทยทุกคนแสนยินดี  
 ทรงพระเกษมสำราญด้วยพรสี่  
 ให้สุขศรีสิริสวัสดิ์พิพัฒน์พร  
 พระบารมีก้องหล้าสุธากระฉ่อน  
 ช่วยขจัดความเดือดร้อนพี่น้องไทย  
 เป็นบ่วงผูกชาวประชาหน้าเดิมโต  
 ชนชาวไทยเทิดวันแม่แผ่เมตตา  
 พระคุณแม่แน่นักสศุจักหา  
 พื้นสุธาหรือจะเทียบเปรียบสิ่งใด  
 จะเปรียบปราชพระคุณยังไม่ถึงไหน

จิตใจแม่แม่เผื่อเห็นอสังโศ  
อยู่ในห้องของแม่กระทั่งตลอด  
จากห้องแม่เจริญวัยใหญ่คนอง  
ผู้รักลูกแน่นแม่บังเกิดเกล้า  
บุพการีผู้มีบุญคุณอนันต์  
ถึงวันแม่จงสนองพระคุณแม่  
ให้พระแม่ทรงเกษมสุขสำราญ

จะทำอะไรจนนักตรึกตรอง  
ชีวิตรอครบอาการสามสิบสอง  
จงสนองพระคุณท่านไปนานวัน  
คุณพ่อเล่าใหญ่ยังเป็นมิ่งขวัญ  
เป็นมิ่งขวัญของลูกผูกใจนาน  
แม่รักเพียงใหญ่แม่ไพศาล  
เทพบันดาลให้พระองค์ทรงพระเจริญ

### บทเกี่ยวข้องกับ เสริมศิลป์ ศ. กั้น ทองหล่อ...(3)

วันเวลาที่สิ่งมีค่า  
อันธรรมะคือรู้ดีหน้าที่ตน  
ช่วยรักษาสภาวะสิ่งแวดล้อม  
เพื่อให้ไทยคงเป็นไทยไปนานปี  
ช่วยอนุรักษ์หลักฐานด้านวัตถุ  
ให้สยามเมืองทองต้องสบาย  
ทั้งแหล่งน้ำเพื่อใช้งานการเกษตร  
ทั้งราษฎร์รัฐจัดการให้เพิ่มพูน  
ให้น้ำไหลไฟสว่างทางสบาย  
อากาศดีมีสุขทุกชั้นตอน  
ช่วยขจัดสิ่งปฏิกูลและมูลฝอย  
โทรศัพท์ประปาไฟฟ้ารถไฟ  
สุเหร่าวัดและสถานการศึกษา  
สิ่งแวดล้อมดีมีสุขไปทุกคน  
เศรษฐกิจดีเป็นศักดิ์ศรีคนทั้งชาติ  
ถึงที่ชาติภพจะหามาชดเชย  
ทั้งบึงหนองคูคลองท้องถ้ำธาร  
ทั้งน้ำตกอุทยานแหล่งท่องเที่ยว  
ช่วยอนุรักษ์สัตว์ป่าสารพัด  
อย่าระเบิดเปิดเบี่ยงเชิงเขาถอย

ควรศึกษาเสียให้รู้คุณเหตุผล  
เกิดเป็นคนควรสรรค์สร้างแต่ทางดี  
ทุกคนพร้อมอนุรักษ์เพื่อศักดิ์ศรี  
ไม่ให้มีมลภาวะมาทำลาย  
ให้บรรลุสมตามความมุ่งหมาย  
ทั้งป่าไม้แสนอุดมพร้อมสมบูรณ์  
ทั้งประเทศอุดมดีมีเสื่อมสูญ  
เพื่อเกื้อกูลชาวประชาได้ถาวร  
แสนสนุกสุขภาพได้พักผ่อน  
ราษฎร์ทั่วหน้าผาสุกใจ  
รวมทั้งคอยสะอาดทางน้ำไหล  
อนามัยโรงพยาบาลที่บริการชุมชน  
ช่วยเร่งรัดพัฒนาสถาผล  
มีเหตุผลควรพิจารณาอย่าละเลย  
เอกราชจะใหญ่ยิ่งไม่มิ่งเฉย  
อย่าเฉยเมอศูตอาจะไม่แลเหลียว  
ทั้งหุบห้วยเหวหวนภูผาเขียว  
ต้องข้องเกี่ยวตกแต่งทั้งแก่งคอย  
เหล่าหนุ่มสัตว์มากมายหายเหงาหอย  
ทำลายถ้ำหินย้อยพลอยแหลกลาญ

ขอเสียที่ให้ท่านมีจิตสำนึก  
 ทำลายป่าล่าสัตว์ตัดลำธาร  
 ช่วยกันลดมลภาวะให้หมดหาย  
 ประเทศไทยจะศรีวิไลไปนานปี  
 จะขอร้องพี่น้องที่ร่วมชาติ  
 ทรัพย์ในดินสินในน้ำห้องสำธาร  
 เสี่ยงน้ำตกนกกริ่งก้องพงพกฤษ์  
 ชาติเรดั่งชื่อเราเด่นเป็นคนดี  
 เราถูกหลานอย่างผลาญธรรมชาติ  
 เชิดชูชาติศาสน์กษัตริย์รัฐธรรมนูญ

จงรู้สึกช่วยรักมาอย่างผละ  
 ช่วยต่อต้านพวกทำลายอย่าให้มี  
 ชาติจะได้พัฒนามีราศี  
 ชวนน้องพี่ได้ปลูกป่าอย่ารุกราน  
 ประวัติศาสตร์ชาติไทยจะไพศาล  
 รวมสถานน้ำตกนกมากมี  
 เราสู้ศึกสศไสหมดศึกศรี  
 เพื่อศักดิ์ศรีบรรพชนต้นตระกูล  
 เพื่อรักษาเอกราชชาติไม่สูญ  
 เพื่อต้นตระกูลของไทยในแหลมทอง

